KOMMUNISTI

№ 2 Helmikuun 23 p:nä № 2

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 2 (139) HELMIKUUN 23 p. 1935

Neuvostojen VII edustajakokous

HELMIKUUN 6 p:nä päättynyt SNTL:n neuvostojen VII edustajakokous merkitsee kokonaista vaihekautta Lokakuun sosialistisen vallankumouksen kehityksessä. Neuvostojen edustajakokouksesta toiseen on maamme lujittunut ja vaurastanut. Lokakuun myrskyisinä päivinä kokoontuneesta II yleisvenäläisestä neuvostojen edustajakokouksesta saakka maapallo on pyörinyt uuden tähden alla. Niin kiihkeästi, kuin imperialistiset interventit kaikkine apureineen ovatkin taistelleet proletaarista vallankumousta vastaan, eivät he ole kyenneet kääntämään takaisin historian pyörää. On koittanut uusi maailman kausi, joka voi päättyä vain yhdellä tavalla: sosialismin täydellisellä voitolla ja kapitalismin tuhoutumisella koko maailmassa.

Tämä tuli eittämättömästi todistetuksi siinä saavutusten summeerauksessa, minkä neuvostojen VII edustajakokous suoritti.

Kymmenien miljoonien työläisten ja talonpoikain uskolliseen kannatukseen ja aktiiviseen taisteluun nojautuen puolue ja hallitus asettivat tehtäväkseen historiallisesti mitä lyhimmässä ajassa muuttaa menneisyydessä takapajuinen puolivilli ja kerjäläismäinen Venäjä kehittyneeksi, voimakkaaksi ja kulttuuriseksi sosialismin maaksi.

Tov. Molotovin esittämä hallituksen toimintakertomus neuvostojen VII edustajakokoukselle on loistavana todistuksena siitä, kuinka tämä suuri historiallinen tehtävä tulee käytännössä ratkaistuksi ja huomattavalta osaltaan on jo ratkaistu.

Vähemmässä kuin kymmenessä vuodessa Neuvostoliitto on takapajuisesta agraarimaasta muuttunut mallikelpoiseksi teolliseksi valtioksi. Olemme luoneet mahtavan sosialistisen teollisuuden, jonka ominaispaino on nyt 74 % kansantalouden kokonaistuotannosta. Sen olemme rakentaneet yksinomaan omilla varoilla. Kasvu on ollut todellakin valtava. Vielä tammik. 1 p:nä 1931 raskaan teollisuuden kaikki perusfondit olivat 9434 milj. ruplaa, mutta neuvostojen VII edustajakokouksen aikana ne olivat jo 28903 milj. ruplaa. Tällaisiin saavutuksiin on päästy vain jännittyneen työn ja ponnistelun avulla. „Kohottaakseen raskaan teollisuuden perusfondin 9434 miljoonasta ruplasta 28903 miljoonaan ruplaan, eli yli kolminkertaiseksi, oli raskaaseen teollisuuteen sijoitettava valtavia varoja, oli järjestettävä suuret ihmiskaaderit, rakennettava ja perehdyttävä jo rakennettuihin tai rekonstruoituihin tehtaisiin“ (Ordzhonikidze). Mutta niinpä antaakin tämä valtava työ jo runsaita hedelmiä. Viime vuonna kohosi raskaan teollisuuden tuotanto yli 20 miljaardin ruplan. „Nyt meillä on metallia, me olemme nyt metallinen maa“, ilmoitti edustajakokoukselle tov. Molotov. Tässä voitossa summeerautuvat meidän sosialistisen teollisuutemme kaikkein tärkeimmät saavutukset.

Me olimme vielä äskeisessä menneisyydessä pienen, hajanaisen talonpoikaistalouden maa. Tehtävänämme oli tulla sosialistiseksi maaksi ei vain päämääriimme, vaan myös sekä kau-

pungeissa että maaseudulla vallitsevaan talousmuotoon nähden. Siksi oli toteutettava maatalouden kollektivisointi. muutettava eläväksi todellisuudeksi Leninin suurenmoinen osuustoimintasuunnitelma. Varovaisesti ja kärsivällisesti, mutta johdonmukaisesti ja järkähtämättömästi puolue saaattoi työtätekevän talonpoikaiston joukot tietoiseksi suuren yhteiskunnallistetun, koneellistetun maatalouden välttämättömyydestä ja edullisuudesta. Kollektivisointi toteutettiin tov. Stalinin taitavalla ohjauksella. Lujalla kädellä lyötiin hajalle viimeinen vakava kapitalistinen luokka, kulakisto. Nyt kollektivisointi on jo pääpiirteissään loppuun suoritettu. Kylvöaloista kuuluu 9/10 sosialismille. Maanviljelyksemme on tullut kaikkein suurimmaksi maailmassa.

Näin olemme tulleet sosialistiseksi maaksi. Teollisuutemme on kokonaisuudessaan sosialistinen. Maataloudessa sosialistisen sektorin osuus on 84 % kokonaistuotannosta. V. 1935 alussa oli maan väestöstä enemmän kuin 3/4 työläisiä ja kollektivisteja. Maaseudulla on vain 1/5 talonpoikaisväestöstä jäänyt yksityistalouksiin. Työtätekevästä talonpoikaistosta on 4/5 jo käynyt kollektiivitalouksiin ja lujasti ja peruuttamattomasti astunut sosialismin punaisen lipun alle. „Maan väestön valtava enemmistö on eroittamattomasti yhdistänyt elämänsä sosialismiin" ja „käytännössä me kuljemme luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietä". (Molotov).

On saavutettu ensimmaiset voitot karjatalouden alalla, missä kulakiston vaikutus ja vastarinta takavuosina matkaansaattoi suuria vaurioita. „Karjatalouden asia", sanoi tov. Stalin XVII puoluekokouksessa, „on koko puolueen otettava käsiinsä, kaikkien työntekijöittemme, niin puolueen jäsenten kuin puolueettomienkin, ottaen huomioon, että karjatalousprobleema on nyt yhtä ensivuoroinen probleema, kuin oli eilispäivänä tuo jo nyt menestyksellä ratkaistu viljaprobleema". Nyt, vuoden kuluttua, voidaan jo todeta, että vaikkakin karjataloudessamme vielä on paljon puutteita, puolueen johtajan ohje toteutuu käytännössä. Karjan pääluku ei kuluneena vuonna enää vähentynyt, vaan päinvastoin tuotannollisen karjan kaikkien lajien lukumäärä lisääntyi. Vain hevosten määrä on jonkinverran (3 %:lla) laskenut, mutta kollektiivitalouksissa hevosten luku on ennakkotietojen mukaan lisääntynyt 8,5 %:lla. Suuren sarvikarjan lukumäärä on, ennakkotietojen mukaan, lisääntynyt kollektiivitalouksissa ja yksityistalonpojilla 21 %:lla, sikojen lukumäärä 118 %:lla ja lampaiden ja vuohien lukumäärä 11 %:lla. Tov. Stalininin lausunto, että v. 1934 voi ja sen täytyy tulla käänteen vuodeksi karjataloudessa, on osoittautunut täysin oikeaksi.

Edistymistä taloudessa on seurannut työtätekevien hyvinvoinnin ja aineellisen tason valtava kasvu. Ei enää viiteen vuoteen maamme ole tuntenut työttömyyttä. Kaikki työkykyiset ovat työssä ja vuodesta vuoteen kohottavat ammattitaitoaan ja kulttuuritasoaan. Neuvostomaaseudulla on ainaiseksi tehty loppu kulakkiriistosta ja kurjuudesta. Koko talonpoikaiston joukolle on avautunut kulttuurisen ja varakkaan kollektiivisen elämän valoisa näköala. Monet alueet ja aluepiirit ovat jo astuneet koko kollektivistijoukkoon nähden aivan varakkaan elämän kynnykselle. Maa rikastuu vuosi vuodelta.

Sosialistinen kilpailu on vallannut kymmenet miljoonat sosialismin rakentajat kaupungeissa ja maaseudulla. Tietoinen kommunistinen suhtautuminen työhön on syvälle juurtunut vallankumouksellisen kansamme joukkoihin ja tullut vastaisen etenemisemme tärkeimmäksi työntimeksi.

Kaikki nämä voitot summeerasi tov. Molotov tunnetussa lausunnossaan edustajakokouksessa:

„Ja niin me voimme nyt sanoa: NEPin Venäjä on tullut sosialistiseksi Venäjäksi. Maamme on uudestimuodostunut. Sen suurenmoisen tehtävän, jonka Lenin asetti, olemme pääpiirteissään toteuttaneet. Vala, jonka poislähteneelle Leninille 11 vuotta sitten vannoi tov. Stalin, on täytetty".

Neuvostoliiton taloudellisen mahdin valtava kasvu, puolustuskykyisyyden kasvu ja johdonmukainen rauhanpolitiikka on tehnyt Neuvostojen maasta varsin tärkeän tekijän koko maailman politiikassa, tehnyt siitä suuren voiman taistelussa rauhan säilyttämisen puolesta sodanlietsojia vastaan. Me olemme saaneet aikaan „kansainvälisten asemiemme lujittumisen ja Neuvostoliiton kansainvälisen aseman riidattoman kasvun“ (Molotov). Mutta Neuvostomaan työtätekevät tietävät, etteivät neuvostovastaiset ainekset kapitalistisessa maailmassa ole luopuneet hyökkäysaikeistaan sitä vastaan. Ne ovat tietoisia sosialistisen kotimaansa puolustusasemien edelleen lujittamisen välttämättömyydestä. Se ilmeni siitä huomiosta, minkä neuvostojen VII edustajakokous pani Punaisen armeijan varustamiseen ja lujittamiseen.

Neuvostojen edustajakokousta edelsi laaja toimintaselostus- ja vaalikamppailu, jonka aikana kymmenet miljoonat työtätekevät aktiivisesti ja yksityiskohtaisesti käsittelivät kaikki politiikkamme ja sosialistisen rakennustyömme peruskysymykset. Neuvostovalitsijat kävivät ennennäkemättömällä aktiivisuudella neuvostovaaleihin. Tämä Leninin-Stalinin puolueen johtamien työtätekevien joukkojen innostus ja aktiivisuus on kaikkien voittojemme ensimäisenä ja peruslähteenä. Samaan aikaan sosialistisen rakennustyön kasvu ja puolueen vaikutuksen lujittuminen työtätekevien laajoissa joukoissa nostaa vuosi vuodelta yhä enemmän niitä syviä kerroksia, jotka kapitalismin oloissa olivat kaikkein sorretuimpia, olivat tuomitut ilottoman-harmaaseen elämään.

Joukkojen poliittisen aktiivisuuden kasvun erikoisuutena on juuri se, että työtätekevien ne kerrokset, jotka kirotussa menneisyydessä olivat kaikkein sorretuimmat ja oikeudettomimmat — naiset ja kansalliset vähemmistöt — nyt vuosi vuodelta kehittävät yhä voimakkaammin aktiivisuuttaan. Työläis- ja talonpoikaisnaiset, joille kapitalismi merkitsi kaksinkertaista orjuutusta, ovat vasta neuvostovallan oloissa tulleet yhteiskunnan tasavertaisiksi jäseniksi. Työtätekeville naisille — puolelle väestöstä — on neuvostovalta antanut sellaiset oikeudet, joista nainen kapitalistisessa yhteiskunnassa ei uskalla uneksiakaan. Nainen neuvoston edustajana, toimeenpanevan komitean jäsenenä, kollektiivitalouden puheenjohtajana, tehtaan johtajana, tieteellisenä työntekijänä, sosialistisen rakennustyön tuon tai tämän alan johtajana — on tavallinen ilmiö meidän maassamme.

Kapitalismi on säälimättömästi sortanut ja sortaa riippuvien maiden ja ja siirtomaiden kansoja. Vain neuvostovalta on kirjoittanut lippuunsa täydellisen kansallisuussorrosta vapautumisen tunnuksen. Neuvostovalta on johtanut elämään ja ympäröinyt erikoisella huomiolla ja huolenpidolla pienet kansallisuudet, jotka menneisyydessä olivat tuomitut kuolemaan sukupuuttoon. Nämä pienet kansallisuudet on nostettu uuteen, valoisaan elämään sosialismia rakentavien kansojen yhtenäisessä perheessä. Kehittäen omaa kulttuuriaan, kansallista muodoltaan, sosialistista sisällöltään, meidän kotimaamme monilukuisten kansallisuuksien työtätekevät joukot kulkevat laajana rintamana Leninin-Stalinin lipun alla voitosta voittoon.

Näin neuvostodemokratia käytännössä osoittaa etevämmyytensä, kohottaa sosialistiseen rakennustyöhön mitä laajimmat työtätekevät joukot.

Neuvostojen VII edustajakokouksen NKP(b):n KK:n helmik. 1 p:nä koolla olleen täysi-istunnon esityksen mukaisesti tekemä päätös muutoksista perustuslakiimme, neuvostovaalien muuttamisesta ei täysin tasa-arvoisista tasa-arvoisiksi, välillisistä välittömiksi ja julkisista salaisiksi merkitsee uutta valtavaa askelta neuvostodemokratian edelleen kehittämisen ja laajentamisen tiellä.

Maamme on nyt kokonaan toinen kuin mitä se oli v. 1918, jolloin laadittiin neuvostoperustuslakimme. Silloin meillä ei ollut nykyistä kehittynyttä teollisuutta, maaseudulla oli perusvoimana vähätuottoinen pirstoutunut talonpoikaistalous, kollektiivitalouksia ja

neuvostotiloja ei ollut tuskin lainkaan, ja pienillä ja suurilla kapitalisteilla oli vielä suuri osuus kansantaloudessa, erikoisesti tavaravaihdossa. Nyt meidän maamme on ei vain monin verroin voimakkaampi ja rikkaampi, vaan se on myös, kuten sanottu, tullut sosialistiseksi maaksi. Maan kaikista tuotannollisista fondeista kuuluu nyt 96 % sosialistiselle sektorille ja vain 4 % yksityissektorille. Sosialistinen omaisuus on tullut perusvoimaksi maassamme.

Nämä jättiläismäiset muutokset maan taloudessa ja luokkavoimain suhteissa tekivät välttämättömäksi vastaavien muutosten tekemisen perustuslakiimme sen saattamiseksi sopusuhtaiseksi maassa nykyisin vallitsevan tilanteen kanssa.

Uusi yhteiskunnallinen luokka, joka voitti v. 1917 ja joka on koko työtätekevän ihmiskunnan etujen ilmaisija, kulkee jatkuvasti, rautaisella lainmukaisuudella aste asteelta ylös kommunismin korkeuksiin. „Ihmisen ja kansalaisen oikeuksien julistus" — perustuslaki, mikä hyväksyttiin Ranskan porvarillisen vallankumouksen aikana v. 1789 — päätyy meidän silmäimme edessä fasismiin, jonka on pakko tallata maahan jopa suhteellinenkin porvarillinen demokratia, jotta kapitalistit voisivat vielä toistaiseksi pysyä vallassa. „Sorretun ja työtätekevän kansan oikeuksien julistus" — v. 1918 hyväksytty Lokakuun sosialistisen vallankumouksen perustuslaki — julisti kapitalismille armottoman sodan. Ja me olemme voittaneet. Se antaa meille mahdollisuuden vaalijärjestelmän edelleen demokratisoimiseen työtätekeviin nähden, voimistaen vallankumouksellista valppautta ja taistelua hajalle lyödyn kulakiston jätteitä ja apulaisia vastaan.

Meidän kansamme on työtätekevä kansa, meidän maamme on sosialistinen maa. Ja me, jotka tov. Stalinin johdolla olemme muuttaneet maamme ulkomuodon, me muutamme nyt hänen johdollaan ja hänen neuvostaan perustuslakimme, edelleen kehittäen työtätekevien valtion hallintoon osallistuttamisen uusia ja vanhoja muotoja. Kapitalistit alkoivat porvarillisesta demokratiasta ja päätyivät fasismiin, kaikkein petomaisimpaan, kaikkein julmimpaan kuolevan riistäjäluokan diktatuurin tyyppiin. Mutta me, uuden yhteiskuntajärjestelmän nouseva maa, me sankarillisten ja nerokkaiden ihmisten työtätekevä kansa, joka vasta alamme todella elää, me kuljemme ylös neuvostodemokratiamme edelleen kehittämisen historiallisia portaita. Perustuslakimme uudistus nostaa työtätekevien uusia kerroksia tietoiseen yhteiskunnalliseen elämään ja moninkertaistuttaa puolueemme auktoriteetin maassa ja sen rajojen takana.

Porvarillista demokratiaa ei ole koskaan voitu verrata neuvostodemokratiaan. Porvarillisissa maissa pitää valtaa kapitalistien ja suurtilallisten joukkio. Meillä on vallassa työtätekevä kansa. Fasismi on tuhonnut porvarillisten vapauksien viimeiset jätteet, julmasti vainoten vallankumouksellisia työläisiä. Meidän maamme taas, sosialismin voiton perustalla, kehittää päättävästi ja kaikin tavoin neuvostodemokratiaa, jäämättä puolitiehen.

Tässä on kahden luokan kehityksen kaksi historiallista linjaa. Toinen johtaa umpikujaan, tuhoon; toinen puolueemme ja sen stalinilaisen KK:n ohjaamana vie neuvostodemokratian korkeuksiin, koko ihmiskunnan valoisaan tulevaisuuteen, kommunismiin.

Voittojemme valtavaa ja maailmanhistoriallista merkitystä korostaa erikoisesti se, että ne on saavutettu leppymättömässä ankarassa luokkataistelussa proletariaatille ja kollektivisoituneelle talonpoikaistolle vihamielistä kulakistoa ja kapitalististen ainesten jätteitä vastaan, sitkeässä ja johdonmukaisessa taistelussa vaikeuksia vastaan, taistelussa kulttuurittomuuden ja keski-aikaisuuden jätteitä vastaan, taistelussa kymmenien miljoonien entisten pienomistajien kapitalistisia perinnäistapoja ja tottumuksia vastaan. Puolueen linja on voittanut leppymättömässä taistelussa trotskilaisuutta, trotskilais-zinovjevilaista oppositiota, oikeistolaisia ja „vasemmistolaisia" uklonisteja vastaan. Ilman tätä tais-

telua, ilman kaikkien ja kaikenlaisten leniniläisvastaisten, puoluevastaisten fraktioiden, ryhmien ja ryhmittymien sekä näiden vastavallankumouksellisten „teorioiden“ täydellistä murskaamista eivät voittomme olisi olleet saavutettavissa.

Tämä on pidettävä mielessä. Vain parantumattomat opportunistit voivat ajatella, että sitä mukaa, kuin voittomme kasvavat ja me kuljemme eteenpäin luokatonta sosialistista yhteiskuntaa kohti, sitä mukaa vihollistemme, kulakiston ja kapitalististen ainesten jätteiden, vastarinta vaimentuu ja he tulevat rauhallisesti „kasvamaan sosialismiin“. Vain henkilöt, joilla ei ole mitään yhteistä marxismin-leninismin kanssa, voivat olettaa, että valtion kuoleminen meillä tapahtuu proletariaatin diktatuurin elinten heikentämisen kautta. Toveri Kirovin murha ja naamioituneen zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen ryhmän täydellinen paljastaminen ja hävittäminen sekä sen yhteydessä selville käyneet seikat ovat osoittaneet jokaiselle työtätekevälle, ettei ole niin likaista ja inhoittavaa keinoa, mihin murskatut, mutta ei vielä lopullisesti tuhotut työväenluokan ja kollektivisoituneen talonpoikaiston viholliset eivät turvautuisi toivottomassa taistelussaan voitokasta proletaarista diktatuuria vastaan. Siksi on, neuvostodemokratian kehittämisen ja laajentamisen pohjalla, lujitettava ja voimistettava proletariaatin diktatuurin elimiä, tehostettava luokkavalppautta, alkuunsa tukahdettava kaikki ja kaikenlaiset opportunismin ilmaukset.

*

Neuvostojen VII edustajakokouksen työllä ja päätöksillä on, käytäntöön vietynä ja käytännössä toteutettuina, suunnaton merkitys.

Edustajakokous yksimielisesti hyväksyi tovereiden Molotovin ja Ordzhonikidzen selostukset SNTL:n KKN:n ja Raskaan teollisuuden kansankomissariaattien toiminnasta. Taistellen näissä selostuksissa annettujen ohjeiden toteuttamisen puolesta, uuteen tekniikkaan ja uusiin tuotantolaitoksiin edelleen perehtymisen, töiden parhaiten järjestämisen ja työvoiman oikein sijoittamisen puolesta, tuotantosuunnitelmien määrällisen ja laadullisen täyttämisen ja tuotantokustannuksien alentamisen puolesta toteutamme toisen viisivuotisen kolmannen vuoden ja koko toisen viisivuotisen valtavan kansantalousohjelman.

Karjanhoidon alalla edustajakokous laati ja hyväksyi laajan ja perustellun ohjelman. Maataloutemme tällä alalla on vielä varsin paljon puutteellisuuksia, Mutta kumminkin meillä on mitä suurimmat mahdollisuudet nopeaan nousuun. Työmme ja tarmomme määrää kokonaan sen, kuinka joutuisasti karjataloutemme tulee kohoamaan täyteen kukoistukseensa. Huomattava merkitys karjatalouden edelleen kehittämiselle on kevätkylvöjen nopealla ja kunnollisella suorittamisella. „Sallikaa lausua neuvostojen VII edustajakokouksen varmuus siitä, että maamme kollektiivitaloudet tulevat suorittamaan tämän vuoden kevätkylvökamppailun paremmin kuin milloinkaan ennen“, sanoi tov. Kalinin päättäjäispuheessaan edustajakokouksessa. Kollektivistien ja heitä johtavien maaseudun puolue- ja neuvostojärjestöjen on teoillaan näytettävä, ettei edustajakokous tuossa vakaumuksessaan erehtynyt, vaan että tämän vuoden kevätkylvökamppailu tulee kaikkialla olemaan entistä valtavampana askeleena eteenpäin kollektiivitalouksien lujittumisen, kollektivistien varakkaan elämän tiellä.

Edustajakokouksen päätökset muutoksista perustuslakiimme avaavat uuden sivun neuvostodemokratian historiassa. On epäilemätöntä, että työtätekevät joukot vastaavat tähän päätökseen edelleen voimistamalla poliittista aktiivisuuttaan, tehostamalla luokkavalppauttaan ja kaikin tavoin lujittamalla proletariaatin diktatuurin elimiä.

Neuvostojen VII edustajakokous oli yhteenvetona kokonaisesta kehityksemme ajanjaksosta. Se on lähtökohtana uusille, vielä valtavimmille voitoille, jotka me tulemme puolueemme ja tov. Stalinin johdolla saavuttamaan.

Enemmän vallankumouksellista valppautta!

NEUVOSTOVASTAISEN zinovjevilaisen ryhmittymän johtajain juttua koskevat tutkimukset ja oikeuskäsittely ovat paljastaneet kaikessa inhoittavassa alastomuudessaan zinovjevilaisten rikosten ennenkuulumattomuuden ja kauheuden. Niinsanottu „Moskovan keskus“, johon kuuluivat Zinovjev, Jevdokimov, Gertik, Bakajev, Kuklin, Kamenev, Sharov, Fedorov ja Gorshenin, liitti ympärilleen zinovjevilaisen neuvostovastaisen opposition kaikkein aktiivisimmat jäsenet, opposition joka „antautumisestaan“ huolimatta ei ollut lopettanut vastavallankumouksellista maanalaista toimintaansa. Oikeus totesi, että niinsanotun „Moskovan keskuksen“ johdolla toimi leningradilainen maanalainen vastavallankumouksellinen ryhmä, jonka johdossa oli „Leningradin keskus“ ja jonka tärkeimmät osanottajat Neuvostoliiton sotakollegio oli tuominnut tov. S. M. Kirovin murhajutussa.

Zinovjevilaisen neuvostovastaisen opposition johtopiiriin kuuluvat („Moskovan keskus“) olivat tietoisia leningradilaisen ryhmän terroristisista mielialoista ja itse kiihoittivat näitä mielialoja. He olivat „Leningradin keskukseen“ kuuluvien fasististen murhamiesten innoittajia ja kasvattajia.

Niin toisia kuin toisiakin yhdisti petomainen viha ja kiukku puoluetta kohtaan, sen johtoa kohtaan, viha sosialismin rakentamista kohtaan, jossa oli saavutettu niin valtavia voittoja vastoin heidän menshevistisiä „teorioitaan“. Niin toisia kuin toisiakin yhdisti elämän kauan sitten murskaama, pirstaleiksi lyömä trotskilais-zinovjevilainen ohjelma — kapitalismin maahamme palauttamisen ohjelma. Heitä yhdisti myöskin sama yhteinen periaatteeton, puhtaasti kiipeilypäämäärä — päästä johtavaan asemaan puolueessa ja hallituksessa ja saada hinnalla millä hyvänsä korkeita paikkoja. Rikollisten päämääriensä saavuttamiseksi zinovjevilaiset luisuivat neuvostovastaiseen yksilöterroriin saakka, suoriin suhteisiin asti ulkomaisen konsulin, kapitalistisen maailman edustajan kanssa.

Voidakseen varmemmin salata puolueelta rikolliset päämääränsä ja rikolliset vehkeensä, voidakseen säilyttää hallussaan puoluekirjan naamioitumisvälineenä, zinovjevilaiset tekivät kaksinaamaisuuden peruskäskykseen.

Puolueemme historiassa on ollut paljon fraktioita ja ryhmittymiä, erilaisia oppositioita ja ukloonеja. Nämä fraktiot ovat tavallisesti asettaneet käsityksensä puolueen linjaa vastaan ja pyrkineet niiden avoimeen puolustamiseen puolueen edessä. Puolueemme historia ei tunne ainuttakaan ryhmittymää, joka olisi asettanut tehtäväkseen järjestelmällisesti salata mielipiteensä, peittää poliittisen olemuksensa ja vieläkin enemmän, jarjestelmällisesti halventaa ja kirota omia mielipiteitään ja ohjelmaansa, jotta saisi puolueessa luottamusta ja voisi samaan aikaan valmistaa puolueen edustajain kataloita murhia. Zinovjevilainen vastavallankumouksellinen ryhmä siinä muodossa, missä tutkimukset ja oikeuskäsittely sen paljastivat, on aivan uusi ilmiö, jollaista ei ole ennen nähty puolueemme eikä vallankumoustaistelun historiassa.

Ainoa historiallinen analogia (yhdenmukaisuus — suom.), jota voidaan verrata Zinovjevin, Kamenevin ja heidän kumppaniensa menettelyyn, on tsaarin santarmien palveluksessa olleiden provokaattoreiden menettely ja taktiikka, mitkä provokaattorit tietoisesti heittivät kuolemaan ja kidutettavaksi parhaita vallankumoustaistelijoita. Ja salatakseen petoksensa, juudaksen työnsä, nämä henkilöt päivästä päivään tekeytyivät mitä todellisimmiksi vallankumouksellisiksi. Sellainen provokaattori oli esim. Malinovski, entinen duuman bolshevistisen fraktion jäsen vuonna 1913.

Mitä suurin inhon ja ilettävyyden

tunne valtaa jokaisen rehellisen puolueen jäsenen, kun muistelee Zinovjevin ja Kamenevin petollista esiintymistä XVII puolueen edustajakokouksessa, voittajain edustajakokouksessa. Esiintyessään edustajakokouksessa petollisine valoineen uskollisuudesta puolueelle, he samalla jatkoivat vastavallankumouksellista työtään. „Tässä edustajakokouksessa, — ilmoitti syytetty Jevdokimov Neuvostoliiton korkeimman oikeuden salissa, — sekä Zinovjev että Kamenev pettivät puoluetta, tällä esiintymisellään he korostivat hengenheimolaisilleen puolueen pettämisen lainmukaisuutta. Minä myöskin olen syypää siihen, koska olin edustajakokouksessa läsnä vieraana eikä kukaan estänyt minua esiintymästä ja paljastamasta meidän vastavallankumouksellista toimintaamme."

Kaksinaamaisuus oli zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen joukkion peruskäsky, se oli heidän puolueeseen suhtautumisensa perusmetodi. Kaksinaamaisuuteen alkoi zinovjevilainen oppositio turvautua jo ensimmäisen puoluetta vastaan tekemänsä hyökkäyksen kaudella, puolueen XIV edustajakokoukseen valmistautumisen kaudella. Valmistellessaan esiintymistä puoluetta vastaan XIV edustajakokouksessa, zinovjevilaiset harjoittivat hajoittavaa fraktiotyötä puolueen Leningradin järjestössä. Mutta tätä fraktiotyötä, vihamielistä ja valheellista agitatiota Keskuskomiteaa vastaan (puheet „termidoorista", vanhojen puoluekaadereiden luontonsa muuttamisesta j.n.e.) peiteltiin tuon tuostakin valheellisilla muodollisilla ilmoituksilla uskollisuudesta Keskuskomitealle. Vain näiden petoksen ja kaksinaamaisuuden metodien avulla zinovjevilaisen opposition onnistui saada enemmistö Leningradin alueen puoluekonferenssissa XIV puoluekokouksen edellä ja laahata fraktioedustajistonsa puoluekokoukseen. Edustajisto XIV edustajakokoukseen valittiin kokonaan faktiotoiminnan tunnusmerkkien mukaan, siitä syrjäytettiin kaikki KK:n kannattajat. Edustajakokouksessa täydellisesti paljastettiin tämän zinovjevilaisen opposition puoluevastainen fraktiotoiminta. Kävi ilmi erikoisesti se, että jo silloin, XIV edustajakokouksen edellä, zinovjevilaiselle aktiiville Leningradissa annettiin luonteeltaan selvästi kaksinaamaisia „direktiivejä":

„Meidän on suoritettava varovaisesti sellaista valmistautumistyötä piiri- ja läänin konferensseihin sekä XIV puoluekokoukseen, jotta voisimme ilmoittaa mielipiteemme koko puolueelle ja Keskuskomitealle: edustajaimme on ilmoitettava tämä mielipide neljännesääneen piirikonferenssissa, puoliääneen läänin puoluekonferenssissa ja täydellä äänellä XIV puoluekokouksessa" (XIV puoluekokouksen pikakirjoituspöytäkirja, sivu 202).

Sittemmin kaksinaamaisuus, vilppi, kavallus, puolueen pettäminen tulivat zinovjevilaisten opin symbooliksi, ne olivat heidän puoluetta ja neuvostovaltaa vastaan käymänsä valapattoisen taistelun tärkeimpiä erikoispiirteitä. „Me olimme tottuneet siinä määrin parjaamaan puoluetta, että emme kyenneet eroittamaan totta valheesta", — ilmoitti Jevdokimov. Zinovjevin fraktioryhmä, joka on nyt hävitetty loppuun saakka, oli kaikkein petollisin ja kaikkein inhoittavin kaikista puolueemme historian fraktioryhmistä. Olemukseltaan se oli valkokaartilaisjärjestön naamioitunut muoto, joka oli täysin ansainnut, että sen jäseniä kohdeltaisiin niinkuin valkokaartilaisia. Ei ole sattuma, että juuri zinovjevilaisen neuvostovastaisen ryhmän keskuudessa, tässä piirissä, joka oli läpipääsemättömän puoluevastaisen vihan täyttämä, kasvoivat sellaiset täydellistyneet valkokaartilaistyypit kuin Nikolajev. Ei ole myöskään sattuma, että Zinovjev valitsi itselleen sellaisia likaisia henkilöitä kuin Rumjantsev, joka jo vuoden 1921 aikaan oli tietoisesti auttanut tunkeutumaan puolueeseen veljensä — valkokaartilaisen, joka oli ampunut kommunisteja Judenitshin retken aikana.

Jo vuoden 1917 Lokakuun päivinä Lenin kirjoitti Zinovjevin ja Kamenevin „rajattomasta halpamaisuudesta" ja „todellisesta petturuudesta". Lenin ko-

rosti, että Kamenevin ja Zinovjevin lakonrikkuruus, karkuruus ja petollinen menettely, heidän pettäessään puolueen ja Leninin Lokakuun päivinä 1917, ei ollut satunnaista. Zinovjev ja Kamenev pettivät puolueen päivinä, jolloin ratkaistiin sosialistisen vallankumouksen kohtalo, jolloin puolue johti joukkoja Lokakuun rynnäkköön. Nämä miehet luisuivat lopullisesti vastavallankumouksen suohon, lyöttäytyivät valkokaartilaisten joukkioon päivinä, jolloin sosialismi on voittanut maassamme. He tulevat iäksi naulituiksi historian häpeäpaaluun. Heidän likaiset nimensä herättävät ja ovat tulevissa polvissa herättävät samanlaista inhoa kuin Malinovskin ja muiden vallankumouksen pettäjäin ja vihollisten nimet.

*

Zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen ryhmän jäsenet taistelivat puoluetta ja neuvostovaltaa vastaan, sosialistista rakennustyötä vastaan, teollistuttamista ja kollektivisoimista vastaan. He „otaksuivat, että puolue kohtaa kollektivisoimisessa voittamattomia vaikeuksia, ja etukäteen riemuitsivat tulevista epäonnistumisista". He eivät hävenneet samanmukaisesti imeä sormestaan näitä „epäonnistumisia". Kaikkea maassamme suoritettavaa suurenmoista rakennustyötä he katselivat fasistien ja valkokaartilaisten silmin. „Oikeus näkee, — tunnusti syytetty Jevdokimov, — että me emme mitenkään eronneet kansainvälisestä vastavallankumouksellisesta roistojoukosta. Aivan samoin kuin tämä roistojoukkokin me odotimme, me elimme tämän vararikon toivossa."

Mutta zinovjevilaisen neuvostovastaisen ryhmän jäsenet eivät vain „odottaneet vararikkoa". He aktiivisesti auttoivat meidän suuren kotimaamme vihollisia valmistamaan interventiota, valmistamaan sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Puoluetta ja neuvostovaltaa vastaan tuntemansa vihan ja kiukun sokaisemina, kadotettuaan toivonsa „vararikkoon", sentähden että jokainen päivä toi ja tuo yhä uusia ja uusia eittämättömiä todistuksia sosialismin ratkaisevasta ja peruuttamattomasta voitosta maassamme, vastavallankumoukselliset zinovjevilaiset käärmeensikiöt kävivät yhteyksiin kansainvälisen vastavallankumouksen kanssa.

Kehoittaessaan valppauteen, tov. Stalin korosti puolueen XVII edustajakokouksessa, että „yhä vielä on olemassa kapitalistinen ympäristö, joka yrittää elvyttää ja pitää yllä kapitalismin jätteitä taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa SNTL:ssa ja jota vastaan meidän, bolshevikkien, on kaiken aikaa pidettävä ruuti kuivana."

Nimenomaan sen tähden, että meidän menestyksemme ovat suuria, että neuvostovaltion mahti kasvaa yhä enemmän, luokkavihollinen, sen hajalle lyödyt jätteet turvautuvat ja tulevat turvautumaan kaikkein epätoivoisimpiin, kaikkein terävimpiin, kaikkein häpeällisimpiin taistelukeinoihin. Vain ihmiset, joita röyhtäyttelee oikeisto-opportunistinen ideologia „kulakin rauhallisesta sosialismiin kasvamisesta", voivat ajatella, että sitä mukaa kuin me kuljemme kohti täydellistä sosialistista yhteiskuntaa, proletariaatin viholliset tulevat muuttumaan „kesyiksi" ja „oikeudenmukaisiksi".

Ja nyt on jälleen muistutettava tov. Stalinin ennustuksellisista sanoista, jotka hän lausui selostuksessaan ensimmäisen viisivuotisen yhteenvedoista:

„On otettava huomioon, että neuvostovaltion mahdin kasvu tulee voimistamaan kuolevien luokkien viimeisten jätteiden vastarintaa. Nimenomaan siksi, että ne ovat kuolemaisillaan ja elävät viimeisiä päiviään, ne tulevat siirtymään yksistä hyökkäysmuodoista toisiin, jyrkempiin hyökkäysmuotoihin, vedoten väestön takapajuisiin kerroksiin ja mobilisoiden niitä neuvostovaltaa vastaan. Ei ole sellaista ruokottomuutta ja parjausta, jota nämä entiset ihmiset eivät heittäisi neuvostovaltaa vastaan ja joiden ympärille ne eivät koettaisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä maaperällä voivat elpyä ja alkaa liikehtiä vanhojen vastavallankumouksellisten eserrien, menshevikkien ja porvarillisten nationalistien puolueiden hajalle lyödyt ryhmät keskuksessa ja syrjäseuduilla, voivat elpyä ja alkaa

liikehtiä trotskilaisten ja oikeistouklonistien vastavallankumouksellisten oppositioainesten sirpaleet. Se tietysti ei ole pelottavaa. Mutta kaikki se on otettava huomioon, jos me tahdomme nopeasti ja ilman erikoisempia uhreja tehdä lopun näistä aineksista.

Juuri sentähden vallankumouksellinen valppaus on se ominaisuus, joka on nyt erittäin välttämätön bolshevikeille" (harvennus meidän.—Toim.).

Näitä puolueen johtajan tarkkanäköisiä ohjeita ei Leningradin puoluejärjestö ollut riittävästi tehnyt itselleen selväksi. Osa työntekijöistä, niiden joukossa niiden proletariaatin diktatuurin elinten työntekijät, joiden on oltava erittäin valppaita, osoittautui opportunistisen hyväuskoisuuden saastuttamaksi. Tämä teki „Leningradin keskukseen" kuuluville katalille fasistisille murhamiehille helpommaksi häpeällisen konnantyönsä suorittamisen.

Neuvostoliiton korkeimman oikeuden sotakollegion päätöksessä Sisäasiain kansankomissariaatin Leningradin alueen työntekijöitä koskevassa jutussa osoitetaan, että joukko entisiä työntekijöitä, erikoisesti Baltsevitsh, jolla toimensa perustalla oli välitön suhde terroria koskeviin asioihin „omaten käytettävänään tietoja murhayrityksen valmistelusta tov. Kirovia vastaan, ei ainoastaan välinpitämättömästi, vaan myöskin rikollisen huolimattomasti suhtautui valtion turvallisuuden suojelun perusvaatimuksiin, ryhtymättä välttämättömiin suojelutoimenpiteisiin". Ankara ja ansaittu rangaistus, joka heille langetettiin, on vakavana opetuksena ja varoituksena niille työntekijöille, jotka ovat taipuvaisia opportunistiseen hyvänsuopaisuuteen.

On entistä enemmän lujitettava proletariaatin diktatuurin voimaa, on entistä enemmän voimistettava ja tehostettava puolueen jokaisen jäsenen valppautta! On muistettava, että horjuvaisuus, nahjustelu, huolettomuus ja luottaminen tarkistamattomiin henkilöihin helpoittaa vihollisen katalata työtä. Ei voi olla mitään armoa kaksinaamaisille, jotka on ei ainoastaan karkoitettava puolueen riveistä, vaan myöskin tehtävä vaarattomiksi.

Väsymätön aatteellinen aseistautuminen ja ensikädessä vakava, huolellinen puolueemme historian tutkiminen, sen tutkiminen, mitä vihollisia vastaan taistellen puolue on turvannut proletariaatin diktatuurin voiton, sosialismin voiton meidän maassamme, — se on tärkein keino puolueen jäsenten valppauden kohottamiseksi. On saatettava riittävän korkealle tasolle NKP(b):n historian opetus.

On tunnettava puolueen vihollisten taktiikka, on tunnettava, miten puolue paljasti työläisten silmissä ja löi kadetit, eserrit ja menshevikit. Vielä tärkeämpää on tietää, miten puolue murskasi menshevistis-anarkistisen „työläisopposition", trotskismin, zinovjevilaistrotskilaisen opposition, oikeisto-opportunistit, oikeistolais-vasemmistolaiset epäsikiöt. Taistelussa kaikkia bolshevismille vihamielisiä puolueita, virtauksia ja ryhmiä vastaan Leninin-Stalinin puolue on kasvanut mahtavaksi, voittamattomaksi voimaksi, se on järjestänyt ratkaisevan ja järkkymättömän sosialismin voiton maassamme, se on luonut maailman proletaarisen vallankumouksen murtumattoman perustan. Vihollisten ei onnistu pysähdyttää sosialismin jatkuvaa voittokulkua.

Raivotkoot ja kähiskööt vihasta viholliset, sellaiset valkokaartilaisten puoltajat ja halpamaiset Neuvostoliiton parjaajat kuin Ranskan ammattiliittobyrokraatit. Heidän ei onnistu horjuttaa sitä suurta luottamuksen ja rakkauden tunnetta Neuvostoliittoa, kommunistista puoluetta ja Leninin ja Stalinin nimiä kohtaan, mikä täyttää koko maailman työtätekevät.

Suuri ja voittamaton Marxin ja Engelsin, Leninin ja Stalinin lippu takaa voiton maailman proletaariselle vallankumoukselle, se takaa kommunismin voiton koko maailmassa.

(Bolshevikista.)

30 vuotta vallankumouksellisella vartiopaikalla

EM. JAROSLAVSKIJ

TAMMIK. 25 p:nä kuoli, niinkuin lehtemme viime numerossa julkaistussa puolueen KK:n tiedonannossa ilmoitettiin, eräs puolueen ja neuvostovallan huomatuimpia johtajia, Valerian Vladimirovitsh Kuibyishev.

V. V. Kuibyishev syntyi Omskissa toukok. 25 p:nä (vanhaa lukua) v. 1888. Jo v. 1904, tuskin 16-vuotiaana, hän liittyi Omskin kaupungin bolshevistiseen sosialidemokraattiseen järjestöön. V. 1905 vallankumoustapausten aikana hän oli Pietarissa. Hän osallistui tarmokkaasti bolshevikkien Pietarin järjestön työhön ja nuoruudestaan huolimatta tuli tunnetuksi puoluetyöntekijäin keskuudessa. Pietarin järjestö antoi hänelle vastuunalaisia tehtäviä, m. m. aseiden kuljetuksen ja säilytyksen järjestämisen.

V. 1905 V. V. Kuibyishev työskenteli Omskissa ja valittiin bolshevikkien kaupunkikomitean jäseneksi. Samana vuonna hän joutui santarmien käsiin ja asetettiin syytteeseen, mutta oli todistusten puutteessa vapautettava. Pian hänet kuitenkin vangittiin uudelleen ja karkoitettiin Kainskin kaupunkiin, mutta karkasi sieltä. Karkaamisensa jälkeen hän v. 1907 työskenteli Tomskissa, mutta ohranoiden vainon vuoksi hänen oli pakko piiloutua ja siirtyä Petropavlovskiin, missä ammattipuoluetyöntekijänä johti sikäläistä puoluejärjestöä.

V. 1908 V. V. Kuibyishev oli Pietarissa, osallistuen bolshevikkien järjestön toimintaan. Heinäk. v. 1908 hänet vangittiin ja joutui olemaan Kainskin vankilassa vuoteen 1909 saakka. Vapauduttuaan hänet vangittiin uudelleen huhtikuussa v. 1909 Kainskissa, ja taaskin vapauduttuaan helmikuussa v. 1910 Tomskissa. Viimemainitun vangitsemisen jälkeen hänet karkoitettiin kahdeksi vuodeksi Naryimin alueelle. Karkoituspaikallaankin hän jatkoi vallankumouksellista työtä ja joutui marraskuussa v. 1910 vangituksi puoluekerhojen järjestämisen vuoksi Naryimissa. Karkoitusaikansa päätyttyä hän oleskeli Omskissa, missä v. 1912 kesäkuussa jälleen vangittiin.

V. 1913 V. V. Kuibyishev oli Pietarissa, työskennellen sekatyöläisenä hiekkakaivannoilla, sen jälkeen Vologdassa ja Harkovissa, mistä hänen v. 1914 oli paettava jälleen Pietariin. Täällä hän työskenteli noin vuoden ajan, kuuluen bolshevikkien Pietarin komiteaan. Kesäkuussa 1915 hänet vangittiin ja tuomittiin karkoitettavaksi kolmeksi vuodeksi Irkutskin lääniin. Sieltä hän pakeni v. 1916 ja siirtyi puoluetyöhön Samaraan. Hän työskenteli Samaran putkitehtaalla ja Adamtshikin nimellä kuului bolshevikkien Samaran komiteaan. Vangittiin bolshevikkien Volganvarren konferenssin ilmitulon vuoksi syyskuussa v. 1916 ja karkoitettiin viideksi vuodeksi Turuhanskin piiriin. Mutta matkalla karkoituspaikalle hänet tavoitti helmikuun vallankumous.

V. V. Kuibyishev palasi Samaraan, ja hänet valittiin Samaran neuvoston työläissektian puheenjohtajaksi ja Samaran puoluekomitean puheenjohtajaksi. Hän oli myös Samaran vallankumouskomitean ja läänin puoluekomitean ensimmäinen puheenjohtaja.

V. 1918 V. V. Kuibyishev johti Volganvarren proletariaattia taistelussa tshekko-slovakkeja vastaan, ja työskenteli Puna-armeijan I ja IV armeijakunnan vallankumouksellisen sotaneuvoston jäsenenä. V. 1919, Koltshakin hyökätessä Samaraan, hänet nimitettiin Frunzen komentaman itäisen rintaman eteläisen ryhmän vallankumouksellisen sotaneuvoston jäseneksi. Sitten hänet nimitettiin XI armeijakunnan sekä myöhemmin Turkestanin rintaman vallankumouksellisen sotaneuvoston jäseneksi ja osallistui Keski-Aasian puhdistamiseen valkokaartilaisista ja interventeistä.

Kansalaissodan päättymisen jälkeen V. V. Kuibyishev työskenteli VKP(b):n KK:n Turkestanin komitean puheenjoh-

tajan sijaisena ja sen jälkeen neuvostohallituksen täysivaltaisena edustajana Buharassa (emirin tultua sieltä karkoitetuksi).

V. 1920 lopussa V. V. Kuibyishev valittiin ammattiliittojen keskusneuvoston puhemiehistön jäseneksi ja sen jälkeen hänet nimitettiin korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistön jäseneksi, johtaen samanaikaisesti Glavelektron päällikkönä sähköteollisuuden työskentelyä.

X puoluekokouksessa V. V. Kuibyishev valittiin KK:n kandidaattijäseneksi ja XI puoluekokouksessa KK:n jäseneksi. V.v. 1922-23 hän työskenteli puolueen KK:n sihteerinä. XII puoluekokouksessa hänet valittiin keskuskontrollikomitean jäseneksi ja vuoteen 1926 saakka hän oli keskuskontrollikomitean puheenjohtajana, työläistalonpoikaistarkastuksen kansankomissaarina ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston sekä työ- ja puolustusneuvoston puheenjohtajan sijaisena. V. 1926 hänet nimitettiin Neuvostoliiton korkeimman kansantalousneuvoston puheenjohtajaksi ja v. 1927 joulukuusta lähtien hän oli NKP(b):n KK:n politbyron jäsen.

Vuodesta 1930 lähtien V. V. Kuibyishev toimi valtion suunnittelukomitean puheenjohtajana ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston sekä työ- ja puolustusneuvoston puheenjohtajan sijaisena. XVII puoluekokouksessa hänet valittiin neuvostokontrollikomitean puheenjohtajaksi.

Tällainen oli lyhyin piirtein esitettynä tuon sosialismin asialle kaikkensa antaneen taistelijan elämä.

*

Toveri Valerian Vladimirovitsh Kuibyishevissa puolue menetti erään parhaista pojistaan, erään proletaarisen sosialistisen valtion parhaimmista, kokeneimmista järjestäjistä, kirjoitti Em. Jaroslavskij. Sekä puoluerakennustyössä että taistelussa proletaarisen diktatuurin puolesta, sekä kansalaissodassa että taloudellisessa työssä tov. Valerian Kuibyishev antoi parhaat voimansa, uskollisuutensa proletariaatin asialle, valtavan työkykynsä.

Puolueen vaikeimpana tehtävänä oli uuden proletaarisen valtion koneiston luominen. Meillä ei ollut tätä varten minkäänlaista esikuvaa. Pariisin kommuunin — tämän uuden proletaarisen valtion ennakkoesikuvan — lyhytaikainen olemassaolo ei ollut voinut kehittää sellaisia muotoja, jotka olisimme voineet asettaa Neuvostoliiton rakentamisen perustaksi.

Uusi valtio rakentui imperialistisen ja kansalaissodan jälkeisen tavattoman sekasorron tilanteessa. Me olimme erittäin köyhiä intelligenttisista voimista. Huomattava osa vanhoista spesialisteista harjoitti sabotaashia. Omia teknillisiä kaadereita meillä oli äärimmäisen vähän. Siinä uudessa valtiokoneistossa, jonka me rakensimme vallankumouksen ensimmäisinä vuosina, oli liian paljon meille vierasta, vihamielistä. Vieläpä v. 1923 Lenin kirjoitti eräässä hänen kuolemanedellisistä artikkeleistaan, että „asiat valtiokoneistoon nähden meillä ovat siinä määrin synkät, ellen sanoisi ilettävät, että meidän on aluksi tiukasti ajateltava, millä tavoin on taisteltava sen puutteita vastaan, muistaen että näiden puutteiden juuret ovat menneisyydessä, joka, vaikka on käännetty ylösalaisin, ei ole loppuun hävitetty, ei ole siirtynyt kaukaiseen menneisyyteen etääntyneen kulttuurin ajanjaksoon“. (Kootut teokset, XXVII osa, s. 406). Oli järjestettävä tämän valtiokoneiston kontrolli. Järjestettiin työläis-talonpoikaisen tarkastuksen kansankomissariaatti tov. Stalinin johdolla. Tämä kansankomissariaatti suoritti näinä ensimmäisinä vuosina valtavan työn. Se keräsi erittäin hyödyllisen kokemuksen uuden valtiokoneiston puutteiden ja niiden korjaamisen puolesta käytävän taistelun metoodien tutkimisessa.

Uuden talouspolitiikan kaudella asettui puolueen ja neuvostovaltion eteen uusia tehtäviä. Sosialistinen hyökkäys uuden talouspolitiikan perustalla vaati päättävää taistelua valtiokoneiston puutteita vastaan. Ja toiselta puolelta puoluevastaisten ainesten taistelu leniniläistä linjaa vastaan sekä puolueessa että valtiojärjestöissä vaati tänä aikana

neuvosto- ja puoluekontrollin yhdistämistä.

V. 1923, vähän ennen puolueen XII edustajakokousta, Lenin esitti luonnoksensa „Kuinka meidän on reorganisoitava työläis-talonpoikaistarkastus“. Lenin osoitti, että työläis-talonpoikaistarkastus „tuottaa meille valtavia vaikeuksia ja että tätä vaikeutta ei tähän mennessä ole ratkaistu“. Lenin päättävästi esiintyi niitä tovereita vastaan, jotka pitivät itse työläis-talonpoikaistarkastuksen olemassaoloa tarpeettomana. Mutta Lenin vaati, että tämä elin reorganisoitaisiin ja että puolue antaisi sille erittäin tärkeän merkityksen. Hän neuvoi tämän elimen parantamiseksi ottamaan huomioon kansalaissotamme kokemuksen: keskittämään parhaat voimat työläis-talonpoikaistarkastukseen, niinkuin me keskitimme parhaat puoluevoimamme Punaiseen armeijaan. „Meidän on — puhui Lenin — tehtävä työläis-talonpoikaistarkastus koneistomme parantamisen välineeksi, todella mallikelpoiseksi laitokseksi.“ (Kootut teokset, XXVII osa s. 407). Lenin esitti yhdistettäväksi yhteen puolue- ja neuvostokontrollin ja luotavaksi KKK-TTT:n KK:n jonka eräänä tehtävänä muun ohella tulisi olemaan taistelu silloin esiintynyttä puolueemme repeytymisen vaaraa vastaan.

Puolueen XII edustajakokous hyväksyi Leninin esityksen, ja uudestijärjestetyn KKK-TTT:n ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin tov. Valerian Vladimirovitsh Kuibyishev, vaikka tätä ehdokkuutta vastaan taisteli Trotski, joka vihasi Kuibyishevia sen vuoksi, että Kuibyishev jo tällöin jyrkästi torjui Trotskin puoluevastaiset esiintymiset. Asettaessaan tov. Kuibyishevin tälle huomattavalle paikalle, puolue tiesi, että se uskoo puolue- ja neuvostokontrollin Leninin-Stalinin uskolliselle oppilaalle ja asekumppanille, kahden vuosikymmenen kuluessa koetellulle bolshevikille.

Tov. Kuibyishevilla oli tähän aikaan mennessä koottuna suuri ja mitä monilaatuisin organisatoorinen kokemus: maanalainen työ Siperian puoluejärjestöissä; taistelu proletaarisen sosialistisen vallankumouksen voiton puolesta Samarassa ja ensimmäinen kokemus neuvostovallan järjestämisestä Volganvarrella; aktiivinen osallistuminen useimpain armeijain vallankumouksellisen sotaneuvoston jäsenen ominaisuudessa kansalaissotaan Idän ja Etelän rintamilla; tavattoman ihmismäärän ja mitä erilaatuisempien neuvostomaamme alueiden tuntemus; suuri kokemus puoluetyössä uusissa oloissa: vuodesta 1922 tov. Kuibyishev on puolueemme KK:n sihteerinä; suuri kokemus ammattiliittotyössä sen taistelun kaudella, jota käytiin työläisoppositiota, trotskilaisia ja muita puoluevastaisia aineksia vastaan, mitkä yrittivät kaapata käsiinsä ammattiliittojen johdon. Kaiken tämän puolue otti huomioon nimittäessään tov. Kuibyishevin v. 1923 KKK-TTT:n puheenjohtajaksi. Me kaikki, KKK-TTT:n työntekijät, saimme tov. Kuibyshevista arvovaltaisen johtajan, herkkäluontoisen, erinomaisen toverin, puolueen vihollisiin nähden leppymättömän leniniläisen.

Sangen pian tov. Kuibyishev joutui törmäämään yhteen niiden voimien kanssa, mitkä pyrkivät suistamaan puolueen leniniläiseltä tieltä. Tov. Kuibyishevin työskentelyn alku KKK-TTT:ssä sattui yhteen sen ajan kanssa, jolloin puolueessa alkoi uudelleen muodostua bolshevismille vihamielisiä ryhmiä ja jolloin Leninin eläessä hajalle lyödyt opportunistit alkoivat nostaa päätään. Puolueessa muodostui silloin kaksi maanalaista ryhmää: Mjasnikovin „työläisryhmä“, joka esiintyi Shljapnikovin-Medvedjevin anarko-syndikalististen, menshevististen, vastavallankumouksellisten katsantokantojen röyhtäyksenä. Tämä vähälukuinen ryhmä tuli tuhotuksi aivan alussaan. Se oli yritys järjestää ainekset, jotka ilmensivät proletaariselle puolueelle, proletaariselle diktatuurille vihamielisen porvarin, käsityöläisisännän, pikku tavaratuottajan katsantokantoja. Toinen ryhmä, joka tov. Kuibyishevin johdolla tänä aikana hävitettiin, oli „työväen totuuden“ ryhmä. Sana „työläinen“ oli niin tässä kuin toisessakin tapauksessa vain suojustin, vain näiden ryhmien työläisvastaisen antiproletaarisen olemuksen peite.

„Työväen totuuden" ryhmään verhoutui menshevistis-bogdanovilainen järjestö, joka myöskin oli yritys järjestää antiproletaariset ainekset.

Mutta paljoa vakavammaksi vihولliseksi osoittautui trotskilais-zinovjevilainen oppositio, joka kohotti päätään Leninin kuoleman jälkeen. Taistelu puolueen yhtenäisyyden puolesta vaati näiden ainesten päättävää torjumista. Nyt kaikki näkevät, mihin on rappeutumisessaan luisunut tämä oppositio, joka silloin oli muodostumassa Leningradin järjestössä täysikasvuisen kaksinaamaisen, Zinovjevin, siipien suojassa. KKK:n täytyi, huolimatta opposition johtajain kaikesta silloisesta auktoriteetista, päättävästi esiintyä heitä vastaan. Jo ennen XIV puoluekokousta KKK:n VI täysiistunto antoi puhemiehistölle tehtäväksi „yksityiskohtaisesti tutustua tilanteeseen, jossa kokoontuu puolueen XIV edustajakokous, ja tarpeen vaatiessa ottaa vastaavat askeleet puolueen yhtenäisyyden ja sen johdon leniniläisen lujuuden turvaamiseksi". (NKP(b):n XIV edustajakokous, pikakirjotuspöytäkirja, GIZ, v. 1926, s. 529). Aivan puoluekokouksen edellä KKK kaikella auktoriteetillaan tuki tov. Stalinin johtamaa keskuskomiteaa. Puolueen KK ja tov. Stalin tekivät silloin kaiken, minkä he voivat, varoittaakseen Zinovjevia, Kamenevia ja heidän kannattajiaan, että nämä olisivat palanneet puolueen tielle, mutta, kuten tunnettua, nämä opportunistit, jotka ilmensivät proletaariselle vallankumoukselle vihamielisten ainesten etuja ja pyrkimyksiä ja haaveilivat johdon valtaamisesta, eivät ottaneet varteen puolueen ääntä: he jatkoivat inhottavaa työtään, joka päättyi puolueemme historiassa ennenkuulumattomaan rikokseen, erään parhaimmista leniniläisistä, tov. Sergei Mironovitsh Kirovin murhaan. Silloin oli vaikea edes kuvitella zinovjevilaisille tällaista häpeällistä loppua.

Tempperamenttinsa koko voimalla, todellisen puoluemiehen, bolshevikin kaikella kiihkeydellä tov. Kuibyishev taisteli silloin ja koko elämänsä ajan puolueen yhtenäisyyden puolesta.

KKK-TTT:n toisena tehtävänä oli taistelu puolueen jäsenistön laadun parantamisen puolesta. V. 1921 puhdistuksen jälkeen meidän tuli tarkastaa 1924-25 ei-tuotannolliset solut. Trotskilaisten ainesten samoin kuin zinovjevilaisen ryhmän ja muidenkin puoluevastaisten ainesten ryhmittymien taistelu puoluettamme vastaan („työläisryhmän", „työväen totuuden" asia, Pilipenko-Drobnisin asia, Orehovo-Zujevskin juttu — paikallinen oppositioryhmä) oli osoittanut, että nämä ryhmät löytävät kannattajansa pääasiassa ei-tuotannollisista soluista. Sen vuoksi oli näiden solujen tarkastuksen tehtävänä — puhdistaa ne puoluekannattomista aineksista. Tarkastettiin 230.000 puoluejäsentä (23% koko puolueesta); näistä oli työläisiä noin 40%, muut olivat talonpoikia ja toimitsijoita. Tarkastuksen tuloksena erotettiin noin 6.000 henkilöä. Tov. Kuibyishev sanoi puolueen XIV edustajakokouksessa näistä eroitetuista: „Niissä tapauksissa, jolloin omatunto sanoi meille puolueen jäsenen olevan parantumattoman, jolloin hänen menettelynsä aivan silminnähtävästi puhui rappeutumisesta, meillä oli riittävästi päättäväisyyttä vapauttaaksemme puolueen näistä rappeutuneista aineksista." Ollen armoton selvästi kelvottomiin kommunisteihin, rappeutuneisiin, kiipeilijöihin, byrokraatteihin, puoluevastaisiin aineksiin nähden, tov. Kuibyishev samalla vaati meiltä huolellista suhtautumista kaikkien asioiden tutkimiseen. Hän puhui XIV puoluekokouksessa kontrollielinten työstä: „niiden työn perusmetodina ei ole siinä määrin rangaistus, kuin hairahtuneiden puolueen jäsenten parantaminen ja kasvattaminen".

Erikoisen suuren huomion tov. Kuibyishev pani valtiokoneiston tilaan ja työhön sen korjaamiseksi. Hän teki sangen paljon yhdistääkseen TTT:n elimet joukkoihin, saadakseen aktiivin mukaan TTT:n työhön. Hän kävi päättävää taistelua byrokratismia, virallisuutta, forma-

lismia ja muita epäterveitä ilmiöitä vastaan. Paperivolokiittaa ja byrokratismia vastaan tov. Kuibyishev asetti työn tieteellisen järjestämisen, sen periaatteiden sovelluttamisen valtiokoneistoon. Hän taisteli päättävästi valtiokoneiston yksinkertaistuttamisen ja supistamisen puolesta, ihmisten parhaan valinnan puolesta ja suunnitelmallisuuden puolesta työssä, parallellismia ja rikkinäisyyttä vastaan eri valtioelinten työssä, epätaloudellisuutta, tuhlaavaisuutta ja liiallisuuksia vastaan. Tov. Kuibyishev teki sangen paljon valtiokoneiston rationalisoimiseksi, ja puolueen XIV edustajakokous päätöksissään hyväksyi tov. Kuibyishevin esittämät toimenpiteet valtiokoneiston edelleen parantamiseksi.

Erikoisen suuri merkitys on työllä, jonka tov. Kuibyishev tällöin aloitti neuvostovallanmaaseutuelinten toiminnan parantamiseksi. 12 KKK:n jäsentä lähetettiin muutamiksi kuukausiksi maaseudulle tutkimaan alempaa neuvostokoneistoa, tuodakseen ilmi kaikki sen puutteellisuudet ja itse paikkakunnilla määritelläkseen, mitä oli tehtävä näiden puutteiden poistamiseksi. Tämä työ muodostui perustaksi joukolle toimenpiteitä, jotka paransivat maaseudun neuvostojärjestöjen toimintaa.

Lyhyessä kirjoituksessa on vaikea luetella kaikkea sitä, minkä tov. Kuibyishev teki yli 30-vuotisen puoluetyönsä aikana. Hänen nimensä asettuu puolueemme historiaan Leninin-Stalinin erään parhaimman oppilaan, neuvostovaltion erään parhaimman organisaattorin nimenä. Tov. Kuibyshevia ei suotta valittu neuvostokontrollikomitean puheenjohtajaksi, kun XVII puoluekokous uudella etapilla muodosti tämän komitean. Kuibyishev oli puolueen ja valtion kontrollin johtajana NEPin ensimmäisellä kaudella — hän uudestaan kävi käsiksi kontrollin työhön NEPin viimeisellä kaudella, jolloin suuri sosialistinen isänmaamme tov. Stalinin johdolla täydellisesti lähestyy luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksirakentamisen valtavan tehtävän toteuttamista. Ollessaan miltei kaikki nämä vuodet KK:n Politbyron jäsenenä tov. Kuibyishev suoritti valtavan työn. Kun puolue päätti asettaa hänen kannettavakseen uusia tehtäviä, hän vaatimattomasti, oikean proletaarisen vallankumoustaistelijan tavoin, otti nämä tehtävät vastaan. Samoin kuin kaikki Politbyron jäsenet hän suoritti suurenmoisen työn, mikä vaati valtavaa jännittyneisyyttä, poikkeuksellista tarmoa, suurta asiantuntemusta ja hyvää, toverillista suhtautumista ympärillä oleviin.

On raskasta myöntää todeksi että Politbyron, meidän taisteluesikuntamme, jäsenistöstä on näin lyhyenä aikana joutunut poistumaan kaksi niin valtavaa suuruutta, kuin toverit Kirov ja Kuibyishev. Vaikea on korvata heidät. Mutta Leninin-Stalinin puolue on luja tiivistyneisyytensä vuoksi, monoliittisuutensa vuoksi. Se korvaa tämän menetyksen vielä suuremmalla voimain tiivistäytymisellä, vielä suuremmalla tarmolla työssä, vielä suuremmalla antaumuksellisuudella sille lipulle, jonka alla koko tietoisen elämänsä ajan taisteli ja vartiopaikallaan kuoli kaikkien meidän rakastamamme työ- ja taistelutoveri — Valerian Kuibyishev.

Työläis-talonpoikainen Puna-armeija XVII-vuotias

V. TURUNEN

VOITTOISA proletaarinen sosialistinen vallankumous ei ole mahdollinen ilman leniniläistä kommunistista, bolshevistista vallankumouksellista taistelupuoluetta, ilman päättävää ja uhrautuvaista aseellista taistelua. Proletariaatin on kasvatettava itseään leppymättömän ja päättävän aseellisen vallankumouksellisen taistelun hengessä, valmistuttava hyvin, kaikkien sotatekniikan sääntöjen mukaan, aseelliseen vallankumoukselliseen taisteluun, opittava käyttämään aseita sekä järjestettävä aseellisia taistelujoukkoja.

Moskovan kapinassa v. 1905 taistelivat bolshevikkien perustamat ja johtamat työläisten aseelliset taisteluryhmät Presnjan kaupunginosassa sankarillisesti, mutta vihollinen oli ylivoimainen ja taistelut hävittiin. Menshevikit pelästyivät. Plehanov sanoi, että „ei olisi pitänyt tarttua aseisiin". Lenin ja bolshevikit ryhtyivät tutkimaan vallankumouksen epäonnistumisen syitä ja valmistamaan entistä paremmin proletariaattia aseelliseen vallankumoukselliseen taisteluun.

Taistelun alkaminen ilman valmistelua ja ilman että joukoille on annettu tunnusta aseellisesta kapinasta silloin kuin tilanne on siihen kypsä, ilman että on „kaikilla kelloilla soitettu rohkean hyökkäyksen ja aseellisen taistelun välttämättömyyttä", merkitsee epäonnistumista ja varmaa tappiota. Lenin kirjoitti: „joukkojen täytyy tietää, että he alkavat aseellisen, verisen ja epätoivon vimmaisen taistelun". Kirjoituksessaan M o s k o v a n k a p i n a n o p e t u k s e t kirjoitti Lenin m. m.

„Ei ole mitään lyhytnäköisempää, kuin kaikkien opportunistien kannattama Plehanovin mielipide, että ei olisi pitänyt alkaa ennenaikaista lakkoa, että „ei olisi pitänyt tarttua aseisiin". Päinvastoin olisi pitänyt päättävämmin, tarmokkaammin ja sisukkaammin tarttua aseisiin, olisi pitänyt selvittää joukoille pelkän rauhallisen lakon mahdottomuus sekä pelottoman ja säälimättömän aseellisen taistelun välttämättömyys. Ja nyt meidän täytyy vihdoinkin avoimesti ja julkisesti tunnustaa poliittisten lakkojen riittämättömyys, meidän täytyy laajojen joukkojen keskuudessa agiteerata aseellisen kapinan puolesta peittelemättä tätä kysymystä minkäänlaisilla „valmistavilla asteilla", verhoamatta sitä minkäänlaisilla hunnuilla. Salata joukoilta epätoivoisen, verisen tuhoisan sodan välttämättömyys tulevan esiintymisen lähimpänä tehtävänä, merkitsee pettää sekä itseään että kansaa".

Lenin tutki ja opetti kapinantaitoa yksityiskohtaisesti kaikki puolet huomioon ottaen, hän kehoitti puoluetta ja proletariaattia tutkimaan sitä perusteellisesti, sillä ilman sitä ei proletariaatti voi saavuttaa voittoa. Leninin johdolla bolshevikkien puolue tutki ja järjesti työväenluokan aseellisen vallankumouksellisen luokkataistelun kysymyksiä, opetti työläisille kapinantaitoa ja järjesti ja kokosi aseellisia taisteluryhmiä.

Leninin johdolla bolshevistinen puolue järjesti työläisten punaiset kaartit, jotka Leninin ja bolshevistisen puolueen kasvattaman vallaninnostuksen läpitunkemina voittivat vihollisen sankarillisessa ja uhrautuvassa vallankumouksellisessa taistelussa.

Neuvostoliiton historian esimerkki osoittaa, että taistelu ei lakkaa proletariaatin diktatuurin voittoisan pystyttämisen jälkeen.

Porvaristo ryhtyy kansalaissotaan palauttaakseen menettämänsä vallan ja etuoikeudet. Kansainvälinen pääoma lähettää rosvojoukkojaan tukahduttamaan vallankumouksen, hävittämään proletariaatin diktatuurin, palauttamaan orjuuttajien ja riistäjien vallan. Proletariaatin diktatuuria täytyy lujittaa sekä jatkaa säälimätöntä taistelua vastavallankumousta ja kansainvälistä porvaristoa vastaan kansalaissodan rintamilla.

Tähän ei kelvannut vanha porvarillinen armeija eivätkä riittäneet punakaartien voimat. Täytyi luoda säännöllinen, päämäärästään tietoinen, taisteluhaluinen, voitontahtoinen voimakas proletariaatin luokka-armeija. Näin syntyi taistelujen aikana Punainen armeija

joka, ollen ensin vähälukuinen ja huonosti varustettu, mutta taistelun tulessa kasvaen mahtavaksi, ja voittamattomaksi, kykeni, vilua ja nälkää kärsien leniniläisen puolueen johdolla murskaamaan kansalaissodan laajoilla rintamilla proletaarisen vallankumouksen monilukuiset vihollislaumat.

Kansankomissaarien Neuvoston dekreetti Punaisen armeijan muodostamisesta julkaistiin helmik. 23 p:nä v. 1918. Dekreetissä sanotaan:

„Vanha armeija oli työläisten luokkasorron väline porvariston käsissä. Vallan siirryttyä työläisille ja riistetyille luokille nousi uuden armeijan luomisen välttämättömyys, armeijan, joka olisi neuvostovallan turva tällä hetkellä, perustus nykyisen armeijan vaihtamiseksi yleiseen kansanaseistukseen lähimmässä tulevaisuudessa, sekä tuentuoja koittavalle sosialistiselle vallankumoukselle Euroopassa. Ottaen tämän huomioon Kansankomissarien Neuvosto päättää: Järjestää uuden armeijan nimeltään Työläisten ja Talonpoikain Punainen Armeija. Punaiseen armeijaan astuu jokainen, joka on valmis antamaan voimansa, uhraamaan henkensä Lokakuun vallankumouksen saavutuksien, neuvostojen vallan ja sosialismin puolustamiseksi...“

Ensin oli Punaiseen armeijaan liittyminen työläisille vapaaehtoista. Kansalaissodan rintamien laajetessa julkaistiin toukok. 29 p:nä 1918 Toimeenpanevan keskuskomitean dekreetti työläisten ja talonpoikien kutsunnasta Punaiseen armeijaan ja kesäkuun 12 päivänä v.1918 julkaistiin määräys ensimmäisestä mobilisoinnista, jonka jälkeen Punainen armeija alkoi kasvaa ja voimistua. Sen rungon muodostivat kaikkein tietoisimmat työläiset ja puolueen jäsenet. Kommunistinen puolue lähetti jäseniään Punaiseen armeijaan kansalaissodan vuosina. He takoivat lujan luokkatietoisuuden ja voitontahdon, pitivät yllä taisteluhalua ja horjumatonta uskoa voittoon, lujittivat tietoista vallankumouksellista sotakuria. Puna-armeija kasvoi ja voimistui taisteluiden kehittyessä. Keväällä v. 1918 kuului siihen 200.000 miestä, v. 1919-1.250.000 ja v. 1920 jo 5.300.000 miestä. Kun Punainen armeija oli murskannut vihollisemme ja heidän oli pakko lopettaa aseelliset sotatoimet työläisten ja talonpoikien neuvostomaata vastaan, supistettiin Punaisen armeijan lukumäärää. V. 1924 oli siinä 600.000 miestä, joka verrattuna kapitalististen maiden armeijoihin on suhteellisesti monin verroin pienempi.

SNTL:n Toimeenpanevan keskuskomitean ja Kansankomissarien neuvoston päätöksellä v. 1924 säädettiin pakollinen sotilaspalvelus kaikille Neuvostoliiton miespuolisille kansalaisille (Lakikokoelma N:o 40, v. 1930). Työläisten ja talonpoikien neuvostovallan puolustaminen ase kädessä uskotaan vain työläisille ja työtätekeville. Työtätekemättömille aineksille annetaan vain puolustuksesta johtuvia selkäpuolen tehtäviä. Proletariaatin luokkavihollisilla ei ole paikkaa proletariaatin diktatuurin luokka-armeijan—Punaisen armeijan—riveissä.

Punaiseen armeijaan on järjestetty erikoisia kansallisia joukko-osastoja, joissa eri kansallisuuksiin kuuluvat työtätekevät suorittavat sotilaspalvelusta, täyttävät velvollisuuttaan sosialistisen kotimaansa puolustuksessa. Neuvosto-Karjalassa on myöskin järjestetty kansallinen joukko-osasto, joka on saavuttanut erinomaisia tuloksia taistelukouluutuksessa.

Punainen armeija on koulu, se kasvattaa ei ainoastaan hyviä ja tietoisia vallankumouksellisia taistelijoita, vaan myöskin tietoisia ja kykeneviä sosialismin rakentajia ja neuvostotyöntekijöitä.

Yleisenä tuloksena kansalaissodan taisteluista vastavallankumousta ja kansainvälistä imperialismia vastaan oli Puna-armeijan loistava voitto. Näiden voittojen kautta pelastui työläisten ja talonpoikien neuvostovalta, lujittui proletariaatin diktatuuri.

Kansainväliset vastavallankumoukselliset rosvot hämmästyivät Punaisen armeijan saavuttamista voitoista. He puhuivat bolshevikkien agitatiosta jne., ymmärtämättä mistä johtui Punaisen armeijan voitto. Lenin lausui Moskovan Krasno-Presnjan piirin puolueettomien työläisten kokouksessa: „Kuulihan kansa monenlaista agitatiota, sekä valkokaartilaista, että perustavalaista. Naurettavaa on päätellä, että kansa seurasi bolshevikkeja sen vuoksi, että heidän agitationsa oli houkuttelevampaa. Ei,

asia on siten, että heidän agitationsa oli todellisempaa."

Proletariaatti voitti puolueen johdolla, ponnistaen kaikki voimansa. Bolshevikeillä ja Venäjän proletariaatilla ei ollut ennakkoluuloja aseelliseen taisteluun nähden, he tiesivät sen välttämättömyyden ja ankaruuden, he tiesivät, että täytyy taistella säälimättä ja antaa uhreja, jos mieli voittaa.

Vanha tsaarin armeija ja väliaikaisen porvarillisen hallituksen armeija oli tilanherrojen ja porvariston luokka-armeija. Murhaten ja polttaen se samoili rankaisuretkikuntina kylissä, jättäen rauniot jälkeensä. Tällaisia ovat kaikkien kapitalistimaiden armeijat.

Puna-armeija on proletaariaatin diktatuurin, Neuvostoliiton työväenluokan ja työtätekevien sekä koko maailman proletariaatin vallankumouksellinen luokkaarmeija, joka puolustaa työväenluokan ja työtätekevien oikeuksia. Kommunistisen internationalen tervehdyksessä Punaiselle armeijalle sen kuusivuotispäivänä sanotaan: „Punainen-armeija ei ole ainoastaan venäläisten työläisten aseistettu voima, vaan koko maailman proletariaatin rautainen nyrkki". Punainen armeija on kaikkien maiden proletaarien ja työtätekevien rakastama. Se on hankkinut sankaruudellaan, uhrautuvaisella urhoollisuudellaan ja loistavilla voitoillaan häviämättömän maineen, sen taisteluinnolla ja voiton tahdolla ei ole vertaansa historiassa.

Kapitalististen maiden armeijoissa sotilas on „rääsyihin kääritty lihakappale", joka ei saisi ajatella mitään, vaan ainoastaan tylsänä totella. Kapitalistien tarkoituksena on valmistaa hänestä murhaaja, joka osaisi vain idioottimaisesti hokea vastaukseksi päällikkönsä haukkumisiin ja solvauksiin „tak tothsno" (juuri niin). Kapitalistimaiden armeijoissa ovat sotilaat — sotatakkiin puetut työläiset ja talonpojat — luokkavihollisensa, porvarillisten upseerien, mielivallan ja rääkkäyksen alaisia. Toisinaan tulee tietoon pöyristyttäviä tietoja sotilaiden rääkkäyksistä.

Punaisessa armeijassa vallitsee rautainen, luja ja horjumaton kuri, mutta se ei ole keppikuria, vaan tietoista ja lujaa vallankumouksellista taistelukuria. Puna-armeijalainen on tietoinen vallankumouksellinen neuvostovallan kansalainen, vallankumouksen soturi ja etumaisin taistelija, joka tietää minkä puolesta hän taistelee.

Jokaisella yksityisellä taistelijalla, ollen päämäärästään tietoinen, on taisteluhalua ja aloitekykyisyyttä, hän yhdistää ponnistuksensa kollektivistiseen toimintaan ja voitontahtoon. Kapitalistisissa armeijoissa on eduksi, mitä tiedottomampi on sotilas poliittisesti. Punaisessa armeijassa asia on päinvastoin; mitä tietoisempi puna-armeijalainen poliittisesti on, sitä suuremmalla innolla hän käy taisteluun sosialismin ja kommunistisen yhteiskunnan puolesta,

Puna-armeijalaisella on kaikki oikeudet ja monia helpoituksia, työläiset ja työtätekevät rakastavat häntä parhaimpana poikanaan ja huolehtivat hänestä. Silloin, kun on kysymyksessä puna-armeijalaisten olosuhteiden parantaminen, Punaisen armeijan taistelukunnon kohottaminen, ollaan nurkumatta valmiit kaikkiin uhrauksiin. Proletaarisen sosialistisen vallankumouksen etumaisimman, pelkäämättömän ja uhrautuvaisen vallankumouksellisen taistelijan — puna-armeijalaisen — nimitys on korkea kunnianimi.

Punaisen armeijan historia on sankarillisen, uhrautuvaisen ja leppymättömän taistelun ja loistavien voittojen historia. Se on loistavampi kuin minkään muun armeijan historia. Maailman proletariaatin vallankumouksellisena luokka-armeijana se on lyönyt parantumattoman ja kuolettavan haavan kapitalismin saastaiseen ja mätään ruumiiseen.

Lenin rakasti erikoisesti Punaista armeijaa ja huolehti siitä. Hän kertoi m.m., miten eräs köyhä vanhus sanoi hänelle, että vallankumouksen jälkeen hän (vanhus) lakkasi pelkäämästä aseistettua ihmistä. Punaisen armeijan aseet on suunnattu riistäjiä, sortajia ja orjuuttajia, työväenluokan ja työtätekevien vihollisia vastaan.

Se on kommunaarien pelkäämätön, luja, mahtava ja voittamaton armeija. Se on puolustanut ja puolustaa työväen-

luokan ja työtätekevien oikeuksia loppuun saakka. Se tulee edelleenkin voimistumaan vihollistemme kauhuksi ja ystäviemme iloksi. Se ei ole sodan vaan rauhan ase. Sen taistelun päämääränä on hävittää sodat ja ihmisteurastus. „Meidän armeijamme — sanoi Frunze — ei tule taistelemaan valloittaakseen tahi ottaakseen väkivalloin jonkun toisen kansan omaisuutta, vaan turvatakseen vallankumouksemme saavutukset köyhälistön sisäisten ja ulkonaisten luokkavihollisten hyökkäyksiltä."

Sosialistisen rakennustyömme saavutukset, sosialistinen hyökkäys ja kapitalismin ennennäkemätön kriisi ovat johtaneet siihen, että voitollisesti sosialismia rakentavan proletariaatin diktatuurin maan ja mätänevän kapitalistisen maailman väliset sovittamattomat vastakohdat ja niiden välinen taistelu on kärjistynyt äärimmilleen. Sitä mukaa, kun sosialistinen hyökkäys kulkee voittoisasti eteenpäin, kapitalismin kriisi ja anarkia syvenee, kärjistymistään kärjistyy. NKP(b):n XVII puoluekonferenssissa lausui tov. Molotov:

„Luonnollisesti, kun me vielä olemme kapitalistisen maailman ympäröiminä, olisi huonointa lajia opportunismia kaikenlainen proletaarisen diktatuurin mahdin heikentäminen. Sosialismia rakentavan ja kapitalistisen maailman välillä yhä kärjistyvistä ristiriidoista voi tehdä yhden ainoan johtopäätöksen, että nimittäin on kaikinpuolisesti lujitettava proletaarista valtiota, jotta se vahvistuisi ei ainoastaan oman maamme luokkavihollisiin, vaan myöskin sille vihamielisiin imperialistisiin luokkavoimiin verrattuna."

Proletariaatin diktatuurin aseellisia voimia on kaikinpuolin vahvistettava ja jatkuvasti terästettävä. Jokaisen työläisen on osattava käyttää asetta, sekä tiedettävä, ketä sillä pitää ampua. Neuvostoliiton Punaisen armeijan johtaja, tov. Voroshilov, on sanonut: „Meidän on aina muistettava, että maamme on Neuvostojen maa, että olemme imperialististen valtojen ympäröiminä ja vaikka kapitalismi onkin juuriltaan mätä, on se vielä kyllin voimakas hyökätäkseen maamme kimppuun, jossa rakennetaan sosialismia."

NKP(b) ja neuvostohallitus ovat kiinnittäneet aina erikoista ja vakavaa huomiota puolustuskuntoisuutemme lujittamiseen, Punaisen armeijamme teknillisillä välineillä varustamiseen. Tov. Stalin sanoi selostuksessaan „Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot", NKP(b) KK ja KKK:n yhdistetyssä täysi-istunnossa tammikuun 7 p:nä v. 1933:

„... tämä toimenpide johti siihen, että täytimme täydellisesti ja kokonaisuudessaan kaikki aukot maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisessa...

Lopuksi se johti siihen, että Neuvostoliitto muuttui heikosta, puolustukseen valmistumattomasta maasta puolustuskuntoisuuteen nähden mahtavaksi maaksi, joka on valmis kaikkien tapauksien varalta ja jossa kyetään joukkomitassa tuottamaan nykyaikaisia puolustusaseita ja varustamaan niillä oma armeija hyökkäyksen tapahtuessa ulkopuolelta..."

TTPA:n yhteiskunnallisessa kokoonpanossa on tapahtunut työläiskerrostuman huomattava kasvu. Punaisen armeijan poliittis-moraalinen tila on lujempi kuin koskaan ennen.

Punaisessa armeijassa on 45,5% työläisiä. Sen talonpoikaiskokoonpanosta on kollektivisteja 90%.

Puolueen jäsenten ja nuorisoliittolaisten kerrostuma on 49,3%. Päällystössä tämä kerrostuma nousee 68,3%. Komentajakaadereissa rykmenttien komentajista on melkein 72% puolueen jäseniä, divisian komentajista lähes 90% ja armeijakuntien komentajista—100%. Tämän lisäksi kohoaa proletaarinen kerrostuma komentajiston kaikissa renkaissa. Komentajat työskentelevät tarmokkaasti kohottaakseen omaa sotilassivistystään sekä myöskin yleistä kulttuurivalmistuneisuuttaan. Tässä on huomattavia tuloksia. Yli 15% rykmentin komentajistamme ja yli 50% divisiain ja armeijakuntien komentajistamme on päättänyt erikoiset sotilas-akatemiat.

Punainen armeija on kaikin puolin ensiluokkainen. Se on ensiluokkaisesti aseistettu sekä myöskin täysin kykenevä käyttämään aseistusta oikealla tavalla ja täydellisesti.

Puna-armeijalaisten ja rivistö- sekä poliittisten komentajien elinolot ovat parantuneet vuosi vuodelta.

Ilmailuvoimat, joiden kehittämiseen

viime vuosina on käytetty kaikki ponnistukset, ovat kasvaneet vuodesta 1930—330%. Ensiluokkainen merkitys on kysymyksillä lennon pituudesta, kantavuudesta ja lentokoneiden nopeakulkuisuudesta. Viimeisten vuosien aikana, varsinkin kahden viimeisen vuoden aikana on tällä alalla ratkaisevia saavutuksia. Hävittäjä- ja pommittajalentokoneiden lentonopeus on lisääntynyt puolitoista — kaksi kertaa. Pommittajalentokoneiden lentomatkan pituus ja kantavuus on lisääntynyt melkein kolme kertaa. Punainen armeija työskentelee tehokkaasti vallaten uutta ilmailutekniikkaa. Vauriot ovat huomattavasti vähentyneet. On huomattavaa kohoamista ilmailuosastojen taisteluvalmennuksessa, ilmailuvoimia valmennetaan taktillisesti sekä yhteistoimintaan muiden aselajien — maa- ja merivoimien — kanssa että itsenäisten lento-operatioiden suoritukseen, joilla on tulevassa sodassa erittäin suuri merkitys.

Tankkivoimat ovat kasvaneet sangen huomattavasti. V:sta 1930 on seuraava prosenttilisäys: pikkutankit — 2475%, kevyet tankit — 700%, keskikokoiset tankit — 792%. Tämä puhuu siitä, että Punainen armeija on viime vuosien aikana teknilliseltä perustaltaan muuttunut aivan toiseksi. Jos tähän lisätään, että laadulliset osoittimet ovat kasvaneet huomattavasti, esimerkiksi tankkien nopeus on kasvanut 3—6-kertaisesti, niin nämä numerot käyvät vielä huomattavammiksi.

Lisääntyy joukko-osastojen liikuntanopeus. Liikuntanopeutta lisäämättä ei voida käyttää hyväksi kaikkia ilmailun etuisuuksia, kaikkia tankkien etuisuuksia, ei voida käyttää hyväksi nykyaikaisen tykistön pika-ammunnan ja etäisyysammunnan kaikkia etuisuuksia.

Punaisen armeijan radiosoimiseen on kiinnitetty suurta huomiota. Vuodesta 1930 on radioasemien lukumäärä kasvanut 1750%, lentokoneiden radioasemien lukumäärä lisääntynyt 1900%.

Merilaivasto on kasvanut huomattavasti. Jos v. 1930 otetaan 100:ksi, on nykyään 535% vedenalaisia, 1100% vartiolaivoja, 470% torpeedoaluksia j.n.e.

Toveri Molotov osoitti selostuksessaan VII yleisliittolaisessa neuvostojen edustajakokouksessa, että „meidän on täytynyt suurentaa myöskin Punaisen armeijan lukumäärää.“ Punaisen armeijan lukumäärä, vajaa 500.000 miestä, ei saattanut vastata rajojemme uusia puolustusehtoja. Näiden seikkojen johdosta hallitus määräsi uuden miesluvun 940.000 henkilöksi, jonka Punainen armeija saavutti vuoden 1934 lopulla.

Ainoastaan tekniikan kehitys, useiden prosessien mekanisointi on tehnyt mahdolliseksi rajoittua tähän.

Punaisen armeijan lukumäärän kasvu, uusien vedenalaisten ja muiden sotilaslaivojen käytäntöönotto, lujitettujen piirien rakentamisen päättäminen ja muut seikat ovat aiheuttaneet valtion budjetissa määrättyjen sotilasmenojen kohoamisen v. 1934. Erikoisesti vaikutti ylittämiseen kokonainen joukko taloudellisia syitä, jotka kohottivat sotilastuotteiden y.m. hintaa. Vuodeksi 1934 määriteltyjen 1.665 miljoonan ruplan asemesta Puolustusasiain kansankomissariaatin menot nousivat 5 miljardiin ruplaan. Vuonna 1935 nousevat Puolustusasiain kansankomissariaatin menot 6,5 miljardiin ruplaan. Me kuitenkin kulutamme puolustusvalmisteluun huomattavasti pienemmän osan yleisvaltiollisesta budjetista kuin ainoakaan suuri kapitalistinen maa. Meidän sotilasmenomme muodostavat ainoastaan 10% valtion yleisestä budjetista, silloin kun esim. Japanissa ne nousevat 46,5%:iin, Puolassa 40%:iin j.n.e. (Numerot on otettu tov. Tuhatshevskin neuvostojen yleisliittolaisessa VII edustajakokouksessa käyttämästä puheenvuorosta.)

NKP(b):n XVII edustajakokouksessa lausui tov. Voroshilov Neuvostoliiton puolustuksen lujittamisesta m.m. seuraavaa:

„Puolueemme Keskuskomitea, puolue kokonaisuudessa, työskennellen jännittyneesti sosialistisen rakennustyön lukuisten kysymysten alalla, ei hetkeksikään ole heikentänyt huomiotaan jatkuvan huolenpidon välttämättömyyteen neuvostorajojemme puolustamisessa, työläis-talonpoikaisen Punaisen armeijan rakennustyöhön ja maan-

puolustukseen kokonaisuudessaan. Tuloksena tästä meidän yhteisestä työstämme on meillä tällä hetkellä täysin nykyaikainen, sosialismin asialle uskollinen, luja — sanalla sanoen, hyvä armeija. Meidän aseelliset voimamme täydellisesti vastaavat maamme kehityksen tasoa, jonka voimakkaasta kehityksestä ne eivät ole jääneet eivätkä ole voineet jäädä jälkeen yhtään askelta.

XVI ja XVII edustajakokouksien välisellä ajalla on suoritettu valtava työ Punaisen armeijan perinpohjin uudestijärjestämiseksi. Tällä ajalla on armeija kokonaan uudesti syntynyt, tullen se aseistuksen laadullisessa ja määrällisessä, järjestörakenteellisessa suhteessa ja kaaderien taisteluvalmeuden mielessä periaatteellisesti ikäänkuin toiseksi armeijaksi. Ja tosiaankin, v. 1930 meillä ei ollut vielä useita taisteluvälineitä ja se mikä oli, oli vanhaa ja kelvotonta porvarillisten armeijoiden sotatekniikan kehityksen taustalla. Totta, että meidän sen aikaisten alhaistenkin teknillisten mahdollisuuksien vallitessa me aina teimme sen, mikä oli voimiemme mukaista, että Punainen armeija olisi valmis ja kykenevä torjumaan vihollisen sen yrittäessä rajojemme sisälle. Ja minä voin sanoa teille, että me sotilastyöntekijät ja meidän johtajamme, Keskuskomitea, eivät ole milloinkaan ketään pettäneet, ilmoittaessaan koko maailmalle, että meidän armeijamme on taistelukykyinen ja että tarpeen vaatiessa se, kuin yksi mies, nousee maansa puolustukseen ja torjuu vihollisten hyökkäykset."

Maan puolustuskuntoisuuden lujittaminen — mihin puolue ja neuvostohallituksemme ovat kiinnittäneet aina erikoisen vakavaa huomiota — on maamme kaikkien työtätekevien yhteinen asia. Jokaisen työtätekevän tinkimätön velvollisuus on sotilaskuntoisuutensa kehittäminen sekä aktiivinen työskentely maamme puolustuskuntoisuuden edelleen lujittamiseksi.

Bolshevistisen puolueemme johdolla, maamme miljoonien työtätekevien yhteisillä ponnistuksilla on maamme puolustuskuntoisuus kohotettu luokattoman yhteiskunnan rakentamistehtävien asettamien vaatimuksien korkealle tasolle. Punaisesta armeijastamme on luotu kaikin puolin parhain ja voimakkain armeija maailmassa.

Erikoisen suuri osuus ja merkitys maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisessa on työtätekevien vapaaehtoisella yhteiskunnallisella joukkojärjestöllä — Osoaviahimilla. Erikoisen tärkeä merkitys Osoaviahimin järjestön työssä on maamme rajaseuduilla, esimerkiksi Karjalassa.

„Kun puhutaan Punaisesta armeijasta, niin ei voi olla puhumatta siitä työstä, mitä suoritetaan Osoaviahimin järjestöissä. Siellä työläis-talonpoikaisen väestön miljoonat valmistautuvat astuakseen Punaisen armeijan riveihin, valmistautuvat siihen, että sodan aikana esiintyisivät uusilla sotilastiedoilla varustettuina. Valmennus on poikkeuksellisen tärkeä tehtävä ja sitä suorittaa vuodesta vuoteen yhä suuremmalla jännittyneisyydellä meidän Osoaviahimin järjestömme. Osoaviahimi ja Punainen armeija työskentelevät käsikädessä sangen paljon myöskin fyysillisen valmennuksen alalla. Tämä tehtävä on erittäin tärkeä. Tekniikka siitä huolimatta, että se ikäänkuin korvaa fyysillisen työn, vaatii kuitenkin, kuten käytäntö ja kokemukset meille osoittavat, reippautta ja energiaa. Ollakseen hyvä tankkimies, taistelija, ollakseen hyvä lentäjä, tarvitaan fyysillistä karastuneisuutta ja tässä suhteessa Punainen armeija ja Osoaviahimi suorittavat suurta työtä..."

(Tuhatshevski).

Osoaviahimi on jatkuvasti kasvanut ja voimistunut. Siitä on luotu mahtava, monimiljoonainen työtätekevien maanpuolustusjärjestö, joka työskentelee menestyksellisesti maamme puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi tämän työn kaikilla eri aloilla.

Osoaviahimi on kouluuttanut satojatuhansia voroshilovilaisia tarkka-ampujia, jotka osaavat ampua hyvin, saaden osakseen kaikkien työtätekevien suuren ihailun ja kunnioituksen. Niinpä, kun Neuvosto-Karjalassa oli viime vuoden lopulla vain muutamia voroshilovilaisia tarkka-ampujia, niin nyt niitä on jo huomattava joukko. Erikoista huomiota Osoaviahimin taholta on kiinnitetty — ja saavutettu tässä merkittäviä tuloksia — ilmailun kehittämiseen. Laajan neuvostomaamme joka puolella on perustetta ilmailuklubeja ja -kouluja. Tämän tuloksena on kouluutettu suuri joukko lentäjiä. Lentokone nähdään melkein joka päivä laajan Neuvostomaamme melkein jokaisella, kaukaisimmallakin kolkalla. Sanat „lentokone" ja „lentää" ovat tulleet kansanomaisiksi ja jokapäiväisiksi. Neuvosto-Karjalassakin on nyt keskus-ilmailuklubi, ilmailukoulu, liitolento, modellisti- ja laskuvarjostinkursseja. Näissä kouluutetaan lentäjiä, lii-

tolentäjiä, laskuvarjostinhyppääjiä, modellisteja j.n.e.

Huomattavia tuloksia on saavutettu myöskin taistelukouluutuksen alalla. Opetuspunktien ja leiriverkoston lukumäärä on jatkuvasti lisääntynyt. Nämä ovat muodostuneet maanpuolustusjoukkotyön ja sotilasteknillisen propagandan kouluiksi, jotka antavat työtätekeville sotilaallisen valmennuksen. On muodostettu tuhansia kemiajoukkueita, jotka rauhan aikana käyvät maaseudulla kamppailua satoisuuden kohottamiseksi j.n.e.

Osoaviahimi on koonnut huomattavan määrän varoja, jotka on käytetty maamme puolustuskuntoisuuden kaikinpuolin lujittamiseen.

Kaikki tämä on saavutettu bolshevistisen puolueemme johdolla ja tahdolla, miljoonien työtätekevien yhteisillä ponnistuksilla ja työllä.

Saavutuksiemme ohella työssämme ilmenevät puutteellisuudet on meidän bolshevistisen itsekritiikin avulla tuotava esiin, huomioitava ne ja poistettava ne. Erikoista huomiota on kiinnitettävä työmme laadun parantamiseen ja työmme uudestijärjestämiseen sellaiselle tasolle, että se takaa järjestömme tehtäviä vastaavan laadullisen kasvun.

Osoaviahimijärjestöissämme on vielä jäseniä, jotka häpeällisellä passiivisuudella suhtautuvat jäsenvelvollisuuksiinsa. Tekemättä mitään konkreettista työmme parantamiseksi he opportunistisesti vaikeroivat, „ettei työstämme tule mitään.“ He eivät näe saavutuksiamme, ovat kadottaneet kunnioituksensa maamme puolustuskuntoisuuden lujittamista kohtaan ja arvostelevat Osoaviahimin työtä vain oman passiivisuutensa sekä oman jälessälaahustavan järjestönsä mukaisesti. Tällainen suhtautuminen Osoavihimin työhön ei kelpaa.

Jokaisessa Osoaviahimin järjestössä on työskenneltävä päättävästi kulttuurisuuden, järjestyneisyyden, tietoisen kurin ja annettujen tehtävien täsmällisen ja hyvin täyttämisen puolesta. On kohotettava agitatio- ja sotilaallisen propagandatyön laatua, tutustutettava työtätekevien laajat joukot nykyaikaiseen tekniikkaan. Erikoista huomiota on kiinnitettävä Osoaviahimin alempien perusjärjestöjen työn lujittamiseen.

Me hyvin tiedämme, että meitä vastaan valmistellaan sotaa voimistetuilla tempoilla. Niin suuria kuin saavutuksemme ovatkin maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisessa, ei meillä kuitenkaan ole oikeutta vähääkään rauhoittua ja asettua lepäämään. Meidän on yhä edelleenkin työskenneltävä jatkuvasti, lisätyllä tarmolla ja kiihtyvällä tempolla, maamme puolustuskuntoisuuden edelleen lujittamiseksi. Meidän on luotava Punainen armeijamme sellaiseksi, että ei olisi maailmassa toista armeijaa, joka missään suhteessa olisi läheskään sen veroinen.

Leniniläisen puolueemme ja puolueemme suuren johtajan, tov. Stalinin johdolla olemme saavuttaneet voittomme, kuljemme horjumatta eteenpäin uusiin voittoihin ja proletariaatin lopulliseen voittoon koko maailmassa.

Jos imperialistiset vastavallankumoukselliset rosvot uskaltavat hyökätä kimppuumme, niin Punainen armeijamme, joka on voimakkaampi kuin koskaan ennen, murskaa proletaarisen sosialistisen vallankumouksen viholliset perinpohjin. Neuvostoliiton proletariaatti ja työtätekevät joukot ovat valmiimpia kuin milloinkaan kohtaamaan vihollisen murskaavalla iskulla.

Leninismin lipun alla olemme saavuttaneet voittomme! Leninismin lipun alla voittaa koko maailman proletariaatti!

Kalevalan 100-vuotismuiston johdosta

YRJÖ SIROLA

VUONNA 1835 ilmestyi Suomessa kirja «Kalevala taikka vanhoja Karjalan runoja Suomen kansan muinaisista ajoista». Se sisälsi 32 runoa, joissa 12.078 säettä. V. 1849 ilmestyi uusi painos, joka käsitti 50 runoa, 22.795 säettä. Kun puhutaan Kalevalasta, tarkoitetaan tätä painosta. Tällaisena julistettiin se Suomen kansan kansalliseepokseksi ja on se käännetty useimmille sivistyskielille. Venäläinen käännös valmistui jo v. 1877 ja julkaistiin siitä osia sekä selostuksia. Täydellisenä ilmestyi se v. 1889. Vuonna 1933 ilmestyi Academian kustannuksella L. P. Bjelskin käännös, professori T. V. Bubrichin toimittamana. Se on rikkaasti kuvitettu kirja; esipuheen kirjoittanut tov. I. M. Maiski. Johdannon «Kalevalan historiasta» on kirjoittanut Bubrich; se on — heti sanoaksemme — sitä laatua, että sen tieteellistä pätevyyttä täytyy vakavasti epäillä.

Kalevala kuuluu eepillisen runouden alaan, mikä sana tavallisesti suomennetaan sanalla «kertomarunous». Se on n.s. kansaneepoksia, joiden tekijä ei ole nimeltään tunnettu «taiderunoilija», vaan «kansa», s.o. runoelma on kokoonpantu lauluista, jotka ovat kulkeneet kansan suussa ja aikojen kuluessa muuttuneet, muokkaantuneet. Sitten ne on yhdistetty enemmän tai vähemmän yhtenäiseksi kokonaisrunoelmaksi. Tunnetuimpia maailmankirjallisuuden eepoksia ovat muinais-kreikkalaiset Homeron runot (Ilias ja Odysseia), Islannissa koottu skandinavialaisten Edda, keskiaikainen saksalainen Niebelungen laulu, kelttiläiset Ossianin runot y.m. Useimmat näistä ovat peräisin feodaaliselta ajalta — sen järjestelmän eri asteilta, jolloin orjilta riistetyn lisätyön nojalla alkava — tai jo pitemmällekin kehittynyt — yhteiskunnan yläkerros saattoi käyttää vissin joutoajan pitoihin, joissa esitettiin lauluja, tavallisesti tämän ylimystön («uroiden», «sankarien») tekojen ylistelyyn. Näissä eepoksissa kuvastuu myös eri puolia silloisesta yhteiskuntaelämästä ja sisältävät ne usein mitä arvokkainta runoutta, josta myöhemmät sukupolvet, aina proletariaattiin asti, voivat nauttia.

Useimpien tällaisten eeposten synty suullisesti tai valmiissa muodoissa peittyy muinaisuuden hämärään. Muistiin pantuina säilyvät ne jälkimaailmalle eikä niiden tekijöistä ole tavallisesti mitään tietoa. Kalevala on eräässä suhteessa poikkeus. Ei siinä mielessä, että siihen koottujen runojen alkuperä olisi tunnettu, mutta siinä, että tunnetut ovat niiden viimeiset laulajat, samoin kuin niiden kokoojat. Ja tunnettu on myös Kalevalan kokoonpanija, Elias Lönnrot.

Jo 1500-luvulla oli tunnettua, että suomalaisilla heimoilla on runoutta, jossa esiintyvät niiden «jumalat». Kristilliset kiljailijat kertoivat niistä pakanallisina «epäjumalina» ja kirkko teki parastaan niiden poisjuurittamiseksi. Mutta ei onnistunut, ennenkuin sai avukseen ankaran riiston — kartanonherrallisen ja sitten kapitalistisen. Ja sittenkin säilyi talonpoikain keskuudessa kaukaisilla salomailla näitä muinaisia lauluja, joita laulettiin niin julkisesti, kuin «esivallalta» uskallettiin. V. 1675 painatti eräs Suomen piispa kansan karhurunon ja v. 1700 toinen piispa, Taneli Juslenius, väitöskirjassaan selitti, että suomalaiset talonpojat ovat synnynnäisiä runoilijoita. Vuosisadan lopulla Turun yliopiston professori H. G. Porthan, jota nimitetään «Suomen historian isäksi», keräsi kansanrunoja

ja kirjoitti niistä latinankielisen väitöskirjan.

Viime vuosisadan ensi neljänneksellä kiintyy yhä yleisempi harrastus kansanrunouteen. Se on yhteydessä n.s. romanttisen suunnan kanssa, joka silloin oli vallalla Saksassa, Skandinavian maissa y.m., tulkiten se aateliston «vanhan hyvän ajan» ikävää ja pikkuporvariston pettymystä Ranskan vallankumouksen jälkeen, joka ei luonut vapauden, veljeyden ja tasaarvon yhteiskuntaa. Romantiikkaan liittyi entisyyden ihannoiminen ja n.s. «kansanihailu». Se antoi sysäyksen historian ja kansanelämän tutkimiselle. Jälellejääneissä maissa, kuten Suomessa, yhtyi tämä harrastus kansalliseen liikkeeseen, joka tulkitsi nousevan porvariston ja «sivistyneen keskisäädyn» pyrkimyksiä, taistelua kehityksensä esteitä vastaan. Tämän liikkeen vahvistamiseksi vetosi porvariston pyrkimyksiä tulkitseva sivistyneistö «kansaan» s.o. talonpoikaistoon ja pikkuporvaristoon, yleensä «alempiin» luokkiin, joihin kuului myös proletariaatin alku-ilmaukset.

Suomi oli v. 1809 siirtynyt Ruotsin vallan alaisuudesta tsaarin valtakuntaan, jossa sille oli luvattu vissi autonomia. Aleksanteri I:n ja Nikolai I:n aikana oli kuitenkin poliittinen ja kulttuurielämä ankaran byrokratian ja tiukan sensuurin alainen. Kaunokirjallisuudessa kuitenkin kansallinen pyrkimys voi miten kuten ilmaista itseään. Julkaistaan sanomalehtiä — ruotsin- ja suomenkielisiä. Niissä julkaistaan myös kansanrunojen katkelmia. V. 1817 lausuu jo K. A. Gottlund, että jos nuo kansanrunot koottaisiin, tulisi siitä «uusi Homeros, Ossian tai Niebelungenlied». V. 1820 julkaisee T u r u n v i i k k o s a n o m i s s a R. v. Becker kirjoituksen ja näytteitä Väinämöistä käsittelevistä runoista. Tohtori Z. Topelius (vanh.) painattaa v. 1822—31 5 vihkoa runoja ja osoittaa, että näiden oikea kotipaikka on Vienan Karjalassa; sieltä kotoisin olevilta kulkukauppiailta on hän saanut useimmat laulunsa.

Ja nyt esiintyy Elias Lönnrot. Hän on köyhän kyläräätälin poika, Sammatin kappelista, Paikkarin torpasta, synt. v. 1802. Nälkää nähden on hän käynyt koulua. Kotiopettajana Laukon kartanossa (1822—23) hän tutustuu R. v. Beckeriin, joka herättää hänessä harrastuksen kansanrunouteen. Kun yliopisto on Turun palon johdosta suljettuna, lähtee hän (1829—31) keräysmatkalle Karjalaan, mutta ei pääse pitemmälle kuin Pielisjärvelle. Tuloksena on 4 vihkoa: «K a n t e l e taikka Suomen kansan sekä vanhoja että nykysempiä runoja ja lauluja». Saa sitten juuri perustetulta Suomalaisen kirjallisuuden seuralta sadan ruplan apurahan, tekee keräysmatkan, joka jää kesken, kun hänet, lääkärinä, kutsutaan toimeensa koleraa vastaan taistelemaan. V. 1832 käy hän Repolassa ja Akonlahdella ja seuraavana vuonna, nimitettynä Kajaaniin piirilääkäriksi, saa tilaisuuden käydä Uhtualla ja Vuokkiniemessä, saaden Antrei Maliselta ja Vaassila Kieleväiseltä runsaasti runoja. Nyt hän panee kokoon ensimmäisen K a l e v a l a n, joka ilmestyy v. 1835. Seuraavana vuonna käy hän Pistojärvellä, Tuoppajärvellä, Pääjärvellä y.m. ja julkaisee lyyrillisiä runoja käsittelevän kokoelman K a n t e l e t a r (1840), kokoelman Suomen kansan sananlaskuja (1842) ja arvoituksia (1843). Myöhemmin (1880) julkaisee hän vielä Suomen kansan loitsurunot. Pistäytyy v. 1844 Virossa, jossa on runsaasti runoja. Kun nyt on ollut toimessa useita kerääjiä Taneli Europaeus (Ilomantsissa) A. G. Ahlqvist, H. A. Reinholm (Inkerinmaalla) y.m. ja aineistoa on runsaasti kerääntynyt, käy Lönnrot panemaan kokoon Kalevalan uutta laitosta.

Mikä on nyt Lönnrotin osuus Kalevalan luomisessa? Jotkut pyrkivät esittämään hänen työnsä pelkästään mekaanisena kansan runojen kokoonpanijana. Asianlaita ei kuitenkaan ole aivan niin. Hän ei kylläkään ole omasta päästään mitään lisännyt, vakuitetaan, mutta on hän varsin va-

paasti näitä kansanmiesten laulelmia yhteen sovitellut, haluten — kuten itse sanoo — «sovitella ja liittää toinen toisiinsa... kaikki, mitä runot sen aikuisesta elämästä, tavoista ja vaiheista ovat tiedoksi säilyttäneet». Hän myöntää, että «sovittamisessa on kuitenkin paljon mielivaltaa ollut». Niinpä on hän — kuten nekin laulajat, joilta runotoisintoja on saatu — yhdistänyt Väinämöisen, Ilmarisen, Lemminkäisen y.m. Kalevalan sankarien nimiin tekoja, joita on eri toisinnoissa mainittu eri nimisten tekemiksi. Samoin on paikan nimiin nähden vallinnut suuri sekaannus (Kalevala, Väinölä, Päivölä, Vuojela, Saarela, Sariola, Pohjola, Lappi, Ruija), niin että Lönnrot on tapauksia sovitellut, mihin ne hänen mielestään ovat parhaiten sopineet. Niin suuri on hänen osuutensa tässä ollut, että useimmat tutkijat nimittävät häntä viimeiseksi runonlaulajaksi. Hän eroaa noista talonpoikaisista laulajista siinä, että hänellä on ollut kirjotustaito ja on hän tuntenut ihmiskunnan suuret eepokset, joita on voinut käyttää esikuvina Kalevalaa kokoonpannessaan.

Mitä sitten on Kalevalassa «Suomen kansan» muinaisesta elämästä? — Ei kylläkään mitään historiaa. Suomen kansa ei yleensä esiinny Kalevalassa yhtenäisenä kansana — kuten se ei ole ollutkaan niinä aikoina. Mitä siitä on runoissa pikkuviitteitä, on sen Lönnrot sinne sovitellut. Kalevalan sankarien retkiä ja sotia ei tutkimus ole voinut kytkeä mihinkään historiallisiin tapauksiin. Eikä myöskään määriteltyihin maantieteellisiin paikkoihin eikä niillä mainita olleen mitään suuria yhtenäisiä pyrkimyksiä.

Tiedemiesten kesken on yhä suurta erimielisyyttä siitäkin, mistä Kalevalan laulut oikeastaan ovat kotoisin. Pari vuotta sitten kuollut professori Kaarle Krohn, ja hänen isänsä, Julius Krohn, Kalevalan ensimmäinen tutkija, ovat kehittäneet Kalevalaan nähden niinsanotun maantieteellis-historiallisen tutkimustavan. He ovat luetteloineet, missä mikin säe on muistiin merkitty, ja sen mukaan koettaneet määritellä niiden kulkutiet. Näiden tutkimusten mukaan on runojen rikkain löytöalue Vienan Karjalassa. Kaarle Krohn kirjoittaa: «Runoainesten kehitys on tapahtunut pääasiallisesti karjalaisen heimon alueella ja siis on tämän unohtumattomaksi ansioksi luettava.» Tällä alueella «ovat kehittyneet useimmat komeista loitsurunoista». Pohjois-Karjalasta eteläänpäin siirtyy runoalue osaksi Suomen puolelle, kulkee yli Karjalan kannaksen ja Suomenlahden rantaa pitkin Viroon. Väinö Salminen selittää, että «ei ollut kuin Suomen Karjalassa ja Vienan läänissä partasuilla uroilla aikaa miettiä runoja kotiaskareissa ja metsästys- sekä kalastusretkillä». Muualla oli jokaisella miehellä edessä orjan työt — useinkin vieraiden herrojen alaisina. Siellä jäi laulelu etupäässä naisten asiaksi, esiintyen pääasiassa lyyrillisinä runoina ja leikkilauluina.

Kuten sanottu, Karjalassa korpien povessa oli sellaisia paikkoja, joihin kartanonherrallinen elämä ei ollut niin terävästi saanut kynsiään isketyksi. Siellä elivat ja edelleen kehittyivät vanhat laulut.

Paljon on väitelty siitä, onko runojen alkuperää pääasiassa etsittävä Karjalasta vaiko Länsi-Suomesta. Viime mainitulle kannalle on, Krohnin mukana, asettunut myös professori Bubrich. Selitetään, että runoissa käsitellyt meriretket viittaavat muka Itämereen, jossa merirosvo-viikingit — ruotsalaiset ja suomalaiset — kulkivat hävitysretkillään. Tämän teorian mukaan olisi Pohjola ollut Gottlanti, Itämeren saari, jossa kansalainen kauppakaupunki Visby muka olisi ollut ihmemyllyn, Sammon, kätköpaikka. Tällaisiin selityksiin on kuitenkin epäilemättä vaikuttanut suuresti suomalais-porvarillinen nationalismi näillä tutkijoilla. Se, onko joitakin runojen aiheita, niiden pohjana olevia tarinoita, kulkeutunut myös

Lounais-Suomen kautta Karjalaan, ei tietenkään vielä määrää runojen syntypaikkaa. Muistettava on, että Karjala on myös meren rannalla, jota myöten kulki kauppa- ja ryöstöretkien väyliä. Tunnettuahan on, että halki Karjalan kulki entisaikoina suuret kauppatiet länteen ja etelään. Niitä myöten kulki tarinoita ja lauluja edes ja takaisin. Pääasia, jota ei kukaan voi kieltää, on että valtavasti suurin osa runoista on kerätty karjalaisen heimon alueella ja ovat sen omaisuutta. Sen laulajat ovat runoja laulaneet polvesta polveen ja ne oman elämänsä mukaan muokanneet.

Milloin ovat sitten runot syntyneet? Kun tämä on tarkan tieteellinen kysymys, jätän sen tutkijoiden selvitettäväksi. Kaarle Krohn arvelee pakana-ajalta kotoisin oleviksi Sampsa Pellervoisen laulun, kenties myös Väinämöisen ja Joukahaisen kilpalaulantaa, niin myös Ahti Saarelaisen rosvoretkeä. Enimmän osan arvellaan olevan 1500—1600 luvuilta. Ilmeistä on, että runoissa tuntuu kristinuskon vaikutuksia (useita kertoja puhutaan «rinnan rististä»). Usein toistuva Ukon — jumalan — nimi viittaa myös kristilliseen vaikutukseen, joka on sekoittunut alkuperäiseen shamaani-loitsintaan. Huomattava on kuitenkin, että kristilliset tarinat (runo Marjatan pojasta y.m.) ovat pakanallisten talonpoikain mielissä muokkaantuneet omalaatuisiksi, niin että kristillisestä legendasta on varsin vähän jäljellä. Muistettava on myös, että Lönnrotin uskonnolliset, kuten kansallisetkin, katsomukset ovat tietenkin vaikuttaneet siihen, mitä hän on Kalevalaan ottanut ja mitä pois jättänyt. Onpa hän m.m. ottanut siihen kuvauksen helvetistä, mikä käsite tuskin sopii siihen yhteiskuntamuotoon, jota Kalevala pääasiassa kuvaa. Tuonella käytyään kertoo Väinämöinen:

"Sija on siellä syyllisillä,
vuotehet viallisilla,
alus kuumista kivistä,
palavista paateroista,
peitto kyistä, käärmehistä,
Tuonen toukista kuottu."

Vasta kun marxilainen tutkimus käy käsiksi Kalevalan toisintojen rikkaisiin aarteisiin, saadaan lopullisesti pätevä tieteellinen vastaus kysymykseen Kalevalan alkuperästä. Meille ei se ole pääasia, vaan itse runojen merkitys sellaisenaan.

Kalevalan sisältö itse antaa vastauksen kysymykseen, mitä yhteiskunnallisen kehityksen astetta siinä kuvataan. Silmiinpistävää on, että kyseessä on alkufeodaalinen kausi — sellainen kuin Karjalan runoalueella nähtävästi vallitsi. Useissa yhteyksissä puhutaan orjista (Ilmarisen orjat lietsovat, Lemminkäisen y.m. orjat varustavat isännälleen hevosen y.m.s.). Nämä isännät käyvät metsällä ja kalassa, viljelevät maatakin. Lemminkäinen kysyy Saarella maata

"minun kaski kaatakseni,
hyvä huhta raatakseni"

mutta hänelle vastataan, että

"saaren maat saroin jaettu,
pellot pirstoin mittaeltu,
aholoista arpa lyöty.
nurmista keräjät käyty."

Tämä viittaa sarkajakoon, s.o. maa on kylän yhteinen ja on pellot jaettu saroittain taloille; käräjillä on selvitetty laidunmaiden käyttöoikeus. Aiheita on myös otettu karjanhoidon alalta.

Kalevalan isäntämiehillä on aikaa viettää juhlia ja käydä sotia. Missä tarkoituksessa käydään sotia? Enimmäkseen ryöstö- ja kostotarkoituksessa (sukukosto). Lemminkäisen äiti vaatii poikaansa:

"— vanno valat ikuiset
— — —
ei sotia käyäksesi,
hopeankana halulla
tahi kullan tarpehella"

Yleisluontoisempia sodan aiheita on auringon ja kuun vapauttaminen Pohjolan kivimäestä ja Sammon ryöstö Pohjolasta.

Naisen asema on myös yksi yhteis-

kunnallisen kehityksen mittari. Kalevalassa on ehkä jälkiä matriarkaatin, äitivallan ajoilta (Louhi, Pohjolan mahtava emäntä) mutta enimmäkseen verrataan vaimon asemaa orjan asemaan, mikä viittaa siihen, että raskaat työt ovat, orjien ohella, naisten asiana. Tyttöjä pakotetaan «vasten mieltä miehelähän», mutta kun siitä tulee onnettomuus (Ainon itsemurha), niin äiti itkee katkerasti. Pohjolan tytär saa itse valita kosijain, Väinämöisen ja Ilmarisen, kesken. Verraten irtoimista sukupuolisuhteista kertovat Lemminkäisen seikkailut.

Naisen asemaa kuvastaa myös monelta puolen laaja kuvaus Pohjolan häistä. Siinä neuvotaan sekä morsianta että sulhasta, vakavasti ja leikillä. Neuvotaan, miten miniän on oltava ahkera ja anopille nöyrä, ja miten mies ei saa liiaksi vaimoaan kurittaa.

Naisten ympärille punoutuu useita Kalevalan kauneimpia kohtia: kuinka Lemminkäisen äiti etsii poikaansa ja herättää hänet henkiin; kuinka Ainon äiti itkee tytärtään, kuinka Pohjan impi kutoo kultakangasta.

Vaikuttavin on runollisessa suhteessa Kullervo-sikermä. Siinä sukujen sota ja surma, orvon orjan onneton osa sekä miehen voima ja hänen pyrkimyksensä sekä yhteiskunnallisen asemansa ristiriita kehitetään aina traagilliseen murrokseen asti.

Väkevän vaikutuksen tekevät loitsut. Laulaja ottaa selville jonkin ilmiön syntysanat ja niihin perustaa manauksensa. Niinpä etsii Väinämöinen raudan syntysanoja saadakseen verenvuodon pysäytetyksi. Useita loitsuja liittyy Antero Vipusen nimeen. Kun tämän vatsaa repi vaiva, eikä hän tiedä, että siellä myllertää Väinämöinen, manaa hän tautia:

"Nostan maasta mannun eukot,
pellosta peri-isännät,
kaikki maasta miekkamiehet,
hiekasta hevoisurohot,
väekseni, voimakseni,
tuekseni, turvakseni..."

Hän uhkaa ajaa taudin:

"Rutjan koskehen kovahan,
palavahan pyörtehesen,
johon puut päin putoovat,
perin vierivät petäjät,
tyvin syösten suuret hongat,
latvoin lakkapäät petäjät".

Mutta vaiva ei lakkaa ja hän on pakotettu antamaan Väinämöiselle tämän vaatimat taikasanat.

Kun Lemminkäinen menee kuokkimaan Pohjolan häitä, nousee hänen eteensä esteitä:

"Aivin on joki tulinen,
poikitse hevon e'essä.
Joes' on tulinen koski,
koskessa tulinen luoto,
luo'olla tulinen kokko:
sillä kulkku tulta kuohui,
suu valeli valkeata,
höyhenet tulena tuiski,
säkeniä säihköeli."

Mutta uros voittaa vastukset ja kulkee tietään.

Kuten länsimaisissa ritaritaruissa asetetaan Ilmariselle ankaria koetuksia, ennenkuin hän saa Pohjolan tyttären. M.m. on hänen kynnettävä kyinen pelto:

"Tuop on seppo Ilmarinen
kullan ahjohon asetti,
hopeansa lietsimehen,
tuosta aurasen takovi.
Takoi rautaiset talukset,
teräksiset säärystimet,
ne on päällensä pukevi,
säärillensä säätelevi;
rautapaitahan paneikse,
teräsvöihin vyötteleiksi,
otti rautarukkasensa,
nouti kintahat kiviset.
Sai siitä tulisen ruunan,
valjasti hyvän hevosen,
läksi pellon kynnäntähän,
vainion vakoantahan."
Manaten: "Alas kursohon kuoite,
heilauta heinikkohon!"
Niin "kynti kyisen pellon".

Sepän korkeaa asemaa tuolla yhteiskunta-asteella kuvaavat Ilmarisen monet taidonnäytteet. Kun he Väinämöisen kanssa hankkivat ihmemyllyä,

Sampoa, Pohjolasta ryöstämään, valmisti Ilmarinen kumppanilleen aseen:

"Takoi miekan miestä myöten,
kalvan kaikkien parahan,
jonka kullalla kuvasi,
hopealla huolitteli."
"Olipa miekka miestä myöten,
kalpa kantajan mukahan,
jonka kuu kärestä paistoi,
päivä paistoi lappeasta,
tähet västistä välötti,
hevonen terällä hirnui,
kasi naukui naulan päässä,
penu putkessa puhusi."

Väinämöinen kehasikin

"Jo minä terällä tällä
vaikka vuoret poikki löisin,
kalliot kaha jakaisin."

Sama aihe — aseitten kunto — kuvastuu useassa yhteydessä. Kun Joukahainen varustautuu ampumaan Väinämöistä, niin hän

"Laativi tulisen jousen,
jalon kaaren kaunistavi:
kaaren rauvasta rakenti,
vaskesta selän valavi;
noita on kullalla kuvaili,
hopealla huolitteli."
"Kaari on kaunihin näköinen,
jousi jonki makavainen:
hevonen selällä seisoi,
varsa juoksi vartta myöten,
kapo kaarella makasi,
jänö jäntimen sijassa."

Ja Lemminkäisen sotatoverin, Tieran, keihäästä lauletaan:

"Ei ole keiho suuren suuri
eikä keiho pienen pieni,
keiho keskikertahinen,
heponen sulalla seisoi,
varsa vaapui lappealla,
susi ulvoi suoverolla,
karhu karjui naulan tiessä."

Suksen teko oli myös tärkeä taito. Kaupin kartanossa oli Lyylikki, lylyjen seppä, jonka tekemänä

"saukon maksoi sauvan varsi,
sompa ruskean reposen",

mistä näkyy, että metsän eläinten nahkat olivat rahana, vaihdon välittäjänä.

Saunan löyly on tietenkin runollisen käsittelyn esineenä:

"Minkä vettä viskaelen
noille kuumille kiville,
se me'eksi muuttukohon,
simaksi sirastakohon!
Juoskohon joki metinen,
simalampi laikkukohon
läpi kiukaan kivisen,
läpi saunan sammalisen!"

Luonnon kuvauksia on runsaasti K a l e v a l a s s a. Pohjolan ankara luonto kuvastuu monessa kohdassa. Pohjan velho-emäntä lähetti Lemminkäiselle tuhoksi «pakkasen pahasukuisen», joka «kylmi jäitä kyynäsvarren, satoi lunta sauvan varren». Toisessa paikassa kuvataan Turjan tyttöä, jolla on

"hyyssä sukka, jäässä kenkä,
hallassa hamehen helmat,
hyinen kattila käessä,
jäinen kauha kattilassa."
"Paljo on hyytä Pohjolassa,
jäätä kylmässä kylässä:
hyyss' on virrat, jäässä järvet,
ilmat kaikki iljenissä;
hyiset hyppivät jänikset,
jäiset karhut karkelevat
keskellä lumimäkeä,
lumivaaran liepehellä;
hyiset joutsenet joluvat,
jäiset sorsat soutelevat
keskellä lumijokea,
jäisen kosken korvaksella."

Todella hyinen kuvaus.

Tavallisesti yhtyy luonnon kuva tuotannolliseen toimintaan. Esim. kun metsämies ei saa saalista, on metsän emäntä hänen silmissään arkivaatteissa. Mutta kun tämä on hyvällä päällä, silloin

"kuuna paistoi kuusen oksat,
päivänä petäjän latvat,
metsä haiskahti me'elle,
simalle salo sininen,
ahovieret viertehelle,
suovieret sulalle voille".

Kalastus on tietenkin myös edustettuna, jopa on tunnettu kiven porauskin:

"Väännä reikä vääntimellä,
puhkaise purasimella
keskelle kohen kiveä."

Hyvin keskeinen asema on Kalevalassa Sammolla, ihmemyllyllä, joka

"päivän jauhoi syötäviä,
päivän toisen myötäviä,
kolmannen kotipitoja...
siin' on kyntö, siinä kylvö,
siinä kasvo kaikenlainen,
siinäpä ikuinen onni."

Tämä talonpoikainen kuvitelma koneesta, joka tekee työt ja tuo onnea, on antanut aihetta mitä moninaisimpiin selityksiin ja vertauksiin. Viimeksi on professori E. N. Setälä — muuten äskettäin kuollut — julkaissut laajan tutkielman, jossa selittää sillä tarkoitettavan — taivaan kantta. Porvarillinen tutkija ei voi tyytyä yksinkertaiseen, materialistiseen selitykseen, vaan havittelee mystillisiä tulkintaperusteita. Kuvaava todiste siitä, että vain marxilainen tutkimus voi panna Kalevalankin paikoilleen niin kansatieteelliseltä kuin kirjalliseltakin kannalta.

Ilmarinen, Sammon taitava takoja, esitetään vielä jumalana, joka on takonut taivaan kannen. Samoin auringon ja kuun, jotka Pohjan akka kätkee kivimäkeen, mistä ne on valloittaen vapautettava; vertauskuva Pohjolan pimeästä talvesta.

Nämä ovat vain näytteitä, pieniä poimintoja, jotka osoittavat, millä yhteiskunnallisella tasolla kalevalaisten elämä liikkuu. Tutkimus tulee epäilemättä osoittamaan, että Kalevalassa on piirteitä eri yhteiskunta-asteilta, kuitenkin pääasiassa, kuten sanottu, alkufeodaaliselta kaudelta, jolloin luokkajako jo esiintyy esiasteillaan. — Mitä Kalevalan runolliseen arvoon tulee, niin jätän sen erittelyn sitä alaa tunteville tovereille.

Vielä Kalevalan merkityksestä Suomen porvarillisen kehityksen kannalta. Kaarle Krohn kirjoittaa: «Mitä meille nykyinen suomalainen sivistys tarjoaisi, jollei se olisi Kalevalan perustuksella kehittynyt!» Kuten alussa mainitsimme, tuli Kalevala kuin tilattuna Suomen porvariston nousuaikana. Sitä käytettiin todistamaan, että Suomen kansalla on historia, oma ominainen muinaisuus ja kyky luoda omakielinen kulttuurinsa. Kalevalaa käytettiin todistuskappaleena sekä taistelussa tsarismia vastaan että erikoisesti ruotsalaista kotimaista byrokratiaa vastaan, joka kielsi suomalaisen kansan kulttuurikyvyn. Kalevalasta otti Aleksis Kivi aiheen esikoisdraamaansa, Kullervoon. Kaarle Krohn luettelee näytteitä taideteoksista, joihin aihe on saatu Kalevalasta: kuvanveistäjä Sjöstrandin korkokuvaryhmä yliopiston eteisessä, Ekmannin taulu Väinämöisen laulu ja Gallen-Kallelan Kullervon sotaan lähtö Ylioppilastalolla; museoiden Kalevala-aiheiset taulut, Topeliuksen ja Paciuksen ooppera Kypron prinsessa; J. H. Erkon näytelmät Aino, Kullervo ja Pohjolan häät; Juhani Ahon romaani Panu, Eino Leinon Tuonelan joutsen, Helkavirret y.m.; Sibeliuksen ja Kajanuksen sävellykset y.m. Kalevala on oppikirjana kaikissa Suomen kouluissa ja käytetään sitä yhtenä shovinismin lietsomisen päävälineenä.

Suomen porvaristo on lyönyt mynttiä Kalevalasta ja myös muista kansanrunoista, joista kyllä useimmat on koottu Suomen ulkopuolelta! Kalevala on yhtenä kiihotusvälineenä Suomen porvariston vallotussodan valmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan, Karjalan työtätekevien neuvostovallan kukistamiseksi ja Karjalan luonnonrikkauksien sekä tuotantovälineiden ja työtätekevän kansan saattamiseksi palvelemaan kapitalistien riistopyyteitä.

Mutta tämä seikka ei tietenkään estä meitä nauttimasta Kalevalan

runoudesta. Päinvastoin. Meidän on omaksuttava tämä runoteos, kuten kaikki muutkin aikaisempien kehitysasteiden kulttuuriaarteet. Meidän on saatettava Kalevala, oikein ymmärrettynä, työtätekeväin joukkojen omaisuudeksi. Se on tuleva myös Suomen raatajakansan kulttuuriomaisuudeksi täydelleen vasta silloin. kun tämä kansa kukistaa riistäjäin vallan ja käy luomaan omaa kulttuuriaan, kansallista muodoltaan, sosialistista sisällöltään.

Lopuksi lainaan kappaleen Marxin Poliittisen taloustieteen johdannosta. Se on kesken katkennut esitys taiteesta. Marx esittää ajatuksia muinaisten kreikkalaisten kansanrunoudesta. Vississä mielessä sopivat Marxin sanat myös Kalevalaan. Hän kirjoittaa:

«Mies ei voi uudestaan tekeytyä pojaksi, tulematta naurettavaksi. Mutta eikö herätä hänessä iloa pojan naivisuus ja eikö hänen itsensä ole pyrittävä siihen, että korkeammalla tasolla uusintaa todellisen olemuksensa; ja eikö lapsen luonnossa joka etapilla viriä hänen oma luonteensa sen teeskentelemättömässä totuudessa? Ja miksi ihmisyhteiskunnan lapsuuden siellä, missä se kauneimpana kehittyy, ei pitäisi vallata meitä ikiihanuudellaan, koskaan palaumattomana asteena?»

Espanjan työläisten taisteluista lokakuussa*)

VALLANKUMOUSTAISTELUN KULKU

LOKAKUUN 1 p:nä 1934 muodostettiin Lerrouxin hallitus, johon fasistit osallistuivat ensikertaa. Ja jo yöllä lokakuun 5 päivää vasten, mikäli tapahtumista voi sanomalehtitietojen perustalla päätellä, alkoi yleislakko, mikä pian valtasi kaikki Espanjan tärkeimmät paikat (Asturia, Biscaya, Katalonia, Madrid, Galicia, Salamanca, San Sebastian, Alicante, Valencia, Andalusia ja sen keskus Sevilla, Cadiz, Aragonia, Cordova y. m.). Lakolla oli aivan alusta pitäen todella yleisespanjalainen luonne. Tämän yleislakon luonteenomaisena piirteenä oli se, että miltei kaikkialla sitä seurasivat aseelliset taistelut. Ja pohjoisessa (Asturiassa, Biscayassa), raskaan teollisuuden tärkeimmissä keskuksissa, yleislakko muuttui aseelliseksi joukkokapinaksi.

Että täällä ei ollut kysymys pelkästä yleislakkoa seuranneesta aseellisesta taistelusta, vaan nimenomaan aseellisesta kapinasta, siitä puhuu ennenkaikkea itse taisteluiden luonne, joiden pääajatuksena oli taistelu vallasta, taistelu neuvostojen puolesta. Aseellisen kapinan kahden perusahjon rinnalla on vielä pantava merkille joukko paikallisia aseellisen kapinan purkauksia, ja vaikka ne eivät kehittyneetkään yhtä laajoiksi kuin kapina Asturiassa ja Biscayassa, niin muutamilla seuduilla ne kuitenkin johtivat neuvostojen pystyttämiseen. Niinpä esim. Leonin maakunnassa kapinalliset valtasivat muutamia kaupunkeja: Prado del Rein kaupungissa (Cadizin maakunnassa) työläiset ottivat vallan käsiinsä ja polttivat oikeustalon ja kaupunginhallituksen rakennuksen; Logronon kaupunki oli aseellisten kapinallisten hallussa; Rennosonin kaupungin valtasivat kommunistit kokonaisuudessaan, Villa Robledossa työläiset ryhtyivät muodostamaan neuvostoja; San Sebastianin maakun-

¹) Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunisti n:o 1.

nassa työläiset valtasivat vallan; Estremodassä järjestettiin kapinaannousu osan sotaväkeä siihen osallistuessa j. n. e. On kuvaavaa, että monilla paikkakunnilla, missä taistelu kehittyi paljon heikommin, kuitenkin käytiin sitkeita aseellisia taisteluita (Saragossa y. m.), minkä yhteydessä työläiset riisuivat santarmiston aseista j. n. e. Sevillassa, missä puoluejärjestömme oli viime vuonna suuresti heikentynyt, eivät tapaukset saaneet tarpeellista laajuutta, vaikkakin alettiin lakko, oli yhteentörmäyksiä santarmien kanssa j. n. e.

Jos Asturia ja Biscaya ottivatkin ensimmäisen paikan Espanjan proletariaatin sankarillisissa taisteluissa lokakuun päivinä, niin niiden jälkeen on mainittava Katalonia ja Madrid.

Kataloniassa alkoi yleislakko jo lokakuun 6 päivän aamusta laajeta, johtaen heti aseellisiin taisteluihin. Barcelonan työläiset aseistautuivat ja ottivat haltuunsa muutamia kaupungin strategisia paikkoja. Lokakuun 6 päivän illalla julistettiin joukkojen painostuksesta Katalonian vapaa tasavalta, mutta Escerien puolueen ja sen johtajan, Katalonian tasavallan päämiehen Companisen horjuvaisuuden tähden 10.000 miestä käsittävät hallituksen joukot voivat tehdä hyökkäyksen palatsia vastaan, ja lokakuun 7 päivän aamulla Katalonian hallitus antautui. Kello 6 asti aamulla lokakuun 7 päivänä Barcelonan radioasema kehoitti väestöä kapinaan. Kapinallisten voiman muodostivat pääasiassa Katalonian vasemmistolaisen tasavaltalaispuolueen nuoriso, sosialistit ja kommunistiset työläiset. Työläiset tekivät hyökkäyksen meri-ilmailuasemaa vastaan, mutta lyötiin takaisin. Sotaväen oli pakko käyttää tykistöä. Joukko kaupunkeja Barcelonan lähettyvillä oli työläisten hallussa (Sabadel, Ripalot, Badalona, Manresa, Solsona, Sandanola, Mataro, Lerida, Taragona). Maaseudulla monilla paikkakunnilla talonpojat nousivat kapinaan työläisten avuksi. Leridassa työläiset valtasivat radioaseman. Sabadelessa lakkolaiset valtasivat määrinviraston ja nostivat lipputankoihin autonoomisen tasavallan lipun ja punaisen lipun.

Kataloniassa johti liikettä, mikäli käytettävissä olevan aineiston perustalla voidaan päätellä, työläisallianssi, jossa kommunisteilla ei ollut ratkaisevaa osaa. Tämä selittää sen, että liikkeellä Kataloniassa ei ollut yhtenäistä suunnitelmaa, että alkaneella aseellisella taistelulla ei ollut lujaa johtoa ja että seurauksena oli, että Katalonialla ei tapausten kulussa ollut sitä osaa, mitä olisi voinut odottaa.

Heti tapahtumien ensimmäisenä päivänä julistettiin Madridissa yleislakko. Kvatro-Caminosin, Tetuanin y. m. työläiskaupunginosissa alkoi aseellinen taistelu työläisten ja sotilaiden välillä. Työläiset rakensivat barrikaadeja. Sotaväki oli aluksi voimaton selviytymään työläisistä. Työläiset siirtyivät hyökkäykseen ja tekivät rynnäköitä kaupungin keskustaa vastaan. He tekivät rynnäköitä parlamenttitaloa, sisäasiainministeristöä, maatalousministeristöä, valistusministeristöä, poliisiasemia, keskuspuhelinasemaa, kasarmeja, rautatienasemia vastaan ja alkoivat ampua palatsia, jossa Lerroux oli. Kommunistien onnistui järjestää muutamia radiolähetyksiä. Muutamissa osissa Madridia käytiin aseellisia taisteluita vastustajan sotaväenosastoja vastaan aina lokakuun 12 päivään saakka. Osa Madridin keskuksessa sijaitsevalla lentoasemalla olevista ilmailuvoimien joukoista kieltäytyi taistelemasta työläisiä vastaan. Työläisiä vastaan lähetettiin sotajoukkojen lisäksi myöskin kaikki Hill Roblesin, Primo de Riveran ja muiden fasistijärjestöjen ryntäysjoukot. Madridissa, johon oli keskitetty valtavat määrät hallituksen sotaväkeä, joukkoja todennäköisesti ei oltu riittävästi mobilisoitu.

Mutta ensimmäisen paikan kapinallisten työläisten sankarillisissa taisteluissa ottavat oikeudella Asturia ja Biskaya. Ja yöllä lokakuun 5 päivää vasten alkoi Asturiassa kapina, lokakuun 5 ja 6 päivinä koko Asturia oli työläisten käsissä. Asturian pääkaupunkia, Oviedoa, lähellä olevat kaupungit joutuivat työläisten valtaan ja siellä perustettiin neuvostoja. Kaivostyöläiset ympäröivät Oviedon teräsrenkaana. On kuvaavaa, että kapinalli-

set siirtyivät heti hyökkäykseen. He ottivat haltuunsa tärkeimmät strategiset paikat ja alkoivat ampua tykkitulella kaupunkia. Samanaikaisesti tunkeutui kaupunkiin eri suunnilta voimakkaita aseistettuja kaivostyöläisten osastoja.

Heti alusta pitäen oli liikkeeseen vedetty mukaan, paitsi kaivosmiehiä, jotka muodostivat voimakkaimmat osastot, myös Asturian koko proletaarinen väestö ja talonpoikaisto. Kymmenet tuhannet työläiset osallistuivat sitkeisiin vallankumoustaisteluihin. Asturian työläisten sankarillinen taistelu kehittyi tunnuksella „Taistelu neuvostovallan puolesta“. Jokaiseen kaupunkiin, jokaiseen kylään, jokaiseen talonpoikaispiiriin muodostettiin työläisten ja talonpoikain neuvostoja. Neuvostot järjestivät taistelun ja pitivät yllä vallankumouksellista järjestystä. Määräykset ja päiväkäskyt annettiin „työläistalonpoikaisen hallituksen“ tai „vallankumouksellisen komitean“ nimessä. Yksityisomistus tuotantovälineisiin ja maahan kumottiin. Neuvostot järjestivät Asturian työläisten varustamisen aseilla ja elintarpeilla. Huomiota kiinnittää se, että kun työläiset olivat vallanneet arsenaalin ja sotilaslaitokset, he panivat ne heti täyteen käyntiin sotatarpeiden valmistamiseksi. Asturian työläiset järjestivät punaisen armeijan, joka taisteli hallituksen joukkoja vastaan ja piti Asturian pääkaupunkia Oviedoa, hallussaan lokakuun 18 päivään saakka. Ja vain huomattava ylivoima (kapinallisia vastaan lähetettiin 40.000 miestä käsittävä armeija, johon kuului motorisoituja osastoja ja ilmailuvoimia, sillä oli käytettävänä myrkkykaasuja j.n.e.; sotatoimiin osallistuivat merisotavoimat — risteilijä Liberta y.m.; kiireellisesti kutsuttiin avuksi ulkomaalainen legioona y.m.) teki hallituksen joukoille mahdolliseksi karkoittaa työläiset asemistaan. Mutta tämänkin jälkeen jatkuivat taistelut Oviedon kaduilla vielä kolme päivää. Sotaväen piti taistellen ottaa haltuunsa jokainen talo. Ja vain vihollisen ylivoiman alaisena peräätyivät työläiset taistellen Oviedosta, samalla kun aseistettujen työläisten perusjoukko poistui kaupungista täydessä järjestyksessä. Kapinalliset poistuivat aseet kädissä ja lujittautuivat asemiin Mierecissa ja Trubiassa, mistä myöhemmin perääntyivät vuorille.

Menettämättä hetkeäkään aikaa kommunistinen puolue ja kommunistinen nuorisoliitto nostivat heti tapahtumain alussa Asturiassa jalkeille kaikki järjestöjensä jäsenet ja työläiset. Kommunistinen puolue ja nuorisoliitto järjestivät 10-henkisiä aseistettuja ryhmiä, joilla kullakin oli oma päällikkönsä. Toveriemme rajattoman urhoollisuuden takia työläiset hyvin useissa tapauksissa valitsivat heidät punakaartiin päälliköiksi. Aivan kapinan alusta asti kommunistit taistelivat vallankumouskomiteoissa sosialistien taktiikkaa vastaan, vaatien muodostettavaksi kapinan tukikohtia teollisuuslaitoksiin ja talonpoikaiston keskuuteen, he vaativat talonpoikain, työttömäin ja kaupunkien pikkuporvariston vetämistä mukaan taisteluun.

Samalla kommunistit osoittivat sotilas-teknillisen järjestelyn (yhteyspalvelus y. m.) heikkouden.

Meidän puolueemme oli ensimmäisestä hetkestä viimeiseen saakka aseellisen kapinan johdossa. Tapausten kulussa kommunistit saivat ehdottoman ylivoiman ei vain piirien vallankumouskomiteoissa, vaan myöskin aluekomiteassa, joka uusittiin kapinan aikana; Asturian sosialistijohtaja Penien ja hänen hengenheimolaistensa rintamakarkuruuden jälkeen aluekomitean johto kuului miltei kokonaan kommunisteille. Taisteluinnostus kasvoi heti kun kommunisteja alkoi tulla johtaville paikoille: työläiset syöksyivät suoraan taisteluun ja vaativat, että heidän taisteluaan johtaisivat kommunistit. Tämä tuli erinomaisesti näkyviin Oviedon valtauspäivinä. Viisitoista päivää oli Asturiassa voimassa neuvostojärjestys.

Toisena aseellisen kapinan keskuksena oli Biscaya. Bilbaossa käytiin verisiä taisteluita. Lakossa olevat työläiset ottivat haltuunsa kaikki laitokset. Sitkeitä taisteluita käytiin myöskin Arboledossa, Cescadossa, Eriandiossa,

Caliartassa, Pucettassa, Ortueliassa ja Galdamesissa.

Portugalettossa sai taistelu heti alusta alkaen todellisen kapinan luonteen. Lokakuun 5 päivänä muodostettiin kommunistisen puolueen alotteesta paikallisen allianssin vallankumouskomitea, johon kuului kommunisteja, sosialisteja ja anarkisteja. Kansalliskaarti saarrettiin, kaikki porvariston käsissä olevat aseet, samoinkuin suuret asevarastotkin takavarikoitiin. Työläiset olivat kaupungin isäntinä lokakuun 10 päivään saakka.

Cessatossa oli valta työläisillä. Sosialistit estivät työläisallianssin muodostumisen ja muiden työläisten järjestöjen osallistumisen taistelun johtoon.

Baracaldossa muodostettiin työläisallianssi, jossa sosialistit olivat enemmistönä. Työläiset olivat kaupungin isäntinä lokakuun 10 päivään saakka.

Erandiossa saatiin aikaan yhteisrintama sosialistien kanssa, mutta ei muodostettu työläisallianssin vallankumouskomiteaa. Työläiset olivat täällä tilanteen herroina lokakuun 8-10 päivinä.

Caliartassa muodostettiin työläisallianssi, mutta se kannatti sosialistien taktiikkaa. Eivätkä meidän toverimme kyenneet vastustamaan tätä taktiikkaa, vaikka suurin osa sosialistisista työläisistä oli johtajiaan vastaan. Sosialistiset ja kommunistiset aseelliset osastot olivat kommunistien johdon alaisia. Mutta nämä osastot eivät käyneet hyökkäykseen Bilbaota vastaan, sillä sosialistiset johtajat pettivät niiden johdon.

Puchettassa muodostui työläisallianssi, jossa kommunistit olivat enemmistönä. Työttömätkin saatiin mukaan liikkeeseen antamalla määräys elintarpeiden jakamisesta heille. Muodostettiin punakaarti ja takavarikoitiin aseita porvaristolta. Taistelun kulussa alianssi muuttui neuvostoksi. Mutta aluejohdon puutteessa puchettalaiset toverit jäivät odottamaan (samoinkuin tämän piirin muiden kaupunkien aseelliset työläisosastot) määräystä hyökkäyksestä Bilbaohon. Huolimatta ilmasta käsin suoritetusta pommituksesta hallituksen joukkojen onnistui tunkeutua Puchettaan vasta lokakuun 14 päivänä.

Arboledossa muodostettiin työläisallianssi, mutta siinä olivat enemmistönä sosialistit. Järjestettiin punainen miliisi hyökkäystä varten Bilbaohon. Kun sosialistit petoksellisesti menetellen antoivat kaivosmiesten aseelliselle osastolle (noin 600 henkeä), joka jo oli 6 km päässä Bilbaosta, määräyksen palata takaisin, tekivät kommunistit virheen ollessaan esiintymättä sosialistien päätöstä vastaan ja ottamatta käsiinsä Bilbaohon tehtävän hyökkäyksen johtoa.

Luonnehtiessamme taistelun yleistä kulkua Biscayassa meidän on korostettava, että siellä, missä kommunisteilla ei riittänyt voimia taistelun johtamiseen tai missä toverimme eräissä tapauksissa tekivät virheitä, sosialistiset järjestöt vastustivat erittäin sitkeästi kapinan yhtenäisen keskitetyn johdon muodostamista. Erikoisesti vastustivat sosialistit yhtenäisen aluejohdon muodostamista. eri suuntiin kuuluvien työväenjärjestöjen osanotolla (ei edes sosialistinen nuorisoliitto ollut edustettuna johtoelimissä), he eivät muodostaneet työläistalonpoikaisalliansseja tai avoimesti pettivät kapinaan nousseita joukkoja (kuten esim. Arboledossa). Kommunistit taas osoittivat olevansa taistelevien työläisten todellinen etujoukko. Taistelun kulussa he ottivat itselleen alotteen kapinan elinten (vallankumouskomiteain, työläistalonpoikaisallianssien) muodostamisessa ja antoivat sosialistisille ja anarkistisille työläisille seuraavia ohjeista.

On heti järjestettävä työläis-talonpoikaisalliansseja, jotka taistelun kulussa on muutettava neuvostoiksi.

On takavarikoitava kaikki aseet porvaristolta ja otettava panttivankeja; on järjestettävä aseellisia joukko-osastoja hyökkäystä varten pääkaupunkiin.

On takavarikoitava kirjapainot ja pankit.

Paikallisten allianssien on oltava keskenään yhteydessä ja muodostettava piirialliansseja.

Useissa tapauksissa taisteluehtojen ja muotojen kärjistyessä taistelun johto siirtyi sosialisteilta kommunisteille, minkä teki mahdolliseksi kommunistisen puolueen arvovallan kasvu, mutta monissa tapauksissa myöskin se, että sosia-

listit tahtoivat poistaa itseltään vastuun tapahtumien jatkuvasta kehittymisestä.

Huolimatta kaikista osoitetuista heikkouksista kapinan johdon järjestämisessä Biscayassa, liike sai kuitenkin sellaisen laajuuden, että yleislakko siellä kesti 8 päivää ja työläiset olivat 6 päivää tämän vuoriteollisuutta ja metallurgiaa harjoittavan piirin isäntinä, torjuen päälle tunkevan sotaväen hyökkäykset.

Eroitukseksi siitä puolustustaktiikasta, jota Itävallan proletaarit käyttivät aseellisen taistelun päivinä helmikuussa, Espanjan työläiset siirtyivät yleensä heti hyökkäykseen, vallaten tärkeimmät srategiset paikat (asetehtaat, arsenaalit, kasarmit, lennätinlaitoksen, radion j.n.e). On epäilemätöntä, että pääosan niistä aseista, joita Espanjan työläiset käyttivät taistelussa, he olivat itse vallanneet eikä niitä oltu saatu sosialisteilta sotilas-teknillisen valmennuksen yhteydessä.

Siellä, missä kapinallisilla oli johto, he kävivät kiivaisiin hyökkäyksiin antamatta viholliselle tilaisuutta tointua hämmingistä, ja mikä myöskin on erittäin kuvaavaa, samalla ottivat panttivangeikseen porvareita ja tilanherroja.

Vallatuilla paikkakunnilla pystytettiin heti neuvostovalta. Taistelun kulussa työläis-talonpoikaiset allianssit muuttuivat neuvostovallan elimiksi.

Heti neuvostovallan pystyttämisen jälkeen ne julistivat joukon vallankumouksellisia toimenpiteitä ja ryhtyivät toteuttamaan niitä.

Tälläiset olivat Espanjan työväenluokan taistelun luonteenomaiset piirteet lokakuun päivinä.

PERUSOPETUKSET JA TAISTELUN PERSPEKTIIVIT

Espanjan proletariaatti osoitti sankaruuden ihmeitä, lujaa tahtoa voittaa. Tämä kaikki koskee ensikädessä todella sankarillista punaisen Asturian proletariaattia.

Mutta miksi Espanjan proletaarit eivät kuitenkaan voittaneet? Pääsyy on — vallankumouksellisen nousun riittämätön järjestöllinen ja poliittinen valmistaminen, vallankumouksen järjestämisen heikkous. „Mutta vallankumouksen järjestäminen", kuten Espanjan kommunistinen puolue asettaa oikein kysymyksen julistuksessaan, — „ei ole vain voimakkaan tahdon läpitunkemien ja „kaikkeen valmiiden" ihmisryhmien mobilisoimista, vaan kaikkien luokkavoimien ja vallankumouksen välittömien liittolaisten, ensi kädessä talonpoikaiston, taisteluun mobilisoimista".

Ensiksi, vallankumouksen järjestäminen edellyttää ennenkaikkea vallankumouksellisen perusvoiman — proletariaatin — järjestämistä. Ja epäilemättä perussyynä siihen, että Espanjan proletariaatti ei voinut voittaa, on se, että yleislakon ja kapinan puhkeamishetkellä työväenluokan enemmistöä eivät johtaneet kommunistit, vaan sitä johtivat sosialistit ja anarkistit. Juuri sosialistit ja anarkistit ovat ensi kädessä vastuussa siitä, että proletariaatti ei voittanut sankarillisina lokakuun päivinä.

Proletariaatti kävi taisteluun vallasta. Mutta kaksi puoluetta, jotka olivat kaikkein vaikutusvaltaisimpia Espanjan työläispiireissä — sosialistit ja anarkistit—, joko eivät asettaneet proletariaatin eteen vallan valtaamistehtävää tai taistelivat sitä vastaan. Ja kun siitä huolimatta Espanjan proletariaatti muutamissa kaikkein tärkeimmissä Espanjan piireissä (pääasiassa Espanjan pohjoisissa teollisuuspiireissä ja varsinkin Asturiassa) taisteli neuvostojen lippujen alla vallasta, niin se merkisee neuvostojen aatteen valtavaa historiallista voittoa, Espanjan kommunistisen puolueen voittoa.

Toiseksi, talonpojat eivät olleet halukkaita puolustamaan tasavaltaa, joka ei ollut heille antanut mitään, ja kysymystä uudesta vallasta ei heille oltu asetettu. Sentähden enemmistö talonpojista pysyi syrjässä taistelusta, ja

järjestöllista valmennusta ei myöskään ollut. Ei muodostettu talonpoikaiskomiteoita vallan valtaamiseksi. Vain kommunistit, liittyessään työläisallianssiin, asettivat kysymyksen talonpoikaiston vetämisestä kapinan eliminä toimiviin alliansseihin (neuvostoihin). Vain kommunistinen puolue kehitti niiden maaseutua koskevien vallankumouksellisten toimenpiteiden ohjelman, joita toimenpiteitä työläis-talonpoikainen hallitus toteuttaa. Mutta meidän ohjelmamme, meidän tunnuksemme eivät ehtineet tunkeutua Espanjan vallankumouksellisen maaseudun sydämeen. Historiallinen vastuunalaisuus siitä, että talonpoikaisto ei lokakuun päivinä tukenut proletariaattia, lankeaa sosialistien ja anarkistien puolueille. Että työtätekevä talonpoikaisto olisi Espanjassa voinut tukea proletariaattia kapinan hetkellä, sitä osoittaa tapausten kehitys Asturiassa, missä kommunisteilla oli ratkaiseva vaikutus tapausten koko kulkuun, missä he kykenivät saamaan mukaan Asturian kaivostyöläisten kaikki sankarilliset voimat ja missä tämän tuloksena talonpoikaistokin liittyi taisteluun (Asturiassa muodostettiin maaseudulla neuvostoja, järjestettiin aseistettuja osastoja, jotka auttoivat työläisiä taistelemaan sotaväkeä vastaan j. n. e.).

Kolmanneksi, ei ollut proletariaatin hegemoniaa kansallisvallankumouksellisessa liikkeessä. Sitä johtivat sorrettujen kansallisuuksien porvarilliset puolueet. Joukot vielä luottivat näihin puolueisiin ja uskoivat, että Katalonian hallituksen suorittama Katalonian riippumattoman tasavallan julistaminen (lokakuun 7 päivänä) merkitsee taistelun alkua. Mutta itse asiassa se merkitsi „katalonialaiselle vasemmistolle" taistelun päättymistä. Sen arkuus ja puolinaisuus tuli erittäin selvästi ilmi Barcelonan kaupungin varusväen päällikölle kenraali Batetille tehdyssä esityksessä, jossa kehoitettiin yhden tunnin aikana „harkitsemaan", siirtyykö hän Katalonian tasavallan puolelle vai ei. Tämä aika olikin kenraali Batetille riittävä tarpeellisten määräysten antamiseen ja hallituspalatsin saartamiseen. Peläten vallankumousta, joka asetti tehtäväkseen ei yksin kansallisen, vaan myöskin sosialisen vapautumisen, „katalonialainen vasemmisto", Katalonian hallitus Companisen johdolla antautui Espanjan vastavallankumouksen edessä. Samalla kansallis-vallankumouksellinen liike jäi ilman johtoa, joutui epäjärjestykseen.

Neljänneksi, eräs tärkeimpiä syitä siihen, että Espanjan työläiset eivät voittaneet, on se, että armeijan perusjoukkoa ei onnistuttu vetää taistelevien työläisten puolelle. Armeija jäi suureksi osaksi hallituksen puolelle (vaikka armeijassa olikin huomattavissa voimakasta kiihtymystä ja sattui lukuisia sotilaskapinoita — Leridossa, Campossa, Hihonissa, Estremodossa, Barcelonan ympäristössä ja Madridissa). Suuressa vastuussa armeijan ottamasta kannasta ovat Espanjan sosialistit, jotka rajoittivat vaikutuspiirinsä vain armeijan upseeristoa käsittäväksi. He perustivat laskelmansa armeijan tasavaltalaisiin johtajiin, mutta eivät sotilasmantteleihin puettuihin työläisiin.

Mutta tärkein syy siihen, miksi armeija ei siirtynyt taistelevien työläisten puolelle, on se että ei oltu ryhdytty välttämättömiin toimenpiteisiin, joiden avulla olisi tehty poliittisesti ja järjestöllisesti taatuksi talonpoikaiston samanaikainen esiintyminen työväenluokan kanssa.

Viidenneksi, kaikkialle ei oltu järjestetty taistelua johtavia elimiä. Ja, todennäköisesti, ei myöskään oltu muodostettu koko Espanjan käsittävää yleislakon ja aseellisen kapinan yhtenäistä keskusjohtoa. Se on mitä suurin virhe kapinan järjestöllisessä valmistelussa. Jos taistelua olisi johtanut yksi puolue — kommunistien puolue — niin olisi ollut yhtenäinen päämäärä. Ja jos tällainen elin olisi ottanut itselleen taistelun koko kulun järjestöllisen johtamisen ja väliaikaisen vallankumoushallituksen tehtävät sekä julkaissut välttämättömät asetukset, esimerkiksi maiden luovuttamisesta talonpoikaistolle y.m., — niin silloin olisivat asiat epäilemättä kehittyneet toisin. Vain Asturiassa ja osit-

tain Biscayassa kommunisteilla oli vallankumouskomiteoissa johtava vaikutus, vaikka määräykset annettiinkin kahden puolueen edustajain allekirjoittamina. Samalla on välttämätöntä huomauttaa, että kommunistit valtasivat johtavan vaikutuksen vasta taistelun kulussa. Asturiassa ja Biscayassa muodostettiin heti neuvostoja, punainen armeija j.n.e. Nimenomaan kommunistinen vaikutus teki mahdolliseksi sellaisten laajojen ja sitkeiden taisteluiden järjestämisen, joita käytiin Asturiassa. Sen teki mahdolliseksi se, että kommunistit olivat kyenneet sitkeällä työllä turvaamaan Asturiassa lujat asemat työväenluokan keskuudessa, että he kykenivät aikanaan uudestijärjestämään toimintansa tehdas- ja työpaikkasolujen perustalle, kykenivät uudestijärjestämään työläis-talonpoikaiset allianssit joukkopohjalle j.n.e.

Espanjan tapahtumain suuri merkitys on siinä, että Espanjan proletariaatti astui ainoalle oikealle tielle — avoimen taistelun tielle neuvostojen vallan puolesta, työläis-talonpoikaisen tasavallan puolesta — ja että Asturian, Biscayan y. m. kokemus osoitti proletariaatin joukkoaseistautumisen mahdollisuuden kapinan kulussa sekä sen, että on mahdollista aseellisen kapinan kulussa murskata porvariston valtiokoneisto (poliisivoimineen, armeijoineen j.n.e.).

*

Vielä on aikaista tehdä lopullisia päätelmiä Espanjan sankarillisesta taistelukaudesta. Se, mitä on tapahtunut, ei ole vallasta ja neuvostoista käytävän kehteytyneen taistelun loppu, vaan vasta sen alku.

Espanjan proletariaatti ei saanut voittoa fasismista eikä voinut pystyttää työläisten ja talonpoikain tasavaltaa. Mutta Espanjan vastavallankumouskaan, vaikka se väliaikaisesti ratkaisikin tämän taistelun edukseen, ei kuitenkaan saavuttanut ratkaisevaa voittoa. Pystytetty sotilasfasistinen diktatuuri on tulivuoren partaalla. Pappis- ja fasistipyövelien joukkio ei likimainkaan ole tilanteen herrana. Koko pappis- ja fasistidiktatuuri on äärimmäisen epävarma ja horjuva. Joka hetki voidaan odottaa sellaisten tapahtumain puhkeamista, jotka murskaavat eläimellisen vastavallankumouksen herravallan. Sen tuntee itse Espanjan porvaristokin, joka ei voi luottaa hyvään tulevaisuuteen. Mutta porvaristo tahtoo terrorin, sota- ja kenttäoikeuksien, hirsipuiden ja kymmenien tuhansien vallankumouksellisten työläisten vangitsemisten avulla siirtää tuonnemmaksi kiertämättömän tuhonsa päivän.

Espanjan proletariaattia ei ole tuhottu. Vuosia kestäneeseen tilanteeseen, jonka aikana ei vallankumouksen enempää kuin vastavallankumouksenkaan leiri ole kyennyt murskaamaan vastustajaansa, ei nytkään ole tullut ratkaisevaa muutosta.

Espanjan proletariaatin ensimmäinen yleinen taistelurynnäkkö lyötiin takaisin, mutta proletariaatin laajoihin joukkoihin tunkeutui näissä taisteluissa lopultakin se aatos, joka vuosien kuluessa oli puuttunut Espanjan työläisiltä: että taistelun ainoa päämäärä voi olla vain taistelu vallasta ja että sen vallan voivat muodostaa vain neuvostot. Tämä aatos on joukkojen omaksumana tullut mitä suurimmaksi aineelliseksi voimaksi. Se on takeena siitä, että uudet ratkaisevat taistelut ovat lähellä, mutta nyt ne jo tapahtuvat voimien uuden ryhmittymän pohjalla, joukot ottavat huomioon lokakuun tapahtumain mitä suurimman vallankumouksellisen kokemuksen.

Itse joukkojen kokemus auttaa niitä kommunistisen puolueen tarmokkaalla avulla tuntemaan liittolaisten (ensi kädessä talonpoikaiston ja sorrettujen kansallisuuksien) merkityksen vallankumouksessa sekä myöskin auttaa proletariaattia kommunistisen puolueen johtamana tulemaan niiden todelliseksi johtajaksi. Siten saadaan hävitetyksi eristyneisyys proletariaatin, talonpoikaiston ja kansallisvallankumouksellisen liikkeen välillä.

Kokemus ei mene hukkaan myöskään armeijaan nähden, joka tulee horjumaan. Mutta kaikki tämä ei tapahdu itsestään. Kommunistien työ talonpoikaiston, sorrettujen

kansallisuuksien ja armeijan keskuudessa on eräs uuden yleiskansallisen kapinan valmistelun tärkeimpiä ehtoja.

Voittoisan fasismivastaisen kapinan ja neuvostovallan puolesta käytävän taistelun tärkein ratkaiseva ehto on se, että kommunistinen puolue valtaa työväenluokan enemmistön. Lokakuun taistelut loivat kaikki edellytykset työväenluokan enemmistön nopealle valtaamiselle kommumunismin lippujen alle.

Anarkistien johtama työn liitto on paljastunut Espanjan vastavallankumouksen mustaksi sotniaksi. Espanjan työväenluokka ei ole koskaan unohtava, että yleislakon ja kapinan päivinä, jolloin oli kielletty ei yksinomaan vallankumouksellinen, vaan myöskin vasemmistoporvarillinen lehdistö, Barcelonassa ilmestyi fasististen monarkistilehtien rinnalla myöskin Espanjan anarkistien keskuslehti Solidaridad obrera, joka valoi likaa taistelevien kommunaarien päälle. Ja jos anarkistien järjestämä joulukuun mellakka (1933) oli käännekohtana niiden liikkeessä, jos jo silloin niiden vaikutus joukkoihin alkoi laskea, niin lokakuun taistelut tulevat anarkisteille heidän vaikutuksensa lopun aluksi Espanjassa. Ja tällä on Espanjan oloissa mitä tärkein merkitys.

Toiselta puolen ovat Espanjan sosialistisen puolueen ohjelma, taktiikka ja tunnukset tehneet täydellisen vararikon. Kommunistisen puolueen linja, taktiikka ja tunnukset saivat taistelun tulessa karkaisunsa. Se käy nyt yhä selvemmäksi mitä laajimmille joukoille. On epäilemätöntä, että Espanjan sosialistisessa puolueessa tapahtuu syvä rajansiirto: oikeistosiipi koettaa Besteiron y.m. johdolla ostaa itselleen laillisen toimintaoikeuden ja tulla sosialistisen puolueen viralliseksi johtajaksi. Samaan aikaan tapahtuu jakautumisia eri ryhmiin niiden sosialististen työläisten ja järjestöjen keskuudessa, jotka ovat kulkeneet Largo Caballieron johtaman vasemmistolaisen enemmistön mukana. Meidän puolueemme auttaa joukkoja omaksumaan sankarillisen taistelun kokemukset.

Ja enemmän kuin koskaan ennen ne nyt varmistuvat siitä, että sosialistisen puolueen ohjelma ja taktiikka on väärä, että ne ovat kärsineet vararikon. Puolueemme on mobilisoitava kaikki viha anarkisti- ja sosialistijohtajia vastaan, jotka pettivät vallankumouksellisten, valtataisteluun nousseiden työläisten asian.

Espanjassa tulee tapahtumaan sosialististen ja anarkististen työläisten nopea radikalisoitumisprosessi ja Espanjan kommunistinen puolue muuttuu nopeasti Espanjan proletariaatin ainoaksi joukkopuolueeksi. Mutta tämän prosessin vauhti ja syvyys riippuu Espanjan kommunistisen puolueen aktiivisuudesta, sen työstä.

Ratkaisevat taistelut ovat Espanjassa lähellä. Puolueemme tehtävänä on kaikkia muotoja käyttävän keskeytymättömän, väsymättömän taistelun avulla ehkäistä voittajain vallan lujittuminen hetkeksikään. Puolueemme tehtävänä on kiiruhtaa sitä voimien uudestiryhmittymistä, mikä on välttämätön vallankumouksen voittoa varten vallankumousaallon lähimmän nousun yhteydessä. Kaikkien maiden kommunististen puolueiden tehtävänä on II internationalen johdon vastustuksesta huolimatta saada ilmoille proletariaatin kansainvälisen solidarisuuden ilmaus Espanjan sankarillista proletaariaattia kohtaan.

Kollektiivitalouksien uuden nousun puolesta!

Eräs puolueemme historian kirkkaimpia sivuja on taistelu niitä työssämme maaseudulla ilmenneitä puutteita ja epäkohtia vastaan, mitkä toveri Stalin paljasti KK:n tammikuun täysi-istunnossa — toisin sanoen taistelumme kollektiivitalouksien sosialistisen sisällön puolesta.

Ja tässä, tällä sosialismin rakentamisen erittäin vaikealla rintamaosalla, puolue on näinä kahtena vuotena saavuttanut sitkeän työnsä avulla suuren voiton. Parhaillaan on päättymässä eräs huomattava vaihe koko puolueemme työssä kollektiivitalouksien lujittamiseksi, vankan pohjan luomiseksi puolueorganisatiolle maaseudulla, lujan kollektivistiaktiivin tiivistämiseksi ja kaiken koko maatalouden johtamisen perinpohjaisesti parantamiseksi.

Kollektiivitaloudet ovat taloudellisen järjestäytymisen sosialistinen muoto. Mutta tällä ei suinkaan vielä automaattisesti taata niiden työlle sosialistista sisältöä proletaarisen valtiomme etujen mukaisesti. Neuvostotkaan, poliittisen järjestäytymisen sosialistisena muotona, eivät, vaikka ovatkin mitä suurin vallankumouksen saavutus, silti aina eikä vallankumouksen kaikissa vaiheissa ole toimineet vallankumouksen etujen mukaisesti: niinpä heinäkuussa v. 1917, jolloin neuvostojen johdossa olivat menshevikit ja eserrit, neuvostot olivat vastavallankumouksen verhona. Koko kysymys on neuvostojen työn sisällöstä ja ennen kaikkea siitä, kutka välittömästi johtavat neuvostoja: vallankumoukselliset vaiko vastavallankumoukselliset. Asetettuaan tavattoman voimakkaasti ja syvällisesti tämän kollektiivitalouksien rakennustyön yhden mitä tärkeimmän probleeman, toveri Stalin todisteli, että kollektiivitaloudet, vaikka ne ovatkin taloudellisen järjestäytymisen sosialistinen muoto, eivät silti ole vakuutena siitä, etteikö niitä visseissä oloissa voitaisi käyttää vallankumousta vastaan, vaan joukkojärjestöinä ne „alkuaikana muodostavat eräitä mukavuuksiakin sille, että vastavallankumoukselliset voivat niitä väliaikaisesti käyttää hyväkseen".

Tästä johtui se taisteluhenkinen johtopäätös, joka sitten muodostui johtavaksi perusajatukseksi konetraktoriasemien ja neuvostotilojen politosastojen kaikessa työssä ja toiminnassa: „Kysymys ei ole vain itsestään kollektiivitalouksista järjestäytymisen sosialistisena muotona, vaan ennenkaikkea siitä, minkälainen sisältö tähän muotoon juurrutetaan — kysymys on ennenkaikkea siitä, kutka ovat kollektiivitalouksien etunenässä ja kutka johtavat niitä" (J. Stalin, „Työstä maaseudulla").

Ratkaistessaan kysymystä kone-traktoriasemain ja neuvostotilojen politosastojen perustamisesta, puolueemme Keskuskomitea tällä puhtaasti organisatooriselta näyttävällä kysymyksellä tosiasiassa asetti kaikki kollektiivitalouksien rakennustyön peruskysymykset.

Politosastojen oli selvästi ja harkiten suhtauduttava jokaiseen kollektiivitalouteen, ilman niitä ruusunpunaisia silmälaseja ja sitä epäbolshevistista idealisointia, mitkä estivät eräitä maaseutukommunisteja, monia piirien ja alueiden (aluepiirien) johtavia työntekijöitä näkemästä ja paljastamasta sitä epäsuhdetta, mikä oli monien ja taas monien kollektiivitalouksien sosialistisen muodon ja niiden todellisen olemuksen välillä. Keskuskomitean tammikuun täysi-istunto varotti politosastoja, maaseudun puoluejäseniä ja nuorisoliittolaisia kevytmielisesti viehättymästä sellaisten kollektiivitalouksien ulkonaiseen, näennäiseen yhtenäisyyteen, joita neuvostovastaiset ja kollektiivitalouksienvastaiset ainekset raastoivat hajalle sisältäkäsin. „Me emme tarvitse kaikenlaista yhtenäisyyttä. Me tarvitsemme kollektiivi-

talouksissa ja neuvostotiloilla sellaista yhtenäisyyttä, mikä takaa puolueettoman aktiivin tukemalle bolshevistiselle ydinjoukolle johdon ja yliherruuden. Mutta tällaiseen yhtenäisyyteen ei voida päästä ilman, ellei vakavasti taistella yhteiskuntavastaisten ja kollektiivitalousvastaisten ainesten ajamiseksi pois kollektiivitalouksista ja neuvostotiloilta" (KK:n ja KKK:n yhdistetyn tammikuun täysi-istunnon päätöksistä).

Ja tuloksena koko puolueen suorittamasta työstä, tuloksena politosastojen käymästä bolshevistisesta taistelusta kollektiivitalouksien sosialistisen sisällön puolesta on kollektivisoituneen maaseudun muoto näiden kahden vuoden kuluessa jyrkästi muuttunut.

Politosastojen avulla on paljastettu ja ajettu kollektiivitalouksista ja neuvostotiloilta pois suurin osa niistä kollektiivitalous- ja neuvostovastaisista sabotteeraavista ja tuholaisaineksista, kulakeista ja kulakkihäntyreistä, jotka olivat tunkeutuneet kollektiivitalouksiin ja neuvostotiloille vain sisältä käsin „salakähmäisesti" repiäkseen ja hajoittaakseen ne. On kohonnut kollektiivitalouksien puoluejärjestöjen, kaikkien maaseutukommunistien ja nuorisoliittolaisten vallankumouksellinen valppaus ja bolshevistinen taistelukuntoisuus. Tuotannollisen periaatteen mukaan uudestijärjestetyt puolueen perusjärjestöt kollektiivitalouksissa ovat huomattavasti lujittuneet ja syventyneet kollektiivitalouksien tuotannolliseen työhön. Toveri Stalinin nostama tunnus kollektiivitalouksien tekemisestä bolshevistisiksi ja kaikkien kollektivistien kohottamisesta varakkaiksi on juurtunut syvälle kymmenten miljoonien kollektivistien ja kollektivistinaisten tietoisuuteen ja muodostunut käytännölliseksi taisteluohjelmaksi laajojen joukkojen mobilisoimisessa lujittamaan kollektiivitalouksia, yleensä edelleen kohottamaan koko maataloutta. Se peruskysymys, minkä toveri Stalin asetti tammikuussa v. 1933, nimittäin kysymys kollektiivitalouksien muodosta ja kunkin kollektiivitalouden konkreettisesta sisällöstä, on puolueen käsissä muodostunut mahtavaksi aseeksi kaikkien rehellisten, puolueelle ja neuvostovallalle uskollisten kollektivistien yhteenliittämiseksi kollektiivitalouksissa, takapajuisten ja horjuvien uudestikasvattamiseksi, kaikkien sellaisten neuvostovastaisten ainesten lyömiseksi, jotka käyvät joko julkista taikka „neutraalisuuden" naamion taa verhottua taistelua kollektiivitalousjärjestelmän lujittumista vastaan.

Tietenkään ei vielä voida sanoa, että kollektiivitaloudet olisivat jo tulleet täydellisesti, 100-prosenttisesti sosialistisiksi. Kollektiivitalouksissa on yhä vieläkin paljon puutteita (ja sitäpaitsi melko vakavia puutteita). Osassa kollektiivitalouksia ei vielä ole lopullisesti murrettu niihin tunkeutuneiden kulakkiainesten tuholaismaista myyräntyötä; se tuli kyllin selvästi näkyviin esim. viljanhankintojen kulussa v. 1934. Useilla itäisillä alueilla „maaseutukommunistien ja vieläpä eräitten piirikomiteain ja politosastojenkin työntekijäin poliittisen lyhytnäköisyyden ja leväperäisyyden vuoksi" luokkavieraat ja meille vihamieliset ainekset kykenivät aktivisoitumaan, häiriten kombainien ja puimakoneiden työtä, pitkittäen viljankorjuuta ja puintia. Kaikki tämä vaatii hetkeksikään herpaantumatonta valppautta, luokkavihollisen ja sen vaikutuksen järjestelmällistä paljastamista. Mutta kaikesta tästä huolimatta on kiistämätöntä, että valtava enemmistö kollektiivitalouksista on jo ei vain muodoltaan, mutta perusosaltaan myöskin sisällöltään vakiintuneita sosialistisia talouksia.

Asiallisesti kone-traktoriasemain politosastot olemukseltaan olivat vipusimina kollektiivitalouksien tervehdyttämiseksi ja niiden tuotannollisen elämän kohottamiseksi. Monien muiden tärkeiden proletaarisen vaikutuksen vipusinten maaseudulla — neuvostollishallinnollisen, kulttuurisen — tulee tästä lähtien verrattomasti paljon suuremmassa määrin kuin tähän saakka vaikuttaa kollektiivitalouksien järjestelmän edelleen lujittumiseen. Kaikki välitysremmit puolueesta ja hallituksesta laajoihin kollektivistijoukkoihin on saatava täydellisesti mukaan tätä tehtävää täyt-

tämään. Siksi ei tästedes enää ole tarvetta pitää rinnakkaisesti politosastoja, jotka suorittavat kollektiivitalouksissa tuotannollista ja poliittista työtä, ja piirikomiteoita, jotka vastaavat neuvostotyöstä, kulttuurisista ja muista työaloista.

Summeeraten kaiken tämän, puolueen KK:n marraskuun täysi-istunto tuli siihen johtopäätökseen, että on välttämätöntä uudestimuodostaa kone-traktoriasemain politosastot tavallisiksi puolue-elimiksi, minkä vuoksi ne liitetään puolueen piirikomiteoihin.

Joku saattaa tästä KK:n täysi-istunnon päätöksestä tehdä johtopäätöksen, että politosastojen uudestimuodostaminen tavallisiksi puolue-elimiksi merkitsee muka luokkataistelun heikentymistä maaseudulla tai että se olisi osoituksena jännittyneisyyden laskemisesta kollektivitalouksien tuotannon lujittamisen ja edelleen kohottamisen alalla tehtävässä työssämme.

Tällainen johtopäätös olisi kokonaan virheellinen. Luokkataistelun kärkevyys ei suinkaan vaadi heikennettäväksi organisatio- ja muuta puolueen maaseudulla suorittamaa työtä, vaan päinvastoin se vaatii entistä enemmän kohottamaan vallankumouksellista valppautta. Monimutkaistunut tilanne ja kollektiivitalouksien kasvavat tarpeet vaativat edelleen parannettavaksi poliittisen ja organisatoorisen johdon laatua. Juuri tätä tarvetta — lähentää puolue- ja neuvostojohto yhä lähemmäksi kone-traktoriasemia, kollektiivitalouksia, lähemmäksi tuotantoa — vastaavatkin KK:n päätökset suurten piirien ja aluepiirien jaottelemisesta pienemmiksi, puoluepiirikomiteain toisen sihteerin toimen ottamisesta käytäntöön suuremmissa maatalouspiireissä ja maatalousosastojen muodostamisesta piirikomiteain koneistoon. Kone-traktoriasemain taloudellisten toimenpiteiden menestyksellisyyden poliittisesti takaamiseksi, KK:n täysi-istunto päätti säätää jokaiselle kone-traktoriasemalle uutena toimena KTA:ain johtajain sijaiset poliittisen työn alalle, ollen nämä alistetut puolueen piirikomiteain alaisiksi. Kaikkien näiden toimenpiteiden kautta suoritetaan loppuun uusi piirijako, joka pantiin alulle jo piirikuntien poistamisen yhteydessä, ja on näiden toimenpiteiden tehtävä taatuksi maatalouden johtamisen edelleen parantuminen.

Koko Neuvostoliitossa nykyään olevista 2.535 piiristä on: ilman kone-traktoriasemia 629 piiriä; yksi KTA on 1.009 piirissä; 2 KTA:aa 515 piirissä, 3 KTA:aa 214; 4 KTA:aa 89; 5 KTA:aa 38; 6 ja useampia KTA:ia 41 piirissä.

Tietenkin on selvää, että on kovin vaikea taata konkreettista ja operatiivista johtoa sellaisessa piirissä, missä on 4—5—6 kone-traktoriasemaa, satakunta taikka enemmänkin kollektiivitalouksia, 150—200 tuhatta ha kylvöjä j.n.e. Ja kuitenkin sellaisia piirejä, jotka ovat vain vähän pienempiä kuin entiset piirikunnat, meillä on paljon vielä tälläkin hetkellä.

Esimerkkinä voitaisiin mainita Keski-Volgan aluepiiriin kuuluva Sorotshinskin piiri, jonka väkiluku on yli 129.000 henkeä, jossa on 10 kone-traktoriasemaa, yli 318.000 ha maata viljelyksessä, 574 traktoria, 179 kollektiivitaloutta ja 8 neuvostotilaa. Johdon operatiivisuuden ja konkreettisuuden kohottamiseksi tällaiset piirit on jaoteltava 2—3 piiriksi, luoden jokaiseen niistä lujat ja pysyvät poliittisten, neuvosto- ja taloustyöntekijäin kaaderit. KK:täysi-istunnon suunnittelema piirien pienemmiksi jaottelu merkitsee Neuvostoliiton mitassa 700—800 uuden piirin muodostamista. Samanlainen merkitys on myöskin niillä KK:n päätöksillä, joita on jo tämän täysi-istunnon jälkeen tehty useiden alueiden ja aluepiirien (Länsi-Siperian, Gorjkin, Keski-Volgan aluepiirien) pienemmiksi jaottelemisesta.

Välttämättömänä ehtona piirikomiteain lujittamiselle sekä sille, ettei missään tapauksessa päästettäisi poliittista ja taloudellista työtä laskemaan jo saavutetulta tasolta, on kaikkien niiden kaaderien, mitkä puolue on valikoinut työhön politosastoihin, kiinnittäminen puoluetyöhön maaseudulle. On päättä-

västi taisteltava näiden kaaderien tuhlaavasti käyttämistä vastaan. On harkiten suhtauduttava politosastojen jokaiseen työntekijään, käytettävä hänet mahdollisimman hyvin.

Taatakseen maaseudulla työskentelevien poliittisten peruskaaderien vakiintumisen työhönsä KK:n täysi-istunto teki mitä tärkeimmän päätöksen, että piirikomiteain sihteerit ja kone-traktoriasemain johtajain sijaiset polittyön alalla vahvistetaan ja voidaan poistaa tehtävistään vain KK:n päätöksellä.

Ei ole tarvetta todistella, että politosastojen uudestimuodostaminen ja niiden yhdistäminen normaalisten puolue-elinten kanssa vaatii ei yksistään piirikomiteoilta, vaan myöskin ylemmiltä puoluejärjestöiltä: aluekomiteoilta, aluepiirikomiteoilta ja kansallisten kommunistipuolueitten keskuskomiteoilta, niiden kaikilta osastoilta ja ensikädessä juuri johtavien puolue-elinten osastoilta konkreettisuuden ja operatiivisuuden edelleen kohottamista työssään.

Ennenkaikkea on ehdottomasti tehtävä kertakaikkiaan loppu käytäntöön tulleesta tavasta johtaa „keskimääräisten numeroiden" ja „keskimääräisten osoittimien" pohjalla. Tämä johtotapa on eräs kansliamaisen ja paperijohdon kaikkein vahingollisimpia ilmenemismuotoja. Aluekomiteat ja aluepiirikomiteat eivät saa rajoittua alueen taikka aluepiirin keskimääräisiin yhteenvetotietoihin, sanokaamme vaikkapa traktorien kunnostamisen kulusta, siemenvarastojen muodostamisesta, kaaderien valmentamisesta j.n.e. Ne ovat velvolliset tietämään, miten on asianlaita jokaisessa piirissä ja ennenkaikkea tietämään, miksi, minkälaisten syiden vuoksi nuo tai nämä piirit jäävät jälkeen tai laahustavat perässä. Jos aikanaan ollaan valppaina ja otetaan selville syyt, miksi piiri jää jälkeen tämän tai tuon erillisen tehtävän täyttämisessä, — niin voidaan välttää vakavampia vaikeuksia ja yllätyksiä kysymyksessä olevassa piirissä. Suoranaisena johtopäätöksenä tästä on se, että kaikkein tarkin ja jännittynein huomio on kohdistettava eniten jälelle jääviin piireihin, ryhdyttävä toimenpiteisiin niiden aikanaan lujittamiseksi ja niiden nostattamiseksi etumaisten tasolle. Tämä sääntö on erikoisen tinkimättömästi juurrutettava piirien puolue- ja neuvostojohtajiin, saadaksemme heidät konkreettisesti ja asiallisesti suhtautumaan jokaiseen kollektivitalouteen, sen vaatimuksiin ja tarpeisiin. On tehtävä loppu sellaisesta käytännöstä, että piirissä on „unohdettuja" kollektiivitalouksia, jotka juuri useimmiten tuottavatkin piirijohdolle kaikenlaisia yllätyksiä.

Yhtä vaativana tehtävänä asettuu esiin vakavan poliittisen työn järjestäminen niissä kylissä, missä kollektivisoimisprosentti vielä on alhainen tai missä se ei järjestelmällisesti kohoa. Tietenkään ei ole mitään tarvetta ajaa umpimähkään takaa kaikkien yksilötalonpoikain viipymättä vetämistä kollektiivitalouksiin. Kollektivisoituminenhan on vapaaehtoinen asia. Mutta kokonaan sietämätöntä on sellainen tilanne, jolloin yksityistalonpoika jää pois piirijärjestöjen näköpiiristä ja jolloin yksityistalonpoikain asumat kylät muodostuvat jonkinlaisiksi „tuntemattomiksi maiksi".

XVII puoluekokouksen päätös, että on taattava „kollektivisoinnin täydellisesti loppuunsuorittaminen" toisen viisivuotisen aikana vaatii jännitettyä ja järjestelmällistä poliittista ja järjestävää työtä yksityistalonpoikain keskuudessa. Luottaminen siihen, että heidän liittymisensä kollektiivitalouksiin tapahtuisi itsestään olisi törkeä poliittinen virhe ja ilmeistä luokkataistelun unohtamista.

Kollektivisoinnin vauhdin kiihdyttäminen vaatii samalla paljastettavaksi luokkaviholliset, jotka yrittävät nostattaa yksityistalonpojat kollektiivitalouksia vastaan, se vaatii aktiivista, todella bolshevistista poliittista ja järjestävää työtä köyhien ja keskivarakkaiden keskuudessa, se vaatii ei suinkaan yleistä ja aina samanlaista, vaan erilaistutettua suhtautumista yksilösektorin eri kerrostumiin. Kollektivisoimisvauhdin jouduttaminen vaatii jälkeenjääneiden kollektiivitalouksien lujittamista, se vaatii kaikkien niiden luokkavihollisten, joita monissa kollektiivitalouksissa vielä on poisaja-

matta, paljastamista ja karkoittamista, se vaatii parhaiden, kaikkein lujimpien kollektivistien yhteenliittämistä.

Tästä huolimatta monet piirijärjestöjen johtajista katsovat erikoiseksi ansiokseen sen, että he ovat lakanneet jopa ajattelemastakaan yksityissektoria, valkkakin heidän piirissään on vielä 15—20 ja joskus suurempikin prosenttimäärä yksityistalouksia. Tässä „unohtamisessa" ei ole hitustakaan bolshevismia. Vain seurauksena kerrassaan sietämättömästä puolueen politiikan vääristelystä yksityistalonpoika saa usein mahdollisuuden livahtaa ohi monien lain mukaan sille kuuluvien maksujen ja velvollisuuksien, mutta piiri- ja kyläjärjestöt, sensijaan että tiukasti taistelisivat näiden tehtävien ehdottomasti täyttämiseksi, useinkin sälyttävät ne kollektivistien hartioille. Tällaisesta käytännöstä on tehtävä päättävä loppu. Yksityistalonpojan on täydellisesti täytettävä kaikki velvollisuutensa valtiota kohtaan. Samanaikaisesti on väärin keksiä muodollisia esteitä rehellisten yksilötalonpoikain kollektiivitalouksiin liittymiselle, kuten vielä monasti tapahtuu. Piirijärjestöjen työtä tullaan arvioimaan ei yksistään sen mukaan, missä kunnossa ja tilassa kollektiivitaloudet ovat, vaan myöskin sen mukaan, miten ne ovat taanneet kollektivisoinnin järjestelmällisen kasvun.

Kollektiivitalouksien edelleen lujittaminen vaatii päättävästi parannettaviksi niiden raha-asioita. Kollektiivitalouden, sosialistisena tuotantolaitoksena, tulee saada itselleen vankka finanssiperusta. Kuitenkaan eivät nykyään ole lainkaan harvinaisia sellaiset tapaukset, jolloin valtion ja osuustoiminnalliset hankintajärjestöt venyttävät monia kuukausia tilitysten tekemistä kollektiivitalouksien kanssa niiltä saamistaan maataloustuotteista. Useinkin pankkijärjestöt suhtautuvat kollektiivitalouksien tileihin äärimmäisen kevytmielisesti, poistaen niiden tileiltä erilaisia summia ilman lupaa ja edes kysymättä asiaa kollektiivitalouden hallinnolta. KK:n täysistunto jätti Politbyron tehtäväksi harkita toimenpiteet, joilla tulisi turvatuksi kollektiivitalouksien raha-asiain säännöstely. Toveri S t a l i n i n esityksestä KK teki mitä tärkeimmän päätöksen, että k o l l e k t i i v i t a l o u k s i l t a p o i s t e t a a n k a i k k i n e v e l k a r ä s t i t, j o i t a n i i l l e o n j ä ä n y t e n n e n t a m m i k u u n 1 p ä i v ä ä v. 1 9 3 3 s a a m i s t a a n l a i n o i s t a. Neuvostoliiton mitassa tämä velkasumma tekee yhteensä 435,6 milj. ruplaa. Se on syntynyt suurelta osalta jo kollektiivitalouksien rakennustyön järjestelykaudella. Tämän valtavan helpotuksen myöntäminen kollektiivitalouksille lujittaa niiden finanssitaloutta ja huomattavasti kohottaa kollektivistien rahatuloja.

KK:n kesäkuun täysi-istunto käsitteli kaikki karjatalouden kohottamisen peruskysymykset. Kesäkuun täysi-istunnon päätöksissä puolueen aluekomiteat ja aluepiirikomiteat velvoitettiin suunnittelemaan konkreettiset toimenpiteet kunkin karjalajin alalla erikseen vuodelle 1935. Paikallisten puoluejärjestöjen selostukset muodostuivatkin pohjaksi sille yleiselle suunnitelmalle karjatalouden kehittämisestä vuoden 1935 aikana, mikä käsiteltiin KK:n marraskuun täysi-istunnossa. Perusasiana täysi-istunnon päätöksissä ovat käytännölliset toimenpiteet n u o r e n k a r j a n s ä i l y t t ä m i s e k s i.

Täysi-istunto velvoitti Politbyron laatimaan uudet maatalousarttelien mallisäännöt, koska nykyään voimassa olevat säännöt ovat monessa suhteessa jo vanhentuneet eivätkä sellaisinaan enää vastaa kollektiivitalousjärjestelmän edelleen lujittamisen nykyisiä tehtäviä.

Kaikki nämä NKP(b):n KK:n täysi-istunnon päätökset ovat yhden yhtenäisen ja määrätietoisen tehtävän läpitunkemat: on saatava „edelleen lujitetuksi kollektiivitalouksia ja täytetyksi puolueen asettama tunnuslause — tehtävä kollektiivitaloudet belshevistisiksi ja kollektivistit varakkaiksi".

Näiden täysi-istunnon päätösten käytännöllisessä toteuttamisessa, suoritettaessa sellaisia tärkeitä tehtäviä kuin tulojen oikein jakamista, siemenvarastojen aikanaan muodostamista hyvälaatuisista siemenistä, työkaluston kunnostamista,

lämpimien navettasuojien ja ravitsevan rehun varaamista karjalle ja erikoisestikin nuorelle karjalle, piirikomiteain on jokaisessa kollektiivitaloudessa yhä uudelleen ja uudelleen tarkastettava kollektiivitalouksien puoluejärjestöjen ja puolueettoman kollektivistiaktiivin valppautta ja taistelukuntoa.

Puolueen piirikomiteain on viipymättä otettava mitä tarkimman valvontansa alaiseksi kone-traktoriasemain sekä traktorien, kombainien ja muiden maatalouskoneiden korjausverstaiden työ ja myöskin työ kombainien käyttäjäin, traktoristien, mekanikkojen y. m. valmentamiseksi. Sosialistisen maataloutemme — neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien — mahtava teknillinen perusta asettaa erittäin terävästi kysymyksen tähän tekniikkaan jo perehtyneiden ihmisten oikein käyttämisestä. Meidän kone-traktoriasemamme ja neuvostotilamme valmentavat vuosittain satoja tuhansia työntekijöitä, mutta ne eivät vielä ole kyenneet luomaan tarvittavia ehtoja näiden kaaderien kiinnittämiseksi ja vakiinnuttamiseksi työhönsä, huolellisesti vaalien kasvattaaksemme ja kehittääksemme heitä, edelleen kohottaaksemme heidän ammattitaitoaan. Toveri Stalinin ohjeella, jonka hän lausui keskustelussaan metallurgian edustajain kanssa, että „pääasia nykyään on niissä ihmisissä, jotka jo ovat perehtyneet tekniikkaan", on tavattoman suuri merkitys maataloudelle.

Poliittinen selitystyö kollektivistijoukkojen keskuudessa, jonka politosastot jo kohottivat huomattavan korkealle tasolle, ei suinkaan saa heikentyä, vaan päinvastoin sitä on edelleenkin kaikin keinoin kehitettävä ja voimistettava. Tunnus luokkavalppaudesta, se taistelutehtävämme, että on kyettävä tuntemaan ja paljastamaan kaikki piileksivät luokkaviholliset, vaatii tinkimättä yhä suurempaa syvällisyyttä, yhä perusteellisempaa konkreettisuutta kaikelta poliittiselta työltämme joukkojen keskuudessa. Todellinen joukkotyö ei voi rajoittua vain yleisiin kokouksiin, miitingeihin ja joukkotilaisuuksiin, vaan se vaatii kärsivällistä, henkilökohtaista, kahdenkeskistä keskustelua. Jotta maaseudun kommunistit voisivat kohottaa joukkojen keskuudessa suoritettavan poliittisen työnsä tälle uudelle tasolle, on piirikomiteain asetettava tehtäväkseen sisäisen puoluetyön parantaminen maaseudun alemmissa puoluejärjestöissä.

Maaseutupiirien puoluejärjestöjen, joihin nyt on yhdistetty kone-traktoriasemain politosastoissa työskennelleet oivalliset bolshevistiset työntekijäkaaterit, tulee käyttää talvikuukaudet täydellisesti hyväkseen siinä mielessä, että KK:n täysi-istunnon viitoittama uudestijärjestely kohottaisi maaseutuun kohdistuvan johtomme laatua, että kollektiivitalousjärjestelmän lujittamiseen tähdätyt KK:n marraskuun täysi-istunnon päätökset ja kollektivisteille myönnetyt valtavan suuret helpotukset muodostuisivat lähtökohdaksi kollektiivitalouksien uudelle entistä paljon nopeammalle ja voimakkaammalle nousulle v. 1935.

(Bolshevikista)

„Akateemisen Karjala-seuran“ väitöskirja „Itä-Karjala“

SUOMEN porvariston neuvostovastaisessa kamppailussa on Neuvosto-Karjalalla aivan erikoinen sija, sillä "Suur-Suomi"-ohjelman lähimpänä päämääränä on juuri Neuvosto-Karjalan valloittaminen. Jo helmikuun 23 päivänä 1918 valkoisen Suomen armeijan ylipäällikkö kenraali Mannerheim vannoi juhlallisesti:

> "Minä vannon sen suomalaisen talonpoikaisarmeijan nimessä, jonka ylipäällikkönä minulla on kunnia olla, etten pane miekkaani tuppeen, ennenkuin viimeinen Leninin soturi on karkoitettu sekä Suomesta että Neuvosto-Karjalasta; me luomme nyt mahtavan, suur-Suomen."

Tov. Gylling selostuksessaan ja tov. Rovio puheessaan X yleiskarjalaisessa neuvostojen edustajakokouksessa totesivat, kuinka Suomessa on jälleen viime aikoina erikoisesti voimistunut Karjalan kysymysten harrastus ja Neuvosto-Karjalan vastainen kamppailu. Suomen porvariston huomattavimman ja aktiivisimman "heimojärjestön" "Akateemisen Karjala-Seuran" toimittamana julkaistiin Suomessa viime vuonna "Itä-Karjala"-niminen kirja, joka on tarkoitettu propagandateokseksi myöskin ulkomaille, sillä se on käännetty useille kielille. Tämän kirjan avulla yrittää Suomen porvaristo jälleen järjestää kansainvälistä neuvostovastaista kamppailua "Karjalan kysymyksen" pohjalla.

Kirjan esipuheessa sanotaan kauniisti, että "tarkoitus on itä-Karjalan ajankohtaisen ja todellisen kuvan avulla edistää Suomen kansan rakkautta siellä elävää kansamme osaa kohtaan". Tämän "rakkauden" tarkoitus ja päämäärä ilmaistaan heimorakkauslauluilla verhottuna, mutta kuitenkin riittävän selvästi kirjan viimeisessä luvussa, jossa m.m. sanotaan:

> "Suomen intressit rajoittuvat (!) siihen, että heimokansa *vapautuisi venäläisestä vaikutuksesta ja vallanalaisuudesta*, jotta se itse saisi tarkoituksenmukaisesti kehittää talous- ja sivistyselämäänsä ja että itä-Karjalakin voisi vapaana suorittaa osansa Suomen suvun kansallisesta tehtävästä suomalaisen kulttuurin luomisesta ja kehittämisestä".

Heti tämän kulttuurilaulun jälkeen siirrytään kuitenkin reaalisempiin asioihin:

> "Vapaa itä-Karjala, jolla luonnollisesti on *sotilaspoliittisessa suhteessa samat intressit valvottavana Suomen kanssa, merkitsee sitäpaitsi Suomelle tavattoman paljon strategisessa suhteessa, sillä silloin sotilaallinen maaraja lyhenee moninkertaisesti ja lisäksi siirtyy paljoa edullisempaan paikkaan.*" (Harv. allekirj.)

Suomen porvariston "heimorakkauden" pääsyyn, Neuvosto-Karjalan metsä- ja muiden luonnonrikkauksien sekä sosialistisen rakennustyön saavutusten ryöstämisen tunnustaminen hiukan "kainostuttaa" akateemikkoja, mutta he sanovat kuitenkin oikealla akateemisesti koristeellisella kauppakielellä:

> "Itä-Karjalan taloudellinen merkitys Suomelle on sensijaan etäisempi (!). Itä-Karjalalla on jo melkoiset omavaraisen kansantalouden edellytykset, eikä ole varmaa kumman, Suomenko vai Itä-Karjalan, tuotantoa ensiksi uhkaa raaka-aineen puute. Sen sijaan vapautuneen Itä-Karjalan tilan kaikinpuolinen kohottaminen, jota Suomenkin oman etunsa nimessä täytyy olla valmis mahdollisuuksiensa mukaan tukemaan, asettaa niin suuret vaatimukset sekä Itä-Karjalan että Suomen taloudelliselle kantokyvylle, että *vain elävä tietoisuus kansallisesta yhteydestä j kaikkien etujen sekä vaarojen yhteisyydestä* voi olla Suomen esiintymisten määrääjänä". (Harv. allekirj.)

Ei Neuvosto-Karjalan metsien "vihreä kulta", ei sen vuoriperän rikkaudet eivätkä Aunuksen viljavat pellot, vaan "elävä tietoisuus kansallisesta yhteydestä" voi olla Suomen esiintymisten määrääjänä! Kuinka ihanteellisiksi kuvaavatkaan nämä akatee-

miset valehtelijamestarit Suomen suurkapitalistit! Paasikiven ja Valdenin silmäkulmiin kihoovat varmaan liikutuksen kyyneleet! Kenraali Hannes Ignatius "Aunuksen retken muistojulkaisuun" kirjoittamassaan esipuheessa on sen sijaan sanonut vähemmän runollisesti, mutta suoraan ilman viikunanlehtiä:

> "Taloudellisesti olisi Itä-Karjala Suomelle mitä arvokkain: laajat, osaksi koskemattomat metsät, vaahtoavat, vielä käyttämättä olevat kosket tuottaisivat maallemme itselleen suuria rikkauksia."

Epäilemättä Neuvosto-Karjalan metsien ryöstäminen tuottaisi Suomen porvaristolle suuria rikkauksia! Olisi kuitenkin liian alastonta perustella Neuvosto-Karjalan valloittamista yksinomaan taloudellisilla ja poliittisilla intresseillä, vaikka ne verhottaisiin kuinka kauniisti heimorakkauslauluilla. Varsinkin kansainvälistä propagandaa varten tarvitaan "oikeudellisetkin" perustelut. Niiden esittämisessä eivät akateemiset lakijuristit kainostele. He väittävät, että 'Karjalan kysymys" on kansainvälinen kysymys, jossa Neuvostoliitto ei ole täyttänyt Tarton rauhansopimuksen määräyksiä. Tosiasia on kuitenkin, että koko Tarton rauhansopimuksessa ei ole tehty mitään kansainvälisoikeudellista enempää kuin Suomen ja Neuvostoliiton välistäkään sopimusta Karjalaan nähden. Tarton rauhansopimuksen 10 artikla, johonka akateemiset lakijuristit vetoovat, kuuluu:

> "Suomi poistaa neljänkymmenenviiden päivän kuluessa rauhansopimuksen voimaanastumisesta lukien sotajoukkonsa Repolan ja Porajärven kunnista, jotka palautetaan Venäjän valtakunnan yhteyteen ja liitetään Arkangelin ja Aunuksen kuvernementtien karjalaisen väestön muodostamaan ja kansallista itsemääräämisoikeutta nauttivaan Itä-Karjalan autonoomiseen alueeseen."

Artikla koskee siis yksinomaan Repolan ja Porajärven kuntien palauttamista Neuvostoliiton yhteyteen ja niiden liittämistä "kansallista itsemääräämisoikeutta nauttivaan Itä-Karjalan autonoomiseen alueeseen.' Uskollisena kansojen itsemääräämisoikeuden periaatteelle oli neuvostohallitus jo ennen Tarton rauhanneuvottelujen alkamista kesäkuun 7 päivänä 1920 annetulla Venäjän TpKK:n dekreetillä perustanut autonoomisen Karjalan Työkansan Kommuunin. Ensimmäinen yleiskarjalainen neuvostojen edustajakokous heinäkuun 1—3 päivinä 1920 tervehti autonoomisen Karjalan Työkansan Kommuunin perustamista ja vahvisti Karjalan koko työtätekevän kansan ainoana laillisena edustajana:

> "Kommuunin on oltava eroittamattomassa yhteydessä Neuvosto-Venäjän kanssa kehittäen talouttaan ja kulttuuriaan kiinteässä yhteistyössä Venäjän työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa ja säilyttäen hallinnassa neuvostolliset poliittiset muodot."

Edustajakokous lausui edelleen selvästi Karjalan kansan tahtona:

> "Karjalan raatajat eivät tule sallimaan, että valkoinen Suomi tulisi kapitalistisesti riistämään Karjalan rikkauksia, vesiä, metsiä, koskia, malmeja ja kala-apajoita karjalaisten puolustamisen nimessä Neuvosto-Venäjää vastaan tai karjalaisten "kansallisen yhtymisen" nimessä valkoisen Suomen kanssa."

Tämä on niin selvää kieltä, että akateemikkojenkin pitäisi se ymmärtää! Kansallisen itsemääräämisoikeuden periaatteen mukaisesti Karjalan työtätekevä kansa järjestäytyi autonoomiseksi Karjalan Työkansan Kommuuniksi, joka v. 1923 muutettiin Karjalan Autonoomiseksi Sosialistiseksi Neuvostotasavallaksi. Autonoomisen Karjalan Työkansan Kommuunin perustamisesta teki Neuvostoliiton rauhanvaltuuskunnan puheenjohtaja Tarton rauhanneuvottelujen viimeisessä istunnossa Suomen valtuuskunnalle informationin, ilmoituksen, joka ei suinkaan ole mikään kansainvälisoikeudellinen sopimus. "Akateemisen Karjala-Seuran" juristit tuntevat itsekin liikkuvansa heikolla jäällä yrittäessään perustaa "Suomen oikeudet" Tarton rauhansopimukseen. Sentähden he leimaavatkin koko rauhan Suomelle "häpeärauhaksi" ja esiintyvät avoimesti sitä vastaan. Kirjassa sanotaan mm.:

> "Mutta virallisen Suomen johto ei ollut kyllin jyrkkä heikossa tilassa olevaa vihollista kohtaan, vaan solmi tuon kuuluisan rauhan, kuviteltujen ja vain kuvitteluiksi jääneiden kauppaetujen toivossa luopuen m.m. vaatimasta täyttä oikeutta Itä-Karjalalle."

"Täydellä oikeudella" tarkoitetaan tietysti Karjalan Suomeen liittämistä, jonka Suomen

porvaristo yritti asevoimin toteuttaa vielä Tarton rauhansopimuksen jälkeenkin 1921—1922, ja johon se jälleen määrätietoisesti valmistautuu. Kirjassa, joka on julkaistu ennen Neuvostoliiton Kansainliittoon liittymistä, lausutaan, että jos Neuvostoliitto olisi Kansainliiton jäsen, olisi Suomella mahdollisuus saattaa "Karjalan kysymys" Kansainliiton käsiteltäväksi. On varmaa, että Suomen porvaristo todella yrittää saattaa Neuvostoliiton vastaisen kamppailunsa "Karjalan kysymyksen" pohjalla myöskin Kansainliiton piiriin. On epäilemätöntä, että Neuvostoliitto tulee torjumaan kaikki Suomen porvariston imperialistiset valloituspyrkimykset tälläkin suunnalla.

Minkälainen on sitten se "ajankohtainen ja todellinen kuva", joka kirjassa Neuvosto-Karjalasta annetaan? Siinä ovat Suomen akateemikot lyöneet kaikki tähänastiset akateemiset valehtelijaennätyksensä. Kirjassa kerrataan kaikki vanhat valheet nälänhädästä, karjalaisten joukkokarkoituksista, venäläistyttämisestä, metsien ryöstämisestä j.n.e. Tämä "ajankohtainen ja todellinen" kuvaus päätetään seuraavaan loppuvetoon:

> "Tällaisissa oloissa elää Itä-Karjalan väestö: hivuttavan nälkäkuoleman uhkaamana ja väkivallan näännyttävän painon alaisena. Viha ja tyytymättömyys ovat levinneet kautta maan, eivätkä edes bolshevikkien tilanteen parantamiseksi keksimät alituiset kertomukset Suomen hyökkäysaikomuksista enää vaikuta ihmisiin. Ainoa ihmisissä elävä toivo on saada joskus nähdä se päivä, jolloin Itä-Karjala puhdistuu bolshevismin ikeestä."

Me uskomme, että Suomen porvariston ainoa toivo yrittäessään päästä ulos pulasta on nähdä se päivä, jolloin se pääsee ryöstämään Neuvosto-Karjalan rikkauksia. Mutta se päivä ei Suomen porvaristolle koita! Tässä ei ole syytä eikä tilaa ryhtyä oikaisemaan kirjan kaikkia mahdottomia valhe- ja parjausjuttuja. Otammekin vain muutamia akateemikkojen väitteitä ja tyylinäytteitä.

Mihinkä kirjassa perustetaan väite Neuvosto-Karjalan venäläistyttämisestä? Siihen, että venäläisen väestön lukumäärä on KASNT:n alueella lisääntynyt nopeammin kuin karjalaisen. Sosialistisen rakennustyön valtava nousu Neuvosto-Karjalassa on vaatinut ja vaatii tuhansia ja kymmeniä tuhansia uusia työntekijöitä Karjalaan. Neuvosto-Karjalaan on tullut ja tulee työläisiä Suomesta, Kanadasta, Amerikasta ja Neuvostoliiton eri alueilta. Me emme aseta mitään kansallisia rajoituksia ja raja-aitoja Neuvosto-Karjalan sosialistiseen rakennustyöhön osallistuville. Sosialismin rakentamiseen osallistuvat kaikki Neuvostoliiton kansallisuudet veljellisesti. Neuvostoliitossa ei ole kansallisuussortoa niinkuin on Suomessa ja muissa kapitalistimaissa. Meidän kulttuurimme on muodoltaan kansallista, mutta sisällöltään sosialistista. Se ei ole kiihkokansallista "tervamunakulttuuria" niinkuin Suomen porvariston 'kultaisen nuorison" ja sen edustajan "Akateemisen Karjala-Seuran". Me voimme todella sanoa: "Tämän maan pellot eivät kysy mitä kieltä niiden kyntäjä puhuu." "Itä-Karjala"-kirjankin julkaisemasta tilastosta käy selville, kuinka valtava on Neuvosto-Karjalassa kansallisen kulttuurin nousu kaikilla aloilla, kuinka suunnattomasti on esim. kasvanut niin Suomen- kuin venäjänkielinenkin kouluverkosto. Voimme tässä ilmoittaa Suomen akateemikoille muutamia viimeisiä numeroita. Alkeis- ja keskikoulujen oppilasmäärä on vuodesta 1931 kasvanut 34.313 hengestä 49.702 henkeen ja nimenomaan kansallisen aineksen 13.166 hengestä 17.929 henkeen. 16—40 vuoden ikäisen väestön lukutaitoisuus on vuosien 1930 ja 1933 välillä kohonnut 73 %:sta 87 %:iin ja nimenomaan kansallisen väestön 69 %:sta 84,8 %:iin. Kansanvalistusmenot, jotka v. 1931 olivat 13.066.000 ruplaa, olivat v 1934 jo 26.470.000 ruplaa. Suomen valtion tulo- ja menoarviossa sensijaan kasvavat vain sotilasmenot ja kuntien köyhäinhoitomenot! Akateemikoilta lipsahtaa kirjassaan joku lausekin, joka on aivan ristiriidassa heidän venäläistyttämisvalheittensa kanssa. Niinpä siv. 146 sanotaan: "Onnistuneena täytyy pitää sitä ratkaisua, että suomenkieli määrättiin opetuskieleksi." Ja siv. 149: "Kaikista puutteistakin huolimatta voimme sanoa, että Itä-Karjala sivistyksellisessä suhteessa on koko Neuvostoliiton ensimmäisiä ja vierasperäisistä kansoista kiistattomasti kehittyneimpiä." Ja kuitenkin puhuvat kirjan tekijät Neuvosto-Karjalan venäläistyttämisestä!

Eräänä kirjan perusväitteenä on, että "Itä-Karjala on Moskovan "riistoalue"!

Suomen porvaristo mielii Neuvosto-Karjalasta itselleen riistoalueen tehdä, mutta Neuvosto-Karjala ei siihen koskaan suostu! Samat akateemikot, jotka tämän väitteen esittävät, ovat kuitenkin kirjassaan tulleet julkaisseeksi aivan toista kieltä puhuvaa tilastoa teollisuuden, maatalouden, liikenteen ja kulttuurin kehityksestä tällä "riistoalueella". Omituinen "riistoalue", jossa kansantalouden pääomasijoitukset ovat kohonneet 25,8 milj. ruplasta v. 1929 — 118,7 milj. ruplaan v. 1933 ja 389,4 milj. ruplaan v. 1934 ensimäisellä puoliskolla (Vienanmeren-Itämeren kombinaattia lukuunottamatta). Näistä pääomasijoituksista oli keskushallituksen, Moskovan, 'riistäjän" osuus esim. v. 1933 kokonaista 101,2 milj. ruplaa ja paikallisen budjetin 17,4 milj. ruplaa. V. 1932 olivat vastaavat luvut 123,1 milj. ruplaa ja 24,5 milj. ruplaa. Vain keskushallituksen, Moskovan, erityinen tuki ja huomio sekä Neuvosto-Karjalan erikoiset budjettioikeudet ovat tehneet mahdolliseksi vuosi vuodelta kohottaa pääomasijoituksia kansantalouteen.

"Akateemisen Karjala-Seuran" "väitöskirjan" tekijät eivät voi kieltää Neuvosto-Karjalan talouden vallitsevan ja perusalan, metsätalouden, valtavaa kehitystä ja sen suunnattomia mahdollisuuksia. Sehän se Suomen porvariston "heimorakkauden" saa liekehtimään! Mutta he julistavat, että bolshevikit ryöstävät Karjalan metsät. Eivätköhän ne ole juuri Suomen puutavara- ja sahakapitalistit, jotka ne yrittävät ryöstää! Väitteet metsien raiskaamisesta Karjalassa ovat törkeätä valhetta, sillä Karjalassa muodostavat yksinomaan yli-ikäiset metsät 44,6 % metsää kasvavasta alasta ja 43,5 % Karjalan metsien puumäärästä. Tämä osoittaa, että on suorastaan välttämätöntä nykyisestä huomattavasti voimistuttaa Karjalan metsien käyttöä, jotta vältettäisiin jatkuva yli-ikäisten metsäalojen kasvu. Suomesta ne löytyvät metsien raiskaajat, Taamalan parturit!

Kirjassa ei voida kieltää teollisuuden valtavaa kehitystä "Itä-Karjalan riistoalueella", onhan Neuvosto-Karjalan teollisuuden kokonaistuotanto kasvanut 78,9 milj. ruplasta v. 1928 — 164,3 milj. ruplaan v. 1933 ja 84,7 milj. ruplaan vuoden 1934 ensimmäisellä puoliskolla. V. 1933 oli teollisuustuotannon osuus maan koko tuotannosta jo 82,4 % ja vuoden 1934 ensimmäisellä puoliskolla 81,5 %. Akateemikot ovatkin pakotettuja sanomaan: "Nykyisin voidaan siis jo sanoa, että Itä-Karjala on tuotantosuhteisiin nähden teollisuusmaa..." Nämä akateemiset "talousmiehet" kuittaavat kuitenkin kaiken tämän sillä huudahduksella, että Karjalan teollisuuden kehittäminen on "keinotekoista"! Teollisuuden kehittäminen on "keinotekoista" ja maatalous on laiminlyöty, se on rappiolla! "Bolshevikit ovat nyt jo itsekin havainneet maatalouspolitiikkansa epäonnistumisen", väitetään kirjassa. Tosiasiat kyllä puhuvat aivan toista, mutta Suomen akateemisten "tutkijoiden" ohjeenahan onkin kaikkien kirkkoisien lause: "Sitä pahempi tosiasioille!" Esitämme tässä vain muutamia tosiasioita maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestämisen kehittymisestä Neuvosto-Karjalassa. Työtätekevän talonpoikaiston enemmistö, 65,5 %, on liittynyt kollektiivisiin talouksiin ja kohottaa jatkuvasti aineellista ja kulttuurista asemaansa. Kylvöala on kasvanut 56,3 tuh. hehtaarista v. 1930 — 62,5 tuh. hehtaariin v 1934. Ensimmäisellä viisivuotiskaudella on viljelykseen otettu soita ja muita uutismaita 3.679 hehtaaria. Maatalouden teknillisen aseistuksen uudistamisessa on saavutettu suuria tuloksia. V. 1931 oli Neuvosto-Karjalassa 56 traktoria, hevosvoimamäärä 1,120, mutta v. 1934 oli 137 traktoria, joiden yhteinen voimamäärä oli 2425 hevosvoimaa. Vuosina 1932—1934 hankkivat kollektiivitaloudet 2263 auraa, 2632 äestä, 356 kylvökonetta, 334 niittokonetta, 160 puimakonetta, 132 lajittelijaa j.n.e. "Akateemisen Karjala-Seuran" jäsenille suositamme retkeä rajalle esim. Salmin pitäjään Neuvosto-Karjalan Rajakonnun kylän kohdalle. Kun Rajakonnussa loistavat sähkövalot, niin eletään Suomen puolella rajaa vielä niitä aikoja, jolloin isä osti öljylampun, kun Rajakonnun kollektiivitalouksien pelloilla mahtavat traktorit vetävät auroja, niin Suomen puolella kiskovat hevoset puusahroja. Rajalla voi yhdellä silmäyksellä nähdä kahden maailman välisen eron! Kun Suomen akateemiset valehtelijamestarit kertaavat vielä kaikkein mahdottomimmat nälkäjututkin, sanoen m.m. "Maassa vallitsee nykyisin todella jokavuotinen nälänhätä...", niin riittää vastaukseksi tosiasia,

että koko Neuvostoliiton alueella, myöskin Neuvosto-Karjalassa, on tämän vuoden alusta poistettu koko leipäkorttijärjestelmä. Ovatko "Itä-Karjala"-kirjan tekijät tutustuneet erään Suomen peräpohjolassa vuosikausia toimineen lääkärin viime syksynä "Suomen Sosialidemokraatissa" julkaisemaan haastatteluun, jossa hän sanoi, että peräpohjolan työtätekevän kansan keskuudessa raivoo tauti, minkä edessä lääkärit ovat voimattomia — nälkä!

Olisi mitä kiitollisinta kohta kohdalta käydä läpi "Itä-Karjalan" kaikki valhe- ja parjausjutut, mutta riittäköön edellä esitetyt tyylinäytteet. Toteamme vain lopuksi, että "Itä-Karjala"-kirjan tekijät ovat joutuneet ristiriitaan esittämänsä tilaston ja valhe- ja parjausjuttujensa välillä. Kirjassa olevasta tilastosta, vaikka se ei käsitäkään paria viime vuotta, täytyy ajattelevan porvarillisenkin lukijan, jonka pää ei ole kokonaan sekaisin "Akateemisen Karjala-Seuran" hihhulihengestä, saada aavistus Neuvosto-Karjalassa tapahtuneesta ja tapahtuvasta valtavasta kehityksestä. Numerot puhuvat aivan päinvastaista kieltä kuin teksti. Ne ovat saattaneet Suomen akateemiset valehtelijamestarit umpikujaan.

X yleiskarjalainen neuvostojen edustajakokous antoi ajankohtaisen ja oikean kuvan ennen takapajuisen erämaan kolkan, tsarismin karkoitusalueen kehittymisestä etumaiseksi kansalliseksi tasavallaksi, jossa sosialistinen rakennustyö menee jättiläisaskelin eteenpäin. Sosialistisen rakennustyön voitot Neuvosto-Karjalassa innostavat Suomenkin työtätekeviä taistelussaan fasismia, sodanvaaraa ja koko kapitalistista riistojärjestelmää vastaan. Suomen työväenluokka ja työtätekevä talonpoikaisto ei ole Suomen porvariston sotavarustelujen takana, vaan taistelee niitä vastaan. Suomen työtätekevät näkevät Neuvostoliitossa sosialistisen isänmaansa, jota he ovat valmiit puolustamaan. Muistakoon Suomen porvaristo tov. Rovion sanat X yleiskarjalaisessa neuvostojen edustajakokouksessa:

> "Meidän edustajakokouksemme ilmoittaa suoraan, että me, Karjalan väestö, emme ole Suomen porvariston heimoveljiä. Meidän heimoveljemme ja sukulaisemme on koko maailman työväenluokka."

Me vakuutamme Suomen porvaristolle, joka varustautuu Neuvosto-Karjalaa vastaan, että jos Suomen porvaristo työntää siankärsänsä Neuvosto-Karjalaan, niin se menettää ei vain kärsänsä, vaan koko sianpäänsä.

S—o.

NEUVOSTOLIITON TpKK:n PUHEENJOHTAJAT JA KKN

Neuvostoliiton neuvostojen VII edustajakokouksessa valittiin toimeenpanevan keskuskomitean I istunnossa helmik. 7 p:nä v. 1935 TpKK:n puheenjohtajiksi toverit M. I. Kalinin, G. I. Petrovskij, A. G. Tshervjakov, G. Musabekov, F. Hodzhajev, N. Aitakov ja A. R. Rahimbajev.

TpKK:n sihteeriksi valittiin A. S. Jenukidze.

Neuvostoliiton Kansankomissaarien neuvostoon valittiin: puheenjohtajana — V. M. Molotov; puheenjohtajan sijaisina V. J. Tshubarj, J. E. Rudzutak ja V. I. Mezhlauk; Valtion suunnittelukomitean puheenjohtajana V. I. Mezhlauk; Ulkoasiain kansankomissaarina M. M. Litvinov; Puolustusasiain kansankomissaarina K. J. Voroshilov; Sisäasiain kansankomissaarina H. G. Jagoda; Ulkomaankaupan kansankomissaarina A. P. Rosenholtz; Raskaan teollisuuden kansankomissaarina G. K. Ordzhonikidze; Puuteollisuuden kansankomissaarina S. S. Lobov; Kevyen teollisuuden kansankomissaarina J. J. Ljubimov; Elintarveteollisuuden kansankomissaarina A. I. Mikojan; Sisämaankaupan kansankomissaarina I. J. Weitzer; Maa-asiain kansankomissaarina M. A. Tshernov; Viljanviljelys- ja karjanhoito-neuvostotilain kansankomissaarina M. J. Kalmanovitsh; Liikenneasiain kansankomissaarina A. A. Andrejev; Vesiliikenneasiain kansankomissaarina N. I. Pahomov; Yhteysasiain kansankomissaarina A. I. Ryikov; Raha-asiain kansankomissaarina G. F. Grinjko.

NKP(b):n KK:n TÄYSI-ISTUNTO

Helmik. 1 p:nä kokoontui NKP(b):n KK:n täysi-istunto.

Täysi-istunnossa valittiin KK:n Politbyron jäseniksi toverit Mikojan ja Tshubarj sekä politbyron kandidaattijäseniksi toverit Shdanov ja Eiche. KK:n sihteeristöön valittiin toveri Jezhov.

Täysi-isunto antoi tov. Molotovin tehtäväksi esittää Neuvostojen VII edustajakokoukselle esityksen eräiden muutosten tekemisestä Neuvostoliiton perustuslakiin sen edelleen demokratisoimisen mielessä ja sen saattamiseksi maassa nykyisin vallitsevia luokkavoimasuhteita vastaavaksi. Kysymystä selostamme lähemmin lehtemme johtavassa kirjoituksessa.

KUIBYISHEVIN ALUEPIIRI

Tammik. 27 pnä antamallaan päätöksellä Neuvostoliiton toimeenpaneva keskuskomitea on, Keski-Volgan aluepiirin ja Samaran kaupungin puolue- ja neuvostojärjestöjen pyynnöstä, uudestinimittänyt Samaran kaupungin Kuibyishevin kaupungiksi ja Keski-Volgan aluepiirin Kuibyishevin aluepiiriksi.

V. V. Kuibyishev johti Samaran kaupungissa v. 1916 maanalaista bolshevistista järjestöä, hän oli siellä vallankumouksen järjestäjänä ja johtajana lokakuussa v. 1917 sekä johti bolshevistista järjestöä ja neuvostovaltaa ensi vuosina Lokakuun jälkeen.

KALININI ALUE

Tammik. 29 p:nä tekemällään päätöksellä on Neuvostoliiton toimeenpaneva keskuskomitea määrännyt muodostettavaksi Kalininin alueen, johon liitetään:

26 piiriä Moskovan, 20 piiriä Läntisestä ja 5 piiriä (Bologovskin, Bezhanitskin, Novo-Rzhevskin, Pushkinskin ja Opotshetskin piirit) Leningradin alueesta.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гуллинга 14).

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо.

Кирья № 29 Jätetty kirjapainoon 10/II kirj. painett. 21/II-35 г.

Леноблгорлит № 5433 4 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82×110. Тираж 1.700 Заказ 393

Типография „Кирьяпая“, Ленинград, Харьковская, 9.

Lehtien tilaajille ja levitystyöntekijöille

VALTION KUSTANNUSLIIKE PERIODIKAN ja VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN kustantamina tulevat vuonna 1935 ilmestymään seuraavat sanomalehdet ja aikakausjulkaisut:

SUOMENKIELELLÄ

Lehden nimi	Ilmestymispaikka	Montako numeroa vuodessa	Tilaushinnat			
			Kuuk.	3 kk.	6 kk.	1 vk.
PUNAINEN KARJALA .	Petroskoi	300	2:50	7:50	15:—	30:—
PUNAVARTIO	"	24	—:80	2:40	4:80	9:60
RINTAMA	"	12	—:75	2:25	4:50	9:—
VALISTUSTYÖ	"	12	—:75	2:25	4:50	9:—
NEUVOSTO-KARJALA.	"	12	—:75	2.25	4:50	9:—
TIEDONANTAJA . . .	"	12	1:—	3:—	6:—	12:—
VAPAUS	Leningrad	300	2:50	7:50	15:—	30:—
NUORI KAARTI	"	156	—:65	1:95	3:90	7:80
KIPINÄ	"	120	—:30	—:90	1:80	3:60
KOMMUNISTI	"	12	—:75	2:25	4:50	9:—
NEUVOSTONAINEN . .	"	12	—:30	—:90	1:80	3:60
		VENÄJÄNKIELELLÄ				
KRASNAJA KARELIJA.	Petroskoi	300	2:50	7:50	15:—	30:—
KOMSOMOL. KARELII.	"	180	—:75	2:25	4:50	9:—
SOVETSK. KARELIJA.	"	12	—:75	2:25	4:50	9:—
VESTNIK	"	12	1:—	3:—	6:—	12:—

Tilauksia otetaan vastaan jokaisessa posti- ja yhteyslaitoksessa, kaikissa Sojuzpetshatin konttoreissa. Tilauksia vastaanottavat myöskin lehtivaltuutetut KIRJAN kioskeissa, piirimyymälöissä, tuotantolaitoksissa, metsäpunkteilla ja kollektiivitalouksissa.

Tehkää tilauksenne seuraavalle vuodelle ajoissa.! Turvatkaa säännöllinen lehden tulo pitempiaikaisilla tilauksilla!

KUSTANNUSLIIKE „PERIODIKA"
Petroskoi.

KUSTANNUSLIIKE „KIRJA"
Leningrad.

Hinta 75 kop.

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1935